

СЮ РИЧ ТАЕН ОБЕТ

Превод от английски: Румяна Колева, 1993

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Лондон, Англия 1775

Ястреб свали дрехите си и ги хвърли на полирания дървен под. Мъждукащите пламъчета на двете свещи танцуваха сред трепкащия мрак и елегантността на изискано обзаведената спалня, която той бе обитавал през последните единадесет месеца, в НЕЙНАТА къща.

Устата му се изкриви. Не можеше да събере сили да изрази това, което чувствуваше. Беше твърде изморен. Продължителното издирване на сестрата на приятеля му, както и необходимостта да избягва НЕЙНОТО присъствие, го бяха довели до крайно изтощение.

Хвърли поглед към леглото със златисти драперии и богато гравирана лицева дъска и се запъти към него точно когато стенният часовник на долния етаж удари един. След четиридесет часа безсъние той усети как умората го обзема и се изтегна гол върху завивките. Отпусна се и усети топлината от догарящия огън в камината да успокоява болката в краката му.

Скоро щеше да си е вкъщи. Отново в Америка, отново сред спокойствието на своя дом, дълбоко в горите на Вирджиния.

При мисълта за завръщането в Щатите изпита моментно вълнение. Несъмнено, след почти едногодишно странство, той бе превъзмогнал чувствата към жената на приятеля си Джейсън. Към своя край бе и търсенето на отдавна изчезналата доведена сестра на Джейсън, ангажирало дните и нощите му.

Бебето, дъщеря на Бо Кинкейд — бащата на Джейсън — се бе родило без знанието на чичото. След като при раждането майката умряла, той, в пристъп на гняв, дал детето на акуширащата жена, като й наредил да го отърве от него. По-късно убил своя брат Бо Кинкейд.

Акушерката продала бебето на бездетно семейство от Англия, което по това време било на посещение в Щатите. За това Джейсън научи скоро след като Ястреб беше заминал за Лондон и потърси помощта му.

През 1760 година от Америка в Англия бяха пристигнали шестнадесет семейства с дъщери. Ястреб не бе разговарял само с две от тях. Това очакваше да стори на другия ден.

Но преди всичко той се нуждаеше от сън — сън без кошмари, свързани с НЕЯ. Въздъхна тежко, затвори очи и пропъди всички мисли от съзнанието си. Странно как, от далечината той долови нежния полъх на бриза сред боровете на Вирджиния и неговия тих, зоващ шепот.

Беше пак десетгодишен. Чувствуваше, че има нещо нередно. Отърсвайки се от безпокойството, сграбчи с цяла шепа гривата на коня и се метна на неоседлания му гръб.

Петнистото конче отстъпи настрана и вдигна глава. Ястреб протегна ръка и приглади лъскавата шия на жребеца.

— Спокойно, Атар! Не плаши слугинята на Джейсън! Тя не разбира живота на мъжа и неговия кон — Ястреб се усмихна и погледна назад, към къщата в плантацията на Бо Кинкейд, а после и към жената, която гледаше напрегнато от верандата.

Доволно, че занятията за деня са приключили, момчето пришпори Атар към граничната гора и направи физиономия, като се увери, че момичето не може да го види. „Защо татко ме кара да изучавам живота на белите, след като знае, че единственото, което искам, е да бъда воин като него?“ Той можеше да научи това от майка си. Все пак майка му е бяла. А баща му, Огнено крило, бе велик вожд на шони. Той познаваше живота на воините. И въпреки това изпрати Ястреб в малката къщичка, която Бо Кинкейд бе построил за училище, сигурен, че някой ден белият човек ще владее тези земи. Той искаше синът му да е подготвен.

Ястреб не бе съгласен с баща си, но никога не бе му противоречил. Ходеше при белия учител всеки ден, макар че ненавиждаше това, особено сега, когато синовете на Бо — Джейсън и Ник не бяха вече в Халсион.

Намествайки се по-удобно, Ястреб се опита да се освободи от чувството на самотност. Липсваха му кръвните братя, копнееше да ги види и да язди отново заедно с тях. Всичко би било по-различно, ако баща им не беше ги отпратил надалеко и ако майка им не беше умряла...

Ястреб усети как нещо стяга гърдите му. Знаеше как би се чувствал, ако това се бе случило с неговата майка. В стремежа си да отхвърли ужасната мисъл той притисна колене към хълбоците на коня и се съсредоточи в пътя пред себе си.

Като изви глава, съзря кучешки дрян, обсипан целия с розови цветове. Спря Атар и слезе. Втурна се усмихнат към едно приведено клонче и откъсна няколко цветчета. Те му напомниха за майка му, която често закичваше такива в пясъчнорусата си коса. Тя обичаше цветята, особено розовите.

В него отново се надигна вълна от безпокойство. Като не можеше да пропъди това чувство, Ястреб сви вежди и се качи на коня обзет внезапно от силното желание да се върне вкъщи. Пришпори Атар в галоп и... се помоли, макар да не осъзнаваше необходимостта от това.

Когато стигна селото, по слепоочията му се стичаше пот, а ръцете му се бяха схванали от здравето стискане на гривата на Атар. Обонянието му долови мирис на пушек от горящи дърва, на печено месо и на току-що щавена кожа. Но дори и тези, така познати и успокояващи, благоухания не го развеселиха. Докато криволичеше между покритите с дървесна кора вигвами, той усети напрежението, обхванало племето шони. Дори децата бяха притихнали с втрещен в него поглед.

Щом стигна жилището си, Ястреб скочи от коня, погледна объркано сериозните лица на хората и отметна бизонската кожа, която висеше на входа. Очакваше да види майка си, улисана в къщната работа, когато очите му привикнат със слабата светлина, просмукваща се през отвора на горната част на вигвама. Но вместо това намери само баща си, превит до загасващия огън.

— Татко, болен ли си? — попита Ястреб. По това време баща му би трябвало да бъде на лов с другите. — Къде е майка? При шамана ли е отишла?

Бащата бавно вдигна поглед — мрачен и безжизнен. Болката, изписана в очите на Огнено крило, смрази сърцето на момчето.

— Татко, какво се е случило?

Огнено крило го погледна тъжно и наведе глава.

— Останахме сами, Ястреб — гласът на баща му секна от вълнение. — За нас майка ти вече не е жива. Тя се върна при белите хора.

Ястреб здраво стисна розовите цветчета, които държеше в ръката си. Майка му си е отишла? Но защо?

— Скарахте ли се? Тя сърдита ли е? — гласът на Ястреб се промени и той се подразни от това. Опитваше се да се пребори с обземащия го ужас. Тя не би могла да го напусне! Тя го обичаше! Долната му устна потрепери.

— Не, Ястреб — Огнено крило сви юмруци. — След като ти тръгна за училище, аз излязох на лов заедно с другите. Траперът Джед дойде да ме извести за решението й. Не можела повече да приема нашия начин на живот. Но докато Джед ме открие и докато се върна в селото, тя беше... — гласът му заглъхна. Жилите на врата му изпъкнаха.

„Не! О, не!“ Безброй огнени стрели пронизаха гърдите на Ястреб. Майка му не можеше да го напусне. Той премигна и обходи с поглед дома, в който беше живял винаги, откакто се бе родил. Гърнето, пълно обикновено с връщо месо и зеленчуци, стоеше празно до една от еленовите кожи, на които спяха. Дъската за хляб висеше ненужна близо до бойния щит на баща му.

Тя си беше отишла.

Ястреб погледна розовите цветчета, които все още стискаше. След това разтвори ръка и ги пусна. С падането на всяко цветче в сърцето му все по-дълбоко проникваше болката — режеща, пронизваща, жигосваща със своя леден и мъчителен отпечатък. Вдигна глава. Не трябваше да плаче. Баща му не биваше да вижда сълзите.

Ястреб седна в леглото. Дръпна завивката и пое дълбоко дъх, за да успокои силното пулсиране на сърцето си. Дори крайното му изтощение не можеше да спре кошмарите. Той знаеше, че и тази нощ, както много други, ще бъде безсънна. Зарови пръсти в косата си и отново се прокле за това, че бе дошъл в Англия. След всички тези години бе почти свикнал с болката от бягството на майка си. Но от момента, в който пристигна тук, с всеки изминат ден се чувствуваше все по-зле.

Той огледа стаята и усети как очертанията й се затварят около него. Задушаваше се. Трябваше да излезе от тази къща.

Отвори гардероба и погледна навъсено подредените в редица брокатени и атлазени одежди. За стотен път се почуди какво ли бе

направила ТЯ с кожените му бричове.

Ястреб извади тесен панталон и бяла риза с жабо, ушити специално за него — Адам Ремингтън, 15-и херцог на Силвъркоув. Пламна от гняв. Как само презираше титлите на белите хора!

Навлече един кафяв редингот, защото знаеше, че през нощта е студено. Така беше винаги в тази загубена страна.

Обу черни ботуши за езда, в десния мушна ножа, който неизменно носеше, и напусна стаята.

Беше вече на стълбите, когато чу, че се отваря врата, и тихо изруга. Това бе майка му. Тя имаше инстинкта на вълчица.

— Адам, къде отиваш?

Ястреб поспря и стисна здраво парапета на стълбите.

— Излизам.

— Недей!

Той не ѝ обърна внимание и продължи надолу към изхода.

Алейна го последва.

— Знам, че правиш това, за да ме накажеш, сине. Но така измъчваш и себе си. Поне да бяхме си поговорили.

Алейна Ремингтън забеляза как мускулите му се изопват. Непримирирост и упорство излъчваше всеки нерв от едрата му фигура. Тя въздъхна леко и изви глава. Отново го бе отблъснала. Той не би изслушал причините, поради които е бил изоставен през всичките тези години.

Погледът ѝ се спря върху изящните черти на лицето му, така наподобяващи тези на баща му. Почувствува празнота.

Бе изпратила безброй писма на сина си, в които обясняваше случилото се в онзи ден, но очевидно той не ги бе чел. Ако знаеше истината, не би изпитвал омраза. Огнено крило би могъл да я ненавижда, но не и Адам.

— Сине, моля те...

— Не ме наричай „сине“ — рязко се обърна той, — нито Адам. Ако трябва да ме назовеш по някакъв начин, то предпочитам да е с обръщението Сянка на ястреб или просто Ястреб. Но не и „сине“, тъй като ти отдавна си престанала да ми бъдеш майка — ясните му, сиви очи потъмняха. — Разбирам. Напусна ни. Животът в нашето селце не ти предлагаше никакво разнообразие. Огнено крило не можеше да ти

даде богатството, което желяеше — гласът му беше груб и хладен. — И аз не можех да ти дам друга, освен наивната обич на едно дете.

Болка сви гърдите на Алейна. Това бе стара и разяждаща рана, с която тя живееше от четиринадесет години.

— Адам, недей... — думите й заглъхнаха, щом видя как той сви устни, когато чу името си.

— Какво „недей“, майко? Да не ти напомням за човека, който ти почти унищожи? Или за десетгодишното дете, което изостави? — гласът му стана по-дълбок. Стисна зъби. — Или може би да не ти припомням, че ме извика сега само защото аз съм единственият човек, който би предявил права за състоянието на херцога?

Ястреб наистина вярваше в това, което казва. Смяташе, че тя желяе присъствието му тук единствено заради парите на баща си.

О, господи! Каква ли болка му бе причинила! Той дори не искаше да я познава повече. Преглъщайки буцата, заседнала в гърлото й, Алейна повдигна глава.

— Ако наистина смяташ така, защо дойде?

От дългото мълчание, което последва, тя се поколеба дали ще получи отговор.

— Исках да избягам от неудобна за мен ситуация — отвърна накрая той и се усмихна, — но всъщност замених едни неприятности с други.

Погледът му се плъзна по изискано обзаведената всекидневна, разположена в западното крило на къщата. Презрението му беше очевидно.

— Сега осъзнавам, че положението, в което се намирах преди, е за предпочитане.

Ястреб взе една пелерина от закачалката близо до масата, наметна я и тръгна към вратата.

— Щом уредя нещата, ще отпътувам за Америка.

— А Джейсън Кинкейд? Кой ще довърши издирването на сестра му? — тя знаеше, че усилията й са напразни, но не би му позволила да си тръгне точно сега, не и докато не е разбрал истината.

— Почти година мина в безуспешно търсене на момичето — сви рамене Ястреб. — Ако и от последните две семейства от списъка не науча нищо, ще оставя тази работа на Джейсън или брат му Ник.

Като каза това, той се обърна и посегна към бравата.

— Не си отивай, сине! Не още! Нека първо изясним нещата между нас.

Тялото му се изопна.

— Между нас няма нищо за изясняване, госпожо. Ако безпокойството ви е свързано с бедняшката участ, която ви очаква след заминаването ми, бих ви успокоил. Богатството на Ремингтън е ваше. Можете да правите с него каквото желаете.

Ястреб рязко натисна позлатената брава и напусна гневно къщата. Като затръшна вратата след себе си, той затвори очи. По дяволите! Не изпитваше никакво състрадание към тази жена. Не искаше да слуша лъжите ѝ. Истинските си чувства тя бе изразила безмълвно тогава, когато го е напуснала, така че сега нейните извинения и причини не биха имали значение.

Когато погледна към забулената в мъгла Парк лейн, улицата, на която живееше майка му, той усети леко пулсиране в слепоочията си. Завладя го старо и познато чувство. В мускулите на ръцете си усещаше такова напрежение, че изпитваше желание да счупи нещо или да удари някого. Как искаше сега да е сред спокойствието на горите на Вирджиния.

Ястреб въздъхна леко и отправи поглед, изпълнен с досада, към бледите, далечни светлини на лондонското пристанище. Спомни си как многократно бе пренебрегвал правилата на аристократичното благоприличие и често бе посещавал не така почтената пивница „Уотърфрант“. С усмивка той отстъпи от вратата и тръгна по улицата. Може би разходката до „Уотърфрант“ би му помогнала да преодолее чувството на безсилие.

Виктория Таунсенд се вцепени от страх, когато стълбата изскърца под ботушите ѝ от ярешка кожа. Тя притаи дъх и се послуша. Като не чу звук, стисна по-здраво вързопа и направи още една крачка. Отметна червеникаво кестенявата си коса и погледна обезпокоено назад. Никакво движение по тъмното стълбище. Като се държеше с трепереща ръка за дъбовия парапет, тя продължи предпазливо надолу по стъпалата.

Когато накрая стъпи върху покрития с плочки под на антрето, Виктория долови миризмата на лимоново масло и восък, носеща се откъм всекидневната. Спря и се взря в обширното, тъмно

пространство. За миг спомените ѝ надвиха страха. Колко често бе виждала майка си в тази стая заедно с прислужниците, на които даваше указания и дори помагаше при почистването на тежките палисандрови мебели.

Пред погледа ѝ беше красивата Александра. Виктория си представи стройната фигура на майка си, застанала на вратата. Тя отново виждаше нежните вълни на копринената ѝ черна коса, отново чуваше тихия ѝ приятен глас.

Скръб сви сърцето на Виктория. Тя никога повече няма да чуе този глас и да види прекрасното лице, покрито завинаги с атлазения покров на ковчега.

На горния етаж изскърца дъска. Щом Виктория се обърна по посока на шума, образът на майка ѝ се изгуби. От страх тя тръгна бързо, по възможно най-тих начин, към задната част на къщата.

Когато минаваше през гостната, джобът на полата ѝ се закачи в облегалката на един от столовете. Кракът на стола се плъзна по дървения под и повлече Виктория. Тя рязко се дръпна и с обезумял от страх поглед се обърна към вратата. След като освободи джоба си, тя се втурна към задния вход и побягна към конюшнитея.

Щом влезе в обора, пусна пакета, който носеше, и запали една свещ, за да впрегне кобилата.

След като приготви файтона, Виктория взе обвития в муселин пакет, хвърли го на седалката и отвори вратата на конюшнитея. После се покатери на седалката на кочияша и дръпна повода на коня, като мълчаливо благодари на Пади за това, че я бе научил да кара файтон.

Влагата от гъстата мъгла се просмукваше през вълнената ѝ зелена рокля. Тя подръпна наметката си и се загърна, като се опитваше да успокои непрекъснатото треперене на тялото си.

Със сковано от ледения бриз лице, Виктория подкара коня по пустите улици на Лондон. По калдъръма се чуваше само глухото чаткане на копитата. В една от страничните улички нещо се раздвижи и Виктория обезпокоена обърна глава натам. Убийци и крадци често наобикаляха пристанището и нападаха невинни хора. „Престани! — окуражаваше се тя. Като чуваше гласа си, като че ли се успокояваше. — Държиш се като глупачка!“

Потискайки страха си, тя пришпори коня и зави наляво по една тясна уличка. О, господи, как мразеше това място в Лондон — това

пристанище с тъмни и затънтени улици.

Наблизо се разнесе буен смях. Той идваше от близката кръчма „Уотърфрант“, разположена на северния бряг на Темза. Тръпките, които полазиха по гърба на Виктория, не бяха от студа. Тя удари кобилата с камшика и продължи тревожно да следва пътя, осветен от фенера на файтона. Измежду порутените бараки, разположени зад складовете, се мяркаха мрачни и тайнствени силуети. Обонянието ѝ долови неприятната миризма на спарен въздух и смрад от развалена риба. Тя измъкна кърпичка от джоба и закри носа си. Погледът ѝ пробягваше по многобройните врати, които изникваха пред нея като призрочни демони. Молеше се само да не се появи някой от собствениците им.

На подобен риск би могла да се изложи единствено заради Падингтън Макданиълс. За скъпия Пади, нейния добър приятел, човека, който ѝ беше като баща, а напоследък дори и много повече. Тя въздъхна тежко при мисълта за болката от явната жестокост на баща си. Без Пади трудно би понесла всичко, случило се през последните шест месеца, след като майка ѝ...

Пади беше с нея, когато майка ѝ почина. Той беше там винаги, когато се нуждаеше от него. Това бе човекът, който се грижеше за ожулените ѝ колене, прегръщаше я, когато се нарани, и избърсваше сълзите ѝ, ако баща ѝ я нагрубеше. За първи път сега той имаше нужда от нея. Не би си позволила да го разочарова, независимо какво ще ѝ струва това. Отново съсредоточи вниманието си върху мрачната и пуста улица. Щом видя светлинката, блещукаща от прозореца на Пади, тя се успокои. Пади се движеше трудно след злополуката, но все пак бе успял да възобнови силите си. Виктория се грижеше за храната му.

Тя дръпна юздите, спря файтона, бързо грабна пакета от задната седалка и слезе.

Почука тихо на вратата му. Като че ли минаха часове, докато тя се отвори и се появи неговата висока, слаба фигура. Дрехите му бяха окъсани и износени.

— Рия?! О, скъпа, какво правиш навън в този студ? Влизай, момичето ми. Побързай, преди да си измръзнала — Пади я прегърна със слабата си, но мускулеста ръка и я въведе в схлупената стаичка.

Чувството на сигурност, което ѝ даваше, беше учудващо. В него имаше особена скрита сила и някаква проникателност в ясните му

сини очи, които противоречаха на грубоватите му маниери.

— Казах ти, че не искам да излизаш сама през нощта — погледна я той строго. — Опасно е за младо момиче като теб. Аз оценявам грижите ти за моята храна и средства, но ти за мен си много повече от най-вълшебните блага. Бих умрял от мъка, ако с теб се случи нещо.

Виктория се усмихна и остави пакета на трикрака масичка, прикрепена до стената. След това протегна ръце и го прегърна.

— Липсваше ми.

— Да, добре... — покашля се той. — Ти също ми липсваше, Рия. Когато в неделя не дойде, помислих, че този път си ме послушала и повече няма да идваш. Надявах се, че си обърнала внимание на предупреждението ми за опасностите тук.

— Тази седмица баща ми бе организирал лов в Денуик. Беше невъзможно да се измъкна от кръжащата наоколо тълпа.

При споменаването на думата „лов“ тя забеляза как в очите на Пади трепна тъжно пламъче, което го накара бързо да извие глава. Тя бе забравила колко много обичаше той ходенето на лов.

— Бих искал да ме забравиш, момичето ми — накуцвайки, той тръгна към стъкнатия огън и сложи още едно от така ценните дърва за горене. След това се върна до масата, измъкна един грубо одялан стол и й направи знак да седне.

Като го гледаше, сърцето на Виктория се късаше. За бога! Беше толкова нещастен. Живееше като скитник. Откакто го помнеше, той винаги беше с тях. Допреди шест месеца живееше в голяма, просторна стая над конюшните в Денуик — имението на баща ѝ. Тогава той не беше сакат, нито пък изглеждаше по-възрастен за четиридесетте си години. Вървеше с изправена и стегната походка. Тялото му беше здраво, силно и много по-яко. Видът му излъчваше спокойствие и доволство. А сега, макар хубостта му да не бе повлияна от загубата на тегло, приличаше на човек с измъчена и изтерзана душа.

— Защо татко те изгони, Пади? — попита внезапно Виктория. — Никой не иска да ми каже, най-малко той — като сядаше на стола, тя внимателно наблюдаваше изражението на бившия им коняр. — Защо не разговаряш с него? Ако опиташ, може да ти позволи да се върнеш.

Пади вдигна блуждаещ поглед и поклати глава. Светлинките от пламъчетата на огъня заиграха по кестенявата му коса, изпъстрена със сребристо по слепоочията.

— Не, скъпа — той седеше с кръстосани крака върху сламеника.
— Проблемът между мен и баща ти не може да се реши с думи.

— Може. Аз бих могла да го убедя да те върне.

За миг Пади изглеждаше сломен, но след това бързо изви поглед.

— Не, Рия! Не искам да се месиш в моите работи! Остави нещата такива, каквито са, детето ми! Аз съм добре тук.

По това, че не искаше да срещне погледа ѝ, тя разбираше, че лъже — той обичаше Денуик. Бил е коняр там много преди да се роди Виктория. Тя знаеше, че недоразумението между него и баща ѝ е свързано със злополуката в деня на смъртта на майка ѝ. Графът блъснал Пади с файтон, но вината не била негова. Нуждаел се от помощ, когато майка ѝ паднала в езерото и обезумяло препускал към Денуик.

Виктория стана и се приближи до стария си приятел. Предполагаше, че баща ѝ е освободил Пади заради болезнените спомени, които изникваха при среща с него. Но сега, след шест месеца, той сигурно би разсъдил разумно.

Без да се притеснява от това, че ще изцапа дрехите си, тя седна на пода и стисна ръката на Пади.

— Нека поговоря с него!

Пади като че ли искаше да каже нещо, но замълча. После вдигна ръка и погали нежното ѝ лице.

— Всичко е минало, скъпа. Остави! — кимна с глава и посочи вързопа. — Сега пък какво носиш?

Тя въздъхна отчаяно. Като разбра, че няма смисъл да го убеждава повече, Виктория стана, взе пакета и го сложи в скута му.

— Отвори и виж — усмихна се тя, — а след това ще проверим дали имам напредък в хазарта.

Пади поклати глава.

— Повече няма да вземам парите ти. Мислиш ли, че не разбирам защо губиш?

Виктория погледна невинно.

— Не ставай смешен. Защо трябва да правя подобно нещо? Греша! Просто още не съм усвоила играта на крибедж — подсмихна се тя леко. — Но скоро и това ще стане. Ще видим тогава кой играе нечестно.

Колиър Паркс отправи безнадежден поглед към парите, оставени в средата на масата. Това бяха последните средства, с които разполагаше. Свали картите си, стана и тръгна важно към бара в другия край на залата. Опитваше се да не мисли за тазвечерната загуба. Беше огорчен, но не би допуснал нехранимайковците от „Уотърфрант“ да узнаят за ужасното положение, в което се намираше.

Облегна се на тезгяха и удари с юмрук по неравната му повърхност.

— Една голяма халба, приятелю. Този дим тук изсуши гърлото ми.

Томас Маркуърт, собственик на „Уотърфрант“, погледна Колиър и свъси вежди.

— Първо да видя парите, приятел.

Колиър хвърли бърз поглед към присъстващите в залата и сниши глас.

— Ще си получиш проклетите пари. Само ги пиши в сметката ми.

Якият барман продължи да бърше халбата, която държеше.

— Струва ми се, че дългът ти е понараснал. Не мога да ти давам повече на вересия, Паркс, докато не си уредиш сметките.

— Ще ти дам парите — от гняв, гласът на Колиър премина в писък. Но щом помисли за положението си, той смекчи тон. — По дяволите, човече. Ще ги имам най-много след две седмици — той знаеше, че трябва да ги получи, ако иска да преживее месеца. — Слушай, Маркуърт! Скоро ще притежавам дял от имението на баща си — той убедително лъжеше, макар прекрасно да знаеше, че отдавна бе проиграл тези средства. — Тогава ще се разплатя.

— Като че ли съм чувал това и преди.

— Знам, знам. Но това е друго. Миналия месец адвокатите са допуснали грешка, която сега трябва да поправят. Ще имаш парите до края на месеца.

Томас Маркуърт въздъхна тежко и хвърли кърпата настрана. Напълни с бира халбата, която държеше, и я постави пред Колиър.

— Чуй ме добре, приятелче — каза той с дрезгав глас, — ако до края на месеца не получа парите, ще ти одера кожата.

Тъй като беше твърде зает с бирата пред себе си, Колиър не отговори, а само кимна. Имаше нужда от едно питие. Много голяма

нужда. То би му помогнало да забрави току-що отправената заплаха. Такива той получаваше често напоследък. По дяволите! Томас Маркуърт не бе единственият, който искаше да го унищожи. Половината Лондон желаше това.

Като държеше чашата с бира, той огледа слабо осветеното помещение. Десет дни. Имаше на разположение само десет дни, за да изплати дълговете си. Беше отчаян, тъй като знаеше какви биха били последствията, ако не успее да направи това.

Отпи още една глътка и се опита да съсредоточи мислите си. Трябваше да се срещне с Рия. Тя беше единствената му надежда. Дано има достатъчно спестявания, за да му помогне.

При мисълта за красивата и така благородна братовчедка той се усмихна. Несъмнено я харесваше и очакваше да се ожени за нея, щом навърши осемнадесет, макар тя изобщо да не подозираше това.

Мисълта, че ще я притежава някой ден, възбуди вълнението му. За жалост обаче средствата, с които тя разполагаше, бяха твърде оскъдни. Би имала много повече, ако ужасният му чичо не бе такъв скъперник. Как смяташе този баща, че може да съществува дъщеря му от дребните суми, отпускани ѝ всеки месец. Тя ще бъде богата, много по-богата, ако с проклетия ѝ баща се случи нещо внезапно.

Колиър стоеше с вдигната до устните чаша. Да, каква идея! Графът не притежаваше богатството на един крал, но и това, което имаше, би спасило кожата му. Именно чрез Рия можеше да го получи. Без съмнение момичето го харесваше.

Както винаги, мисълта за Виктория го развълнува. Само след две години тя ще му принадлежи. Тогава можеше да предяви права над зестрата ѝ... и пленителното ѝ тяло.

„Но за съжаление чичо Ричард е в твърде добро здраве — мислеше си Колиър. — Ако той умре, като единствен наследник, аз ще имам пълно господство както над Рия, така и над имението.“

Колиър въздъхна и отпи още една глътка. Да имаше смелостта да пререже гърлото на този стар петел... Но не искаше да се занимава с този въпрос. Просто нямаше кураж. Ето защо често посещаваше места като тази кръчма. Тук можеха да се намерят доста хора, които срещу заплащане биха извършили това, което Колиър не можеше — поне не със собствените си ръце. Лошото беше, че му липсваха не само пари,

но сила. Ако ги имаше, тогава би решил както своите проблеми, така и тези на Виктория.

Като си мислеше за жената, за която възнамеряваше да се ожени, Колиър изпита смътно чувство на вина. Остави чашата на масата. Ако не беше казал на графа това, което знаеше, сега Рия не би страдала от омразата му.

Колиър вдигна глава и изправи снага. „Трябваше да го направя“ — мислеше си той. Точно по това време имаше отчаяна нужда от пари, а чичо Ричард, независимо от своите недостатъци, бе платил добре за информацията.

Колиър отпусна рамене. Ако само бе предвидил реакцията на чичо си! Но как би могъл да отгатне мислите на графа? Как би могъл да знае, че така ще се разгневи и че ще пострада Рия?

Колиър нямаше навика да се разкайва, но този път наистина съжаляваше, че не бе държал езика си. Не трябваше да признава това, което знаеше. Той поклати глава и се опита да прогони така чуждото нему чувство за вина. Рия можеше сама да се грижи за себе си. Сега беше по-добре да насочи мислите си към нещо по-практично, като например как да спаси собствената си кожа. Това, което се бе случило, е вече минало. Трябваше да мисли за бъдещето. Нуждаеше се от значителна сума пари, и то скоро. Много скоро...

ГЛАВА ВТОРА

Студеният въздух беше като балсам за обтегнатите нерви на Ястреб. Когато влезе в слабоосветеното, изпълнено с дим помещение на „Уотърфрант“, той почти беше забравил обзелото го озлобление.

Ястреб огледа шумната тълпа. Повечето от посетителите бяха моряци, отседнали тук за една нощ след дълго пътуване. Погледът му се спря в края на тезгяха, където стоеше русоляв мъж. Обикновено това място не се посещаваше от изискано облечени хора, но Ястреб си спомни, че бе виждал този човек тук и преди. Като срещна погледа му, мъжът също позна Ястреб — по-скоро разпозна херцога на Силвъркоув.

Както винаги при посещенията си тук, Ястреб седна на една маса в по-отдалечения край на залата, с гръб към стената. Облегна се на стола и заразглежда с безразличие огромния, шумен салон, в който не след дълго веселбата щеше да премине в буйство.

Всичко това той приемаше с насмешка. Чудеше се как е, възможно такива странни неща да забавляват белия човек. Но защо тогава той самият бе дошъл тук? Може би „бялата“ половина на кръвта му търсеше този особен ритуал — смеха, после грубите думи и накрая... неизбежния скандал.

До него се приближи тъмнокоса сервитьорка. Голямото деколте на бялата ѝ блуза откриваше гърдите ѝ.

— Какво ще желаяш, скъпи? — закачливо се усмихна тя. — Предлагаме много неща.

Ястреб не отвърна на предизвикателния поглед на жената. В мислите му беше красивата Касандра, която посещаваше от време на време в продължение почти на година.

— Бира — отвърна той.

— Както кажете, милорд — сви тя устни.

Стана му забавно, като видя как се завъртя и тръгна към дървения тезгях, където мъж с престилка ѝ подаде чаша бира. Като се върна, тя стовари разпенената халба пред Ястреб, без да обръща

внимание на разлятата по масата кехлибарена течност. Като продължаваше да се усмихва, той бавно вдигна чашата до устните си. Предстоеше му една забавна вечер.

През следващите няколко часа жената многократно минаваше край него, без опит да го заговори или да му се усмихне. Тя само вземаше празната чаша и я сменяше с пълна. Очевидно бе обидена от неприявения към нея интерес.

Ястреб проследяваше с поглед полюшването на приятно закръглените ѝ бедра, когато беше наблизо.

Единият от четиримата мъже на съседната маса протегна ръка и грубо сграбчи жената. Тя политна и се озова в скута на як, червенокос моряк. Крещейки, освободи ръката си и зашлеви брадясалото му лице. Плесницата отекна в отведнъж притихналия салон. Широките рамене на моряка се изопнаха, мускулите на ръцете му се напрегнаха и юмрукът му описа къса дъга.

Ястреб скочи на крака, но не бе достатъчно бърз. Той потрепна, когато от силния удар момичето политна на пода, удряйки се в крака на една маса. От разцепената ѝ устна бликаше кръв. Чашите се разплискаха и присъстващите се отдръпнаха, затаили дъх.

Ястреб чувствуваше неясна вина за лошото настроение на жената и подразнен от грубата постъпка на моряка, пристъпи напред.

— Мъж, който удря жена, разкрива малодушието си.

Тълпата притихна. Червенокосият скочи и обърна подпухналото си, зачервено лице към Ястреб. На мястото на лявото му око имаше голям, дълбок белег.

— Какво каза?

— Не повтарям — сви вежди Ястреб.

Чертите на лицето на червенокосия се изостриха здравото му око гневно заискри.

— Ти, жалко копеле...

— Махай се, О'Райън! — якият барман пристъпи напред с мускет в ръце. — Никакви скандали тази вечер! Все още плащам за последната ти лудория. Сега изчезвай оттук! Вземи и лакеите си! — кимна с глава към другите трима на масата.

Докато О'Райън гледаше втренчено Маркуърт никои не помръдна. След това погледът му се спря на Ястреб. Устата му се изкриви в презрителна усмивка, преди да отвърне на бармана.

— Веднага, приятел. Както кажеш. — О'Райън направи знак на приятелите си.

— Хайде, момчета. Въздухът тук е непоносим.

Ястреб наблюдаваше как О'Райън и хората му шумно и наперено напускат салона. Той знаеше, че ще го дебнат отвън. Целият бе в очакване. Мисълта за предстоящата схватка извика вяла усмивка на лицето му. Ястреб седна отново на мястото си. За да печели време изчака жената да му донесе още бира. Тя се приближи с току-що налятата халба и се усмихна. По устните ѝ имаше следи от засъхнала кръв.

— Моите благодарности, господине, за това че се намесихте. Надявам се, знаете с кого си имате работа. Човекът, срещу когото се опълчихте, е Дули О'Райън — тя замълча. Очевидно изчакваше да види дали името му говори нещо. Изражението на лицето му не се промени и тя продължи с тих глас. — Той е мръсник. Всеки път, когато идва тук, създава неприятности. Без превръзката на окоето не го познах. А и да бях, какво ли можех да сторя? — хвана с възпълничката си ръка Ястреб и каза: — Внимавайте, когато излизате, господине! Те сигурно ще ви причакат.

Ястреб кимна и се залови с питието си. Щом жената отмина, той се замисли за постъпката на О'Райън. Спомни си как я удари. Въпреки че беше от племето шони, той не приемаше, че жените трябва да се владеят чрез сила. Имаше по-добри начини за това. Както винаги, мисълта за племето го изпълни с приятно чувство. Но то бързо изчезна, щом в съзнанието му изплува образът на майка му.

Кръвта му закипя от гняв. Погледна към вратата на кръчмата. Знаеше, че Дули О'Райън го чака отвън. Изпи последната глътка бира, тръсна халбата на масата и бавно се надигна.

Стаята се залюля пред очите му и той премигна. Вторачи се в празната чаша и направи усилие да си спомни какво количество бира бе изпил. Като не успя, поклати глава, присви очи и с тромава походка се отправи към изхода.

Щом стигна вратата, забеляза, че русокосият мъж до бара също изпразни чашата си и като че ли беше готов да го последва.

Беше изненадан, но въпреки това равнодушно натисна резето. Стомахът му се сви. Те бяха там, отвън. Чувствуваше присъствието им и усещаше опасността. Воинската му кръв забушува. Ноздрите му се

разшириха от мисълта за предизвикателството, но когато отвори тежката врата, не видя никой. Улицата беше безлюдна.

Очевидно това бе тактически ход на О'Райън. Ето защо Ястреб остана нащрек, като излезе и се отправи към Сейнт Джеймс парк. Мисълта за измяната на майка му не го напускаше. С всяка измината крачка тя го възбуждаше и го караше да свива юмруци. Докато минаваше край сградите със затворени прозорци и пуснати капаци, усети влажен и солен въздух, който залютя на очите му.

Обонянието му долови миризма на развалена риба и прогнило дърво. Той сви устни и изви глава. В този момент видя движеща се сянка. Кръвта нахлу в главата му. Ето ги. Четирима мъже пристъпваха откъм една странична уличка. Мина му през ум, че би могъл да извади ножа от ботуша си, но веднага отхвърли тази идея. Той не искаше да убива, а само да излее яда си. Надяваше се, че и те мислят така.

Погледна отново към четиримата и за момент усети колебание. Много пъти в живота си, особено през последната година, бе изпадал в подобни ситуации, които всъщност бяха допринесли за лошата му репутация. Но с мъже като тези не бе имал работа. Какво го бе накарало да застане срещу едни от най-големите нехранимайковци на лондонския бряг? Те сигурно ще го убият. Внимателно наблюдаваше как се опитват да го обкръжат.

Отдръпна се настрани.

Един от мъжете направи опит да се промъкне зад него.

Ястреб се обърна.

Откъм кръчмата се разнесе буен смях, но това не смути вниманието му. Да се бие и побеждава — това той умееше най-добре.

Изневиделица един юмрук се стовари върху челюстта на Ястреб. От удара главата му отхвъркна назад. Лицето му пламна от болка. Все още замаян, той разтърси глава и премигна. Устата му се изкриви в усмивка. Сви юмруци и се завъртя.

Когато се отдръпна, всеки мускул по тялото му пулсираше от болка, главата му бучеше, а фината му ленена риза бе напоена с кръв. Имаше рана от кама. Честната игра беше трудна.

Мисълта за четиримата моряци, които бе натръшкарал му достави удоволствие. Те несъмнено ще имат вече друго отношение към аристокрацията, към която смятаха, че принадлежи и той.

Ястреб направи няколко крачки, но земята под краката му се разлюля. Явно бе лошо ударен, а и твърде много кръв бе загубил от раната в ръката си. Тръсна глава и се опита да подреди мислите си, но залитна и се хвана за един от варелите, скупчени край пътя.

Огледа объркано тясната уличка, оградена от двете страни с порутени бараки, и съзря в далечината мъждукаща светлина. Примъкна се до мястото, откъдето идваше тя, и там видя малък, черен, лъскав файтон. „Необичайно място за файтон“ — помисли си той, привлечен от мамещия уют на виненочервените седалки. Дали ще може да го наеме?!

Потърси с поглед кочияша и направи опит да се качи. Но краката му не се подчиниха. Започнаха да треперят, после се огънаха и ръката му остана във въздуха. Ястреб усети само как полита и... нищо повече.

Колиър видя как едрата фигура на херцога се строполи на земята в една безчувствена купчина. Той се беше скрил зад варелите, откъдето надничаше и се подсмивваше. Бе проследил Ястреб с намерението да отмъкне кесията му, след като четиримата се справят с него. Но като видя как херцогът обработи Дули О'Райън и неговите главорези, се отказа от предварително замисления план. По-добре беше да няма работа с човек като този.

Измъквайки се бавно от прикритието си, Колиър предпазливо приближи до безжизненото тяло. Беше нетърпелив да вземе парите на херцога, но надеждите му скоро бяха разбити. Намери само няколко шилинга в джобовете му. По дяволите! Не си струваше усилието!

Колиър стана и възмутено скръсти ръце. Откъде да знае?! Човек с положение би следвало да има достатъчно пари в себе си. Отвратителен късмет!

Поклащайки разочаровано глава, той забеляза един черен файтон. В първия момент не го позна, но после изведнъж се сети: та това беше файтонът на имението Денуик.

Твърде изненадан, той се огледа наоколо. Какво, по дяволите, правеше чичо Ричард по това време на такова място?

Като забрави за момент мъжа, който лежеше на земята, Колиър се промъкна по-близо до файтона. След това тръгна към светлината, идваща от прозореца на една запусната колиба. Воден от любопитство, той се прокрадна до отворения прозорец и надникна. Перде от груба

материя обаче му пречеше да види какво става вътре. Като изруга мълчаливо, той надигна крайчеца му.

Пади Макданиълс и Виктория седяха на стара, счупена маса и играеха карти. Рия! Очите на Колиър се разшириха от изумление. Отдръпна се от прозореца.

Пади Макданиълс. Да, разбира се! Рия винаги е обожавала това долно копеле. Трябваше да се сети, че тя го посещава. Малкото случаи, в които Колиър го бе срещал на път за кръчмата, никога не са го карали да се замисля. По дяволите! Как би могъл да предположи, че това невинно девойче се среща със стария им кочияш? Колиър повдигна вежди. Виктория не можеше да си представи каква опасност грози приятеля ѝ. А репутацията ѝ?! За бога, тя не бе помислила на какъв риск се излага.

Колиър за миг застина на мястото си. След това рязко се обърна към херцога, който все още лежеше на земята. Рия — компрометирана? Не, още не, но скоро щеше да бъде. И именно той щеше да се погрижи за това. Нещата се нареждаха чудесно. Ако Рия и херцогът се озоват в неделикатно положение, ще бъдат принудени да се оженят. И то възможно по-скоро.

Колиър потри доволно ръце. Виктория ще разполага с неограниченото състояние на херцога и, разбира се, ще го подели с любимия си братовчед.

Прекрасно! Идеята е невероятна! За миг обаче той се поколеба. Това, което възнамеряваше да направи, би осуетило шансовете му за брак с Рия. Но при наличието на толкова пари не би се нуждал от подобно обвързване. Просто ще я направи своя любовница.

Доволен от решението си, той бързо се върна до херцога, хвана го за ръцете и го придърпа по-близо до файтона. След това го качи и настани на седалката. Като слезе и тръгна към бараката, забеляза петна от кръв по ръкавиците си. По лицето му премина злобна усмивка.

— Рия! — Колиър силно удряше по вратата на бараката. — Излез бързо, Рия! Има ранен човек.

Вратата се отвори и се появи Виктория Таунсенд, с широко отворени от изненада очи и зяпнала уста.

— Колиър, какво правиш тук? Как узна, че аз... За какъв човек говориш? — щом съзря ръцете на Колиър, тя пребледня. — О,

господи! Какво се е случило? — погледът ѝ се отправи към файтона. — Как се е добрал до тук?

С леко движение на ръката Колиър успя да прикрие чувството си на задоволство.

— Аз го довлякох. Намерих го на улицата. Явно е бил нападнат от крадци. Голям късмет, че видях файтона — той я погледна укорително. — Но този въпрос ще обсъдим по-късно. А сега този човек се нуждае от лекар. И то веднага. Хайде, ще го заведем до някоя странноприемница, а после ще извикаме Артур Полк — каза той, като посочи херцога.

Колиър хвърли поглед към Макданиълс и отново се обърна неодобрително към Рия:

— След това ще те изпратя вкъщи.

Макданиълс се приближи до файтона.

— Кой е той?

Колиър погледна навъсено дрипавия мъж.

— Изобщо нямам представа. А в това състояние той очевидно не би могъл да се представи — обърна се и хвана Рия за ръката. — Хайде, трябва да бързаме!

Мислите на Виктория се завъртяха с бясна скорост. От една страна, изпитваше радост от това, че бе загубила последните си пари в играта на крибедж, а от друга чувствуваше напрегнатост, притисната в собствения си файтон от непознат, едър мъж, по който като че ли беше минал конски впряг.

— Колиър, не мисля, че това е много добра...

— Не се притеснявай, скъпа. Той няма да ти навреди. Хайде, отпусни се. На следващия ъгъл има една странноприемница.

Файтонът се наклони на една страна, когато Колиър вземаше завоя със скорост, която според Виктория не беше необходима. Човекът до нея се люшна встрани и така я притисна, че тя се почувствува неудобно. Отмести противната му ръка от скута си и се опита да го избути с рамо по-далеч от себе си. Не успя дори да го помръдне.

— Колиър, аз...

— Почти стигнахме, скъпа.

Виктория въздъхна облекчено.

Файтонът спря пред паянтова постройка, която приличаше на изоставена. По дървените летви, заковани диагонално на счупените прозорци, и стъпалата с липсващи перила, човек би предположил, че мястото е необитаемо. Само табелата отгоре, килната на една страна, доказваше, че тази порутена сграда бе наистина странноприемница: Странноприемницата „Доксайд“.

— Стой тук! — нареди Колиър, като скочи от мястото на кочияша и се втурна вътре.

— Стой тук! — повтори Виктория, имитирайки го. Дори и да искаше, тя въобще не би могла да мръдне. — Поне да беше махнал това животно от мен — измърмори тя в тъмнината.

Като се опитваше да се освободи от тежестта на непознатия, Виктория долови не така приятното му ухание. Около него се носеше миризмата на бира, тютюн и още нещо — кръв.

Съвсем предпазливо тя изви глава, за да може по-ясно да разгледа лицето му и... едва не припадна. Само няколко сантиметра дяляха устните ѝ от неговите. Опита се да се отдръпне или да се обърне, но бе невъзможно да направи каквото и да е. Погледът ѝ се плъзна по коприненочерната му коса, сплетена в плитка, по раните на здравата му четвъртита челюст и леко разширения нос. После внимателно разгледа гъстите му мигли, изпъкналите скули и правилните очертания на устата му, останала незасегната. Устните му бяха добре оформени, изразителни и плътни — устни на една чувствена, макар и малко жестока личност.

Виктория изпита някакво непознато чувство и отмести погледа си към порутената постройка. Кой беше този мъж? Начинът, по който бе облечен, говореше за положението му в обществото, но тя беше сигурна, че не го е виждала никога преди. Поне не си спомняше. А и по обезобразеното му лице бе трудно да се разбере как изглежда.

Вратата на странноприемницата се отвори и Виктория видя как Колиър тръгна към нея, следван от един едър мъж с накриво закопчана риза и провиснали вълнени панталони. Човекът беше толкова грамаден, че стърчеше с цял фут над братовчед ѝ, който също бе твърде висок. Божичко! Как само изглеждаха! Приличаха на огромни дървени стволоче.

— От тук, Джонас! Помогни ми да го внесем вътре!

— На Атууд няма да му се хареса това, господин Паркс. Ако човекът няма пари, както казахте, той не би му позволил да остане.

Като махна с ръка, Колиър каза:

— Не се притеснявай за Атууд, приятелю. Само занеси този нещастник в някоя стая.

Като поклати голямата си глава, исполинът се доближи до файтона и отвори вратата. В ръцете на Джонас човекът, който допреди малко беше до Виктория, приличаше на дете.

— Хайде! — Колиър подкани Виктория. — Нека го настаним и тогава ще отида да потърся лекар.

Като погледна мрачния вид на сградата, тя поклати глава:

— Аз ще чакам тук.

— Не ставай глупава! Няма да те оставя тук сама. Ей, богу, Рия, не е необходимо да ти казвам какви нехранимайковци има наоколо — Колиър погледна към странноприемницата. — Като тези например, които са нападнали нещастния господин.

Виктория замълча. Малко преди това, когато я бе оставил сама, притисната от тежестта на същия този господин, Колиър не бе проявил подобна загриженост.

— Добре, но нека побързаме. Трябва да съм вкъщи, преди да са открили отсъствието ми.

Внезапно появилото се пламъче в очите на Колиър породило у нея неловко чувство, което бързо изчезна.

— Разбира се, скъпа. Няма да губим нито минутка — като обгърна с ръце талията ѝ, той ѝ помогна да слезе от файтона.

Когато стигнаха до входа на странноприемницата, Виктория изведнъж спря.

Като все още държеше ранения в ръцете си, „великанът“ стоеше пред плешив мъж на неопределена възраст, който викаше с пискливия си глас:

— Казах! Махнете това копеле оттук! За човек без пари място няма! — отсече той и посочи с мършавата си ръка вратата.

Колиър направи крачка напред.

— Господин Атууд? Вие сте собственикът, предполагам?

Човекът, който приличаше на скелет, се обърна с влажен и кръвясал поглед.

— Вие пък кой сте?

— Колиър Паркс, племенник на графа на Денуик — отвърна той, като кимна с величествен жест. — Бихте ми направили голяма услуга, сър, ако позволите този господин да остане тук.

Като чу това, очите на Атууд светнаха и лицето му грейна в широка усмивка.

— Разбира се, Ваше височество. Нека видя първо парите ви.

Момчешката физиономия на Колиър пламна, чертите му се изостриха.

— Ще ви платя утре. Самото ми положение в обществото би трябвало да ви увери в това, човече. А сега правете каквото ви казвам!

Господин Атууд скръсти ръце и вдигна непреклонно глава.

— Нито една важна особа в Лондон не си плаща сметките. Искам си парите тази вечер! В противен случай — търсете си друго убежище!

Колиър стисна зъби и Виктория усети как гневът се надигаше в него. Твърде добре си спомняше това от детинство. В този момент вниманието ѝ бе привлечено от нещо по-страшно. Раненият мъж губеше кръв.

Когато видя червената локва до краката на Джонас, господин Атууд бе обзет от ужас.

— По дяволите! Махнете го оттук!

Щом Джонас тръгна към изхода, Колиър препречи пътя му.

Огромният мъж спря, като поглеждаше ту Колиър, ту собственика.

Господин Атууд хвърли обезумял поглед към дирята кръв, оставена по овехтелия, но все още здрав килим.

— Добре. Качете го горе! Но вие, долни разбойници, ще платите за килима и стаята!

Виктория се поколеба и като се постара да не обръща внимание на притеснението, свило стомаха ѝ, последва Колиър и огромния мъж нагоре по стълбите.

Джонас отвори с крак вратата на бедно обзаведена стая с изкорубен под и остави безчувствения си товар върху една тясна кушетка. След това се обърна, погледна първо Колиър, а после Виктория и се усмихна:

— Ако бях на ваше място, бих внимавал с Атууд — и като кимна леко с глава, излезе от стаята.

Колиър се загледа в затворената врата. После взе единствения стол в стаята, занесе го до леглото и направи знак на Виктория да седне.

— Наглеждай нашия пациент, докато аз доведа лекар.

— Чуваш ли се какво говориш! Да не си си загубил ума. Не мога да остана тук.

Колиър взе ръцете ѝ и каза с въздишка:

— Слушай Рия! Нямаме друг избор. Много по-опасно е ти да отидеш за господин Полк. А и не можем да оставим човека тук без надзор. Преди да сме свили зад ъгъла, Атууд вече ще го е изхвърлил на улицата и докато се върнем, някой ще е прерязал гърлото му. Просто трябва да останеш.

Колиър разгледа внимателно стаята. Върху шкафче, близо до леглото, имаше съд за вода и паница, а на долният му рафт камара от кърпи. В погледа му се появи блясък, който Виктория не можа да си обясни.

— Предлагам ти, докато ме чакаш, да се опиташ да спреш кръвта. Не би искала човекът да умре, нали! Ще се върна възможно по-скоро — той я целуна леко по устните и бързо напусна стаята.

Виктория премигна учудено. Братовчед ѝ никога не бе си позволявал подобно поведение. Това не беше нормално, като се имаше предвид решението му да я остави сама в една стая с някакъв непознат мъж. Тя погледна неспокойно към ранения и усети слабост в краката си. Кръвта, която видя, не беше единственият проблем. Непознатият като че ли идваше в съзнание.

ГЛАВА ТРЕТА

Виктория изтръпна. Погледът ѝ беше прикован в човека, който се мяташе в леглото. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне, когато клепачите му трепнаха. О, господи! Имаше чувството, че ще умре от страх, ако той дойде в съзнание, преди да се е върнал Колиър.

Тя погледна към затворената врата. Може би е по-добре да чака отвън в салона. Там би могла да потисне страха си, да не допусне собственика да се доближи, а и в същото време би запазила някакво благоприличие. Щом направи крачка към вратата, тя си спомни думите на Колиър: „Опитай се да спреш кръвта!“ Кръв! Колиър много добре знаеше какво чувство я обзема, дори само при споменаването на думата.

Виктория спря и предпазливо погледна ранения. Левият му ръкав беше просмукан целият от кръв. При тази гледка тя пребледня и бързо насочи поглед към лицето му. Това, разбира се, изобщо не помогна. Той изглеждаше толкова зле. Тя знаеше, че не може да го остави в това състояние.

Като погледна първо човека, а после вратата, въздъхна смирено и тръгна към леглото. „Когато оздравеете, господине, вие най-добре бихте оценили положението, в което съм поставена“ — помисли си тя.

Не знаеше какво да направи. Вгледа се за момент в него и се опита да вземе някакво решение.

— Едно нещо е сигурно — палтото му трябва да се съблече — промърмори си тя. Опита се да измъкне дрехата му откъм здравата ръка, но не успя.

Отиде в горния край на леглото и подпря коляно в сламения дюшек. След това повдигна леко ръката му и като държеше маншета, измъкна ръкава. Той простена и обърна глава на една страна.

Виктория пусна ръката му и отскочи настрани. След известно време той отново се успокои и тя се отпусна. Наблюдавайки лицето му, заобиколи леглото и бавно, внимателно, измъкна палтото през другата му ръка.

Прилоша ѝ, като видя скъсания ръкав, пропит от кръвта. Преглътна и с треперещи пръсти се опита да почисти останалите парчета плат по раната. Половината от ръката му беше раздрана и продължаваше да кърви.

Виктория не виждаше нищо пред себе си. Спомени, навяващи ужас, нахлуха в главата ѝ. Тя дръпна ръката си. Не можеше да го направи. Но щом страховитите картини изчезнаха, съзнанието ѝ се проясни. Страхът остана в миналото. Сега този човек се нуждаеше от помощ и тя бе единствената тук, която можеше да помогне.

Като се бореше с обзелата я паника, смело дръпна ръкава от рамото му. След това отмести поглед, стана и взе една кърпа от масичката до леглото. Попи кръвта и леко почисти раната.

Мускулите му се свиха, дишането бе неравномерно. Тялото се изви от болка.

Тя внезапно спря. Последното нещо, което искаше, бе да го наранява допълнително. Тъй като се страхуваше да не му причини отново болка, Виктория направи тампон от кърпата и нежно го постави върху раната. Испита облекчение. Но от постоянното напрежение и от неудобното, приведено положение гърбът ѝ се бе схванал и я болеше.

Хвърли поглед към стола, а след това и към леглото, като се изкушаваше да седне. Но засега това бе немислимо. Вниманието ѝ се насочи отново към раната. Искеше по възможно най-бърз начин да провери въздействието на компреса. Очевидно намесата ѝ бе спряла изтичането на кръв. Но, за бога, тя не би могла да стои така цяла нощ. Защо се бави Колиър?

Тя отново разгледа внимателно лицето на непознатия. Изглеждаше безобиден. Въпреки че беше едър мъж и явно твърде силен, в състояние на покой той изглеждаше млад и дори беззащитен. Несъмнено не би ѝ сторил нищо, ако просто седне до него.

Тя се отпусна на леглото. Единият ѝ крак се опираше о пода, за да може при необходимост лесно да избяга. Настани се удобно върху овехтелите завивки.

Тъй като в бедно обзаведената стая нямаше върху какво да спре погледа си, тя отново заразглежда мъжа. Разкопчаната му риза откриваше нежна и гладка кожа. Не се виждаше нито косъмче по изящното му тяло.

Бузите ѝ пламнаха и тя бързо изви поглед. За бога! Какво ставаше с нея? Държеше се като леконравна жена.

Той размърда ръка и в тишината се чу леко стенание.

Виктория дишаше тежко, готова всеки момент да побегне.

Мъжът обърна глава и зарови лице във възглавницата, като промърмори нещо на език, който тя никога не бе чувала. Той бе затиснал ръката ѝ и когато Виктория се опита да я измъкне, пръстите ѝ се озоваха впримчени в неговите. Тя го погледна разтревожено и смутено.

Очите му бяха отворени.

Тя дълбоко пое дъх. О, господи!

— Сам... — гласът му беше груб и дрезгав. Гледаше с празен и неразбиращ поглед, който се опита да концентрира. По ясните черти на лицето му се изписа тъга. Преди да затвори очи, той тихо каза: — Как копнее сърцето ми за теб! И колко ми липсваш...

Разкъсвана между съчувствие и страх, тя отново се опита да освободи ръката си от неговата, но не успя. Обзе я безпокойство. Отмествайки се леко, се сети за Колиър. Искаше ѝ се да му смачка носа заради положението, в което я бе оставил. И едва в този момент думите, изречени от мъжа, достигнаха до съзнанието ѝ. Страхът и беше заменен от изумление. Тя повдигна учудено вежди. Той тъгуваше за някакъв Сам!? Друг мъж? О господи! Та той беше...

Съвсем неволно тя огледа съвършеното му тяло. Едва сега забеляза плътно прилепналия панталон, подчертаващ мускулите му. Той изглеждаше така мъжествен, че човек трудно би повярвал в предпочитанията му към другия пол.

Виктория направи още един опит да се освободи, но той здраво я държеше.

— Моля ви, сър — умоляваше го тя, дразнейки се от треперенето на гласа си, — пуснете ме.

Той отвори очи и отново ги затвори, като продължаваше да държи ръката ѝ.

— Забранено ми е да те виждам — прошепна той — но това не може да възпре моето желание.

Сърцето на Виктория се сви от болка. Колко ужасно е да обичаш и да се опасяваш да изразиш привързаността си. Тя се вгледа в

подутото му лице и изпита съчувствие. Сигурно беше наистина нещастен.

Без да мисли, тя погали ръката му.

— Бих искала да ви помогна.

— Той отвори очи отново ги затвори, като продължаваше да държи ръката ѝ.

— Ти можеш — промълви той с дрезгав глас.

Пусна ръката ѝ и зарови пръсти в косата ѝ.

Тя бе слисана.

Вплитайки пръстите си в червеникавите кичури, той я притегли към себе си и дръзко покри с целувки устните ѝ.

Кръвта ѝ забушува от страх. Тя се опита да го отблъсне, но той я държеше здраво в прегръдката си и настоятелно целуваше здраво стиснатите ѝ устни.

Виктория се изви, като риташе с крака във въздуха и удряше с юмруци големите му рамене. Той се обърна, завъртя я заедно със себе си и я притисна под тежестта на тялото си. Като едва ѝ позволяваше да диша, продължи да я целува.

Изплашена от неочаквания му изблик на сила, тя отдръпна устни. Когато усети отново целувките му, по тялото ѝ премина тръпка, която вероятно бе обладала и неговото. Той я обви с ръце и я прегърна още по-силно, като че ли искаше да я направи част от себе си.

Виктория изгуби разсъдък. Направи опит с език да отблъсне целувките му и от докосването изпита силен гняв. Изпълнена с ужас, тя се мъчеше да освободи ръцете си, да го отблъсне и да го накара да спре.

Ръцете и краката ѝ трепереха, а устните тръпнеха.

Той повдигна ранената си ръка и с нежно, предизвикателно движение погали гърдите ѝ. В нея се надигна смесено чувство на страх, вълнение и очакване. „Това не е хубаво. Това е грях“ — крещеше съзнанието ѝ. Но, за бога, как можеше да го спре? И в този момент, когато сърцето ѝ биеше лудо, тя вече не беше сигурна дали наистина иска това.

Тя знаеше, че по-късно ще съжалява и ще се презира, но за миг се отпусна и се отдаде на чувствата, които той бе възбудил у нея.

Внезапно вратата на стаята се отвори.

— Виктория Ан Таунсенд!

Човекът, който лежеше върху нея, се отдръпна и обърна глава към вратата. Виктория също погледна натам. О, не! Зрението ѝ се замъгли. Погледът ѝ се прикова върху фигурата, застанала на вратата. Баща ѝ!

Ястреб премига учудено. Той тихо простена и погледна отново към жената, която лежеше до него. Какво се бе случило? Спомни си, че в един момент стоеше на пристанището, после в съня му беше Саманта. А в следващия миг това прекрасно тъмнокосо видение му предлагаше помощта си. Кръвта му бе забушувала, когато жадно търсеше начин да задоволи желанието ѝ. Той не бе очаквал, че тя ще се поддаде на целувките му. Всъщност той смяташе, че тя просто го дразни. Вероятно, ако не беше изпил толкова бира, би осъзнал, че съпротивата ѝ е искрена. И точно когато възнамеряваше да я пусне, тя се отдаде на ласките му.

Като поглеждаше предпазливо жената, той се надигна и се опита да стане от леглото с изкривено от болка лице. Обърна се и погледна баща ѝ. С гнева на този човек би се справил по-добре, отколкото със собствения си смут.

— Какво означава това? — изкрещя непознатият, като размаха лъскавия си черен бастун пред лицето на Ястреб. — Ей, богу! Ще ви унищожа!

Момичето стана.

— Татко, моля те. Ти не раз...

— Ти мълчи, блуднице! Как смееш да разговаряш полугола с мен!?

Със секнал дъх Виктория сведе очи. „О, господи!“

Ястреб също погледна към отворения ѝ корсаж и когато тя се опита да възвърне благоприличието си, той едва скри усмивката си. А това действително умееше да прави добре.

Бащата направи крачка напред.

— Кой си ти? Ти, развратник и осквернител на деца! Ще узная името ти, преди да съм сложил край на нещастното ти съществуване.

Ястреб усети как в него се надига яд, най-вече поради това, че бе попаднал в ситуация, която не разбираше. Той погледна твърдо и каза:

— Предизвиквате ли ме?

— И след всичко, което си направил, имаш наглостта да задаваш такъв въпрос? Разбира се, че те предизвиквам. Ти опорочи името на

семейството ми и честта ми. Сега целият град ще говори за мен само това, което ти и тази уличница сте направили.

Ястреб настръхна.

— Как може по такъв начин да нагрубявате дъщеря си, след като не сте чули още нейното обяснение!?

Скулестото лице на бащата посиня.

— Няма какво да се обяснява! Действията й, както и твоите, говорят сами по себе си.

— Татко, не е това, което ти смяташ. Не си прав. Заклевам се, аз бях, бях...

— Какво има, Виктория? Не можеш ли достатъчно бързо да измислиш някаква лъжа?

— Той е ранен и аз се грижех за него — тя посочи с трепереща ръка Ястреб. — Не виждаш ли лицето му? Колиър отиде за лекар, а аз останах само докато се върне.

— Мислиш, че ще ти повярвам? Ха! — баща й стисна здраво бастуна. — Ако наистина си така невинна, Виктория, кажи ми какво правеше навън през нощта?

Ястреб се обърна бързо към жената. Уместен въпрос!

Тя се сепна.

— Аз, аз...

— И така, аз бих бил безкрайно спокоен за твоето поведение, ако Кол... един приятел, не бе те видял да влизаш тук и не бе ме извикал. А ти, нехранимайко — обърна се той към Ястреб, — ще узная името ти и ще го поставя на надгробния ти камък.

Име за надгробен надпис? Ястреб се усмихна, а после трепна от остра болка в челюстта.

— Адам Ремингтън.

И бащата, и дъщерята като че ли замръзнаха на местата си. Мъртва тишина изпълни стаята. Бащата се покашля.

— Херцогът на Силвъркоув?

Ястреб бавно кимна с глава. Момичето се смъкна върху леглото.

Ястреб отново насочи вниманието си към Таунсенд, в чиито очи сега имаше друг блясък. Той предпазливо го наблюдаваше.

Таунсенд изправи рамене и подръпна жълтеникавата жилетка под костюма си.

— Е... хм, Ваша светлост, може би бях прибързан в предизвикателството си. Сигурен съм, че като джентълмени можем да решим това както във ваша, така и в моя полза — той отново се покашля и погледна към момичето.

— Вярвам, че разбирате какви биха били последиците от действията ви за репутацията на единственото ми дете. Знам, че при тези обстоятелства вие, като човек от обществото, ще постъпите правилно.

— А именно?

— Да се ожените за нея, разбира се — отвърна бащата, като се изчерви.

Да се ожени за нея? Бяла жена?

— Не.

— Какво?

— Не.

— Искате да кажете, че отказвате да се ожените за нея, след като сте я компрометирали?

— Да — Ястреб нямаше представа как е попаднал тук и откъде бе дошла тази жена, но беше сигурен, че някой е уредил тази малка игра. — Аз не познавам тази жена.

— Но тя е дете. По дяволите, човече, тя е само на петнадесет! А ти я нападна. Видях те.

Ястреб хвърли поглед към Виктория. На петнадесет? Той огледа закръглените форми на гърдите ѝ. Нима това е дете? С малко по-груб тон, той се обърна към човека, чието име му звучеше смътно познато.

— Нейната възраст няма никакво значение, нито пък целувката, на която сте били свидетел. Няма да се оженя за нея. — Ястреб отбягваше погледа на момичето. Той знаеше, че ако долови у нея някаква следа от страдание би се изкушил да приеме абсурдната идея. — Преди да узнаете за положението ми, вие ми отправихте предизвикателство. Ако го приема, честта ви ще бъде ли отмъстена? — изрече Ястреб с леден глас.

Човекът преглътна и погледна неспокойно.

Ястреб мислено поклати глава. Бащата на Виктория явно бе чувал за буйната натура на херцога и многобройните му публични скандали.

— Е? Какво ще кажете?

Таунсенд изглеждаше така смутен и объркан, като че ли току-що бе загубил цялото си състояние. Той пое дълбоко дъх и кимна с глава.

— Давам ти един ден да уредиш нещата си. Ще се срещнем вдругиден, призори, в имението на Стюарт. Доведи и секундант със себе си.

Той грабна Виктория и я извлече от стаята.

Когато вратата след тях се затвори, Ястреб се намръщи. Нима момичето беше организирано това с надеждата да се омъжи за него? Едва ли. Той си спомни колко смутена беше тя, когато баща ѝ пристигна.

Като погледна отново към вратата, Ястреб се зачуди дали не би се случило нещо лошо с момичето. Тази мисъл го накара да стисне зъби, но той скоро я отхвърли. Не носеше отговорност за тази жена. В този момент обаче нещо друго го обезпокои. Какъв смисъл криеше думата „секундант“?

Оглеждайки се за палтото и пелерината си, Ястреб забеляза на земята окървавения редингот. От черната пелерина нямаше и следа. Той сви вежди и се опита да си спомни къде я беше оставил. Тогава в съзнанието му смътно изникна нападението на О'Райън, в което я беше използвал като защита срещу камата.

Споменът за тази схватка му припомни режещата болка в ръката. Докосна раната и с учудване забеляза, че ръкавът му го няма. Съвсем объркан, той разгледа раната и реши, че това е нещо незначително. Бил е и в много по-тежки ситуации.

Без да обръща внимание на липсващия ръкав, той отиде до огледалото, закачено над един шкаф, за да огледа лицето си. Видът му го накара да простене. Очите му бяха подпухнали, а сивкавият им оттенък беше скрит от подутите клепачи. До слепоочieto му имаше възпалена и все още кървяща рана, а лявата му буза беше насечена от груби драскотини. Ястреб се усмихна. Не е толкова зле, като се има предвид, че те бяха четирима.

Все още усмихнат, без да се интересува от окървавените си дрехи, той тръгна към изхода. Трябваше да се промъкне вкъщи, без майка му да разбере. Ако го види в този вид, би поискала някакво обяснение, за каквото той не бе подготвен. Поклати глава с израз на неприязън и отвори вратата.

Слаб, с продълговато лице мъж, който тъкмо посягаше към бравата, подскочи уплашено.

— За бога, изкарайте ми акъла. Мислех, че вече сте вълн, умрял от студ — по бузите му изби червенина и той страхливо се огледа. — Видях как графът извлече дъщеря си оттук и тъкмо идвах да ви нагледам — той се покашля и изпъна рамене. — Но, както разбирам, няма за какво да се безпокоя. Нищо ви няма, така че настоявам да се разплатим за стаята.

— Ако става въпрос за плащане, трябва да ви припомня, че не по мое желание съм тук — Ястреб присви очи. — И тъй като съм бил в безсъзнание, аз не знам как съм попаднал на това място.

— Бяхте целият в кръв, когато момичето на Таунсенд и Колиър Паркс, нейният братовчед, ви донесоха. Моят прислужник, Джонас, ви отнесе горе. Смятам, че те ви спасиха живота, а вие ми дължите сметката.

Като не можеше да си спомни нито миг от това, което човекът му описваше, Ястреб въздъхна. Разбираше, че не бива да оспорва искането му. Трябваше да се заплати, но в себе си не носеше пари, тъй като кражбите бяха нещо често срещано по пристанището.

— Ще ви платя утре.

Човекът искаше да отвърне, но Ястреб бързо се обърна и се запъти с големи крачки към преддверието.

С все още несигурна походка тръгна по обвитите в мъгла улици. Когато се промъкна през входната врата, в къщата и градината цареше тишина. Той влезе в осветеното от свещи антре, огледа се и закрачи тихо към извитото стълбище. Точно когато докосна първото стъпало, някъде зад него се отвори врата.

— Адам?

Ястреб спря, но не се обърна.

— Сега имам нужда от почивка, госпожо. Запазете си въпросите за друг път.

Той чу как тя леко пое дъх. След това нещо изшумоля.

— Добре. Изчаках те само защото сметнах, че би желал да узнаеш за писмото на Джейсън Кинкейд, което пристигна днес след обяд.

„Тя лъже“ — помисли си Ястреб отегчено и се обърна с лице към нея.

Дъхът ѝ секна. Вдигна ръка и закри уста.

— О, господи! Какво е станало с лицето ти? — погледът ѝ се закова върху сърповидната рана на ръката му. — Кой направи това?

Като изруга мълчаливо, Ястреб протегна ръка.

— Това е моя работа. Къде е писмото на брат ми?

— Той не е твой брат.

— Той ми е повече брат, отколкото ти — майка — като видя болката в очите ѝ, Ястреб съжали за думите си. В следващия момент обаче се обвини за това, че изпитва състрадание към тази жена. Не искаше да чувства към нея нито жал, нито каквото и да било друго чувство.

Като обърна гръб, тя се запъти към малка, изящна масичка близо до вратата, взе един плик и му го подаде. Без да вдига поглед или да каже дума, тя тръгна към изхода.

Угризение за грубото отношение зачопли съвестта на Ястреб.

— Госпожо?

Тя спря, но не се обърна. Наведе глава. Пламъкът на свещта проблясваше в сламено русата ѝ коса, която вече бе изпъстрена с бяло. Леко потрепване мина по слабите ѝ рамене, подчертани от тъмносиния кадифен халат, с който беше облечена.

Ястреб отвори уста, за да се извини, но думите му заглъхнаха. Огледа се и отново спря погледа си върху нея.

— Какво означава „секундант“?

Тя стана напрегната и рязко се обърна.

— Откъде чу тази дума?

Ястреб сви рамене.

— Трябва да заведе такъв на... една среща.

Жената сложи ръцете си на кръста.

— Да не би случайно тази среща да се състои призори?

— Подробности нямат значение. Необходимо ми е само значението на думата.

Тя разтвори свитите си пръсти и докосна с трепереща ръка челото си.

— Секундант е този, който можеш да вземаш със себе си като пълномощник при покана за дуел.

— Този човек трябва ли да отговоря на някакви специални условия?

— Не. Обикновено тази роля играе някой приятел.

Ястреб се замисли върху думите ѝ. В Англия той нямаше приятели, най-малко — приятели мъже.

— Разбирам.

— Не, мисля, че не разбираш — майка му свали ръката от челото си. — Дуелът не е като побоищата, в които си участвал с нож или мускет в ръка. Тук става въпрос за пистолет или сабя. Хващал ли си някога такова нещо?

При скептичния ѝ поглед Ястреб повдигна брадичка.

— Да.

Е, беше държал пистолета на Джейсън и беше го разглеждал отблизо.

— Но ти никога не си стрелял, нали? — без да чака отговор, тя продължи. — Как се казва този господин? Време е да използвам парите и силата на името Ремингтън. Сигурна съм, че всеки, независимо от причината на дуела, би се замислил, ако джобовете му се напълнят със злато.

— Не.

Тя го погледна.

— Няма да докосна парите на баща ти.

Когато тя понечи да каже нещо, Ястреб ѝ направи знак да замълчи.

— Това е въпрос на чест — каза той.

За миг тя изглеждаше поразена. В очите ѝ проблясваше страх. Като разбра, че думите ѝ не биха го разубедили, тя примирено наведе глава.

— Ще се моля за теб, сине — прошепна тихо и бързо напусна стаята.

Нещо в поведението ѝ обаче, както и неестественото ѝ примирение, го караха да бъде предпазлив. Тя вероятно ще се опита да реши проблема вместо него. Ако ѝ бъде позволено, разбира се. А той не би допуснал това.

Като пропъди тази мисъл, Ястреб се качи в стаята си. Щом влезе, забеляза мъждукащата свещ, оставена над камината. Това бе пак дело на майка му. Затваряйки вратата, той хвърли плика на писалището и отиде до леглото. Писмото на Джейсън възнамеряваше да прочете покъсно, когато клепачите му не тежат толкова.

Изтегна се върху златистата кувертюра, сви ръце под главата си и затвори очи. В представите му изникна образът на красивата Саманта Кинкейд. Ясният ѝ зелен поглед и коприненочерната ѝ коса все още го преследваха. Макар да принадлежеше към омразната бяла раса, тя притежаваше смелостта и дързостта на боец от племето шони, а в същото време — чистотата и невинността на дете. Ястреб сви устни, щом усети познатата болка по тази жена. „Махни се. Ти си жена на мой брат“ — простена душата му.

Като че ли по заповед образът ѝ избледня, за да отстъпи мястото си на Виктория Таунсенд. Виктория Ан Таунсенд — име, което скоро не би забравил, ако оживее. В големите ѝ сини очи се отразяваше пролетното небе, а меката ѝ тъмна коса грееше с блясъка на черешово дърво. Веждите му се свъсиха. Имаше нещо в нея, което го смущаваше. Нещо познато. Може би името ѝ или лицето?

Когато отвори очи, беше късен следобед. Погледна към прозореца и премина при светлината на притъмняващото небе. Внезапно в съзнанието му нахлуха спомените за изминалата нощ. Изправи се рязко в леглото и потръпна от болка. Без да ѝ обръща внимание, той отметна завивката. Трябваше да намери секундант.

Стана от леглото и се изкъпа толкова бързо, колкото му позволяваха раните по краката и ръцете. След това облече нови дрехи — дрехите на белия човек, с които още не можеше да свикне. Мечтаеше си за кожените бричове. Много скоро отново щеше да усеща топлината на меката им кожа. Моментът, в който дуелът бъде вече минало, ако оцелее, разбира се, ще напусне тази студена и безсърдечна страна. И тогава ще броди из Вирджиния до насита. Като потисна носталгичния трепет, той отвори гардероба, взе една връхна дреха и тръгна към вратата.

Щом излезе от къщата и се упъти към конюшната, в главата му отново нахлуха объркани мисли. Къде би могъл да намери секунданта, от който така силно се нуждаеше?

Сети се за стройната, сластолюбива блондинка, която често бе посещавал. Касандра! Беше сигурен, че е доставяла удоволствие и на много други. Вероятно тя познава някой, който може да му е полезен. С принудена усмивка Ястреб се запъти към файтона на Ремингтън.

Половин час по-късно беше пред дома на Касандра — малка провинциална къща. Слаба прислужница в напреднала възраст отвори

вратата и показвайки неодобрението си, както обикновено, го въведе в гостната. Може би имаше подобно отношение към всички посетители мъже.

Ястреб огледа мебелите, покрити с копринени калъфи. Това беше така наречената „гостна“. Той все още не можеше да разбере защо белият човек дава имена на всички стаи в къщата си. Стаи за седене, за четене и за шиене. Стаи за хранене, танцуване, готвене и спане. А дори и стая за рисуване. Този списък можеше да се допълва безкрайно.

Мислите му го отведоха при неговата къщичка, близо до сала на Линч. В нея имаше само една стая с маса, огнище и легло. И това беше всичко, от което се нуждаеше, всичко, което искаше.

Лек шум на полюшващ се кринолин привлече вниманието му към вратата. Там стоеше Касандра, облечена в зелена рокля, хармонираща с нефритените ѝ очи. Меденорусата коса падаше в нежни вълни край изящното ѝ лице.

Щом го видя, очите ѝ се разшириха от учудване.

— За бога! Какво се е случило? Добре ли сте?

— Не се безпокойте — успокой я той. — Засегнат е само външният ми вид.

Тя го огледа отгоре до долу. По розовите ѝ устни премина нежна усмивка.

— Радвам се да чуя това.

Приблужи се. Добре оформените ѝ бедра се полюшваха от ритъма на походката ѝ.

— Седнете. Ще помоля Лизет да направи чай.

— Не съм дошъл за чай.

Тя повдигна тънките си вежди и пристъпи по-близо, като сложи ръка на гърдите му. Гласът ѝ премина в шепот.

— За какво тогава си дошъл?

Той усети опияняващия мирис на кожата ѝ и си спомни нощите, които бе прекарал с нея. Някаква тръпка сви стомаха му, но потисна обхваналото го желание.

— Трябва ми мъж.

Очите на Касандра щяха да изхвъркнат от удивление.

— Какво?

— Мъж. Секундант. Но не познавам подходящ човек.

При този отговор блондинката се отпусна и леко се подсмихна.

— Разбирам — тя се обърна и докосна с пръст висулката на кристалната лампа. — И така, господарю мой, вие ще се дуелирате?

— Точно така.

— И каква е причината?

— Недоразумение.

Тя се изсмя гърлено.

— Да, обикновено е така — обърна се с лице към него. — Кажими с кого е недоразумението ти и кога и къде ще се срещнеш с този човек?

Ястреб сви рамене.

— Името му е Таунсенд. Ще се срещнем призори в имението на Стюарт.

— Та това е графът! Какво неразбирателство може да има между теб и графа на Денуик? Ти не играеш комар, така че...

— Той твърди, че съм компрометирал дъщеря му.

— Виктория? Но тя е още дете — Касандра сви вежди.

— А ти направи ли го? Нима красотата на това момиче бе така покоряваща, та те накара да загубиш ума си?

Тонът, с който жената изрече това, не се хареса на Ястреб.

— Къде мога да намеря секундант?

Касандра погледна така, като че ли искаше да каже още нещо за Виктория Таунсенд, но замълча.

— Ще поразпитам и ще видя дали мога да намеря някой подходящ — каза тя с подкупваща усмивка. — Обади се малко покъсно тази вечер, Адам — погледът ѝ изяждаше тялото му. — Ако искаш, разбира се.

— Ще дойда.

След като се раздели с жената, Ястреб се прибра вкъщи, за щастие, без да срещне майка си. Съблече противния редингот, отиде до бюрото и седна. Мислите му бяха насочени към това, което му предстоеше. Към полунощ щеше да се види с Касандра, която навярно вече му бе намерила секундант. След това щеше да отиде в имението на Стюарт.

Като повдигна ръката си нагоре, по тялото му преминаха болезнени тръпки. Би искал да има лековитата билка кохош, която да успокои пулсиращата болка. Като погледна към шкафа, видя кутийката

с мехлем, оставена от майка му след първото му сбиване на пристанището. Това не беше кохош, но сигурно би помогнало.

Тъкмо се надигаше, когато погледът му попадна на неотворения плик върху махагоновото писалище. Писмото от Джейсън. Той напълно бе забравил за него.

Ястреб знаеше предварително съдържанието му. Джейсън сигурно искаше да разбере дали е научил нещо повече за петнадесетгодишната му доведена сестра.

Петнадесетгодишна? Ястреб опипа с пръсти пергаментовата хартия. Момичето би трябвало да е сега на възрастта на Виктория Таунсенд. Изведнъж той спря. Да, ето защо името на графа му звучеше така познато. Таунсенд беше едната от двете непроверени фамилии в списъка.

В представите на Ястреб отново изникна образът на момичето с копринено черна коса и светлосини очи.

Светлосини очи? Нещо сви гърдите му. Спомни си чувството, което бе изпитал, когато за първи път видя очите на Виктория Таунсенд.

Погледна отново към писмото. Някаква увереност започна да се надига у него. Кръвният му брат също имаше черна къса коса и очи, с цвят на пролетно небе.

Ястреб имаше чувството, че се задушаваше. „О, Маниту, всемогъщи боже, не прави това с мен! — втрещено гледаше запечатания плик в ръцете си. — Трябва да е друго момиче, сви ръка и смачка писмото. — Това не може да бъде сестрата на Джейсън.“

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Виктория седеше пред огледалото и стискаше в ръката си четка с посребрена дръжка. Последните лъчи проникваха през виненочервените завеси и още по-силно очертаваха тъмните сенки под очите ѝ и натъртената буза. Щом си спомни за яростта на баща си, тя потрепери.

Поглеждайки заключената сега врата на спалнята, Виктория въздъхна тежко както от възмущение, така и от безсилие. Той дори не искаше да знае, че тя е невинна. Беше я обвинил и осъдил, без да изслуша оправданието ѝ.

Винаги е бил строг, но преди смъртта на майка ѝ не бе така несправедлив и безразсъден. Вероятно нейната смърт силно го е засегнала. Лишила го е от състрадание и всяко друго чувство.

Виктория остави четката настрана и закрачи из стаята. Не можеше да го разбере. А откакто херцогът отказа да се ожени за нея, отношението на баща ѝ стана дори по-лошо. Той възнамеряваше да я омъжи за първия, който прояви интерес.

Облегна се на камината и опря чело в гладката повърхност на полицата. Баща ѝ не се интересуваше от това, че тя ще бъде обречена на студен и безчувствен брак заради едно дребно провинение. Той като че ли за нищо не бе загрижен. Но тя продължаваше да се безпокои. Отдръпна се от огнището. Баща ѝ трябваше да размисли, преди да извърши това.

Ами ако не се вразуми? Ако я принуди да се омъжи за някой като Станфорд Пекууд? Виктория се сви и потри ръце, за да прогони някакъв внезапен хлад. Тялото ѝ помръдна само при мисълта за мазните и лепкави ръце на Станфорд и за подпухналите му устни. Тя тревожно въздъхна: „О, Колиър, защо ме остави сама в онази жалка странноприемница?“

Споменът за безотговорния ѝ братовчед я накара да изсумти. Той беше причината за тази бъркотия. Доколкото си спомняше, той изобщо не доведе лекар. Най-малкото, което би могъл да направи сега, бе да ѝ

помогне. Можеше например да поговори с баща ѝ и да се опита да го разубеди. Колиър се считаше за майстор в убеждаването. Когато се нуждаеше от заем, той често ѝ бе доказвал това.

Тогава обаче той не знаеше, че на Виктория не ѝ е необходима сумата, която баща ѝ периодично отпускаше. Потребностите ѝ бяха задоволявани, така че тя рядко се нуждаеше от пари. Защо тогава да не помогне на Колиър? От друга страна, тя се забавляваше, допускайки неговите ласкателства и увещания.

Виктория се опита да отхвърли мислите си за времето, когато той казваше, че е влюбен в нея. Това, разбира се, беше само част от неговата тактика. Но понякога той изглеждаше така искрен, че ѝ се искаше да отвърне със същото. Колиър беше красив, любезен и внимателен. Би могъл да бъде чудесен съпруг. И наистина, ако той имаше някакъв недостатък, то това бе увлечението му, заради което прекарваше твърде дълго време край масите за комар. Това всъщност правеха и повечето от младите мъже. Да, Колиър би бил добър съпруг, но... не и за нея.

Виктория плъзна ръка по розовия балдахин на леглото. Любов! Каква голяма стойност имаше това чувство! Навярно то бе нещо различно от онова състояние на блаженство, което обсъждаха помежду си в училище. Твърде често е била свидетел на изблиците на раздразнителност у своите родители и не би искала да бъде в подобно положение. Животът бе прекалено кратък, за да се изпълва с такива непрестанни катаклизми.

Мислите на Виктория отново се върнаха към утрешния ден, в който тя щеше да бъде причина за смъртта на един от двамата — собствения ѝ баща или херцога. Не, баща ѝ не би могъл да загине. Той ще победи както винаги — независимо дали по честен или по непочтен начин. Надяваше се баща ѝ да стреля така, че само да рани херцога, но не и да го убие.

Това, че Адам Ремингтън е предизвикан на дуел заради нея, я накара да се усмихне тъжно. Беше едва ли не смешно мъж, който предпочита близостта на хора от своя пол, да рискува живота си заради честта на една жена.

Леко почукване на вратата привлече вниманието на Виктория.
— Да?

— Аз съм, Рия — отвърна Колиър с тих глас. — Мога ли да вляза?

Искаше ѝ се да удуши братовчед си заради всички неприятности, които ѝ бе причинил. Но в същото време разбираше, че той просто бе търсил помощ за един ранен човек. Отиде до вратата и долепи ухо.

— Вратата е заключена.

— Знаем. Прислугата ми каза.

Виктория чу как той се подсмивва и пъха ключ в ключалката. Тя се отдръпна. Вероятно бе подценила качествата му. Очаквайки го да влезе, скръсти ръце.

Той смутено надникна в стаята.

— В безопасност ли съм?

— Зависи — сви тя заплашително вежди. — Защо не се върна снощи?

Колиър влезе и затвори вратата след себе си.

— Върнах се, но беше доста късно. Лекарят не беше вкъщи. Трябваше да обиколя целия град, за да го намеря. — Колиър оправи с изящните си пръсти русите кичури на косата си и се обърна, за да избегне погледа ѝ. — Точно по това време госпожа Лудвиг раждаше и докато Полк и аз пристигнем в странноприемницата, всички си бяха отишли — той сведе поглед и поклати възмутено глава. — Атууд беше така обезпокоен в бързината си да ни опише ужасното положение, в което си била, че едва не счупи мършавия си врат.

Лицето на Виктория пламна.

— Господин Полк е узнал? — промълви тя немощно. Беше ѝ ясно, че цял Лондон вече знае за случилото се. Репутацията ѝ бе напълно погубена.

— Не знам как да се извиня заради това объркано положение, Рия — Колиър вдигна поглед, като че ли търсеше съчувствие. — За всичко съм виновен аз. Трябваше да оставя херцога да се оправя сам.

Колкото и да беше ядосана, Виктория не можеше да се сърди на Колиър.

— Не, Колиър, ти постъпи правилно. Без твоите усилия херцогът на Силвъркоув щеше да е мъртъв сега — тя сложи ръката си върху неговата и довърши: — Макар че след всичко случило се кавалерството ти в това кошмарно положение може да се окаже съвсем безполезно.

Той здраво стисна пръстите на ръката ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

Виктория трепна от грубостта му.

— Татко отпрати на херцога на Силвъркоув покана за дуел — утре, призори.

Дълго време Колиър не каза нищо, след това пусна ръката ѝ и се обърна.

— Той отказа да се ожени за теб?

— Да.

— Но защо? — Колиър изви лице към нея. Гласът му беше тих и дрезгав. — Нима този човек е сляп? За бога, Рия, ти си красива, нежна и така мила. Всеки мъж би бил горд да те притежава.

Бузите ѝ пламнаха от смущение.

— Херцогът очевидно е глупак — продължи братовчед ѝ с рязък и сърдит тон, — но проклет да бъда, ако му позволя да се измъкне безнаказано. Аз самият ще се погрижа за това. Този човек или ще се ожени за теб, или ще бъде наказан от мен с бавна и мъчителна смърт — Колиър се упъти към вратата.

Страх обзе Виктория.

— Не! Почакай! — тя дръпна ръкава на палтото му. — Аз... аз мисля, че е безполезно. Херцогът ясно изрази своята позиция.

— Слушай, Рия! Той трябва да постъпи справедливо и да се ожени за теб. А аз, като твой братовчед, възнамерявам да му изясня МОЯТА позиция. Не бих позволил да бъде опетнено името ти — той взе ръцете ѝ и леко ги докосна с устните си.

— О, Колиър — Виктория се просълзи от вниманието му, — оценявам това, което искаш да направиш, но повярвай ми, нищо не би се променило. Аз не мога да се омъжа за него.

— Да не би този нехранимайко да е вече женен?

Виктория поклати глава.

— Не, не. Нищо подобно. Аз... аз... просто не мога. Това е всичко.

— По дяволите, Рия! Не те разбирам. Какво искаш да кажеш?

Ръцете на Виктория трепереха. Тя наведе глава и спря поглед върху копчетата на кафявата му жилетка.

— Проблемът е в това, че той не харесва... Искам да кажа, той е... — тя се презираше за това, което възнамеряваше да съобщи. За миг

остана вцепенена. — Той предпочита мъже.

Братовчед ѝ изглеждаше напълно шокиран.

— Ти си полудяла. Не може да бъде. Аз бих раз... Той ли ти каза това?

Тя кимна.

— Не, не е възможно. Сигурно го е казал, за да не бъде заставен да се ожени за теб.

— Той го изрече в съня си — измънка Виктория, чувствайки се като убиец. — Каза, че сърцето му страда за някой, на име Сам.

Колиър замълча. Настъпи дълга тишина. След това, като пое дълбоко дъх, кимна разсеяно с глава:

— И все пак ще стане! Ти ще се омъжиш за херцога и той ще се ожени за теб. Освен ако не пожелае, разбира се, да бъде разкрита малката му тайна.

Виктория вдигна глава.

— Колиър, недей! Моля те! Не казвай това никому!

Братовчед ѝ отвърна с не съвсем дружелюбна усмивка.

— Добре, но само ако той не ме принуди. Чудесно! Нима не разбираш, Рия?! С неговото богатство и твоята зестра вие ще имате неограничено състояние. Ще имаш възможност да вършиш това, което искаш, напълно независима от баща си — Колиър сниши глас. — Ще можеш свободно да обичаш този, който ти избереш. Очевидно херцогът не ще прояви интерес към консумирането на брака. Не и при неговите наклонности. А за теб това е една отлична женитба. Също и за мен — погали ръцете ѝ и продължи: — С парите на херцога, ние, тоест ти, никога не ще изпиташ лишения — погледът му се плъзна по тялото ѝ. — Аз лично ще се погрижа за това — очите му заблестяха. — Освен това Ремингтън е онзи херцог, който пристигна от Америка. Все още не е запознат с живота в града, но бързо ще се пригоди към нашия начин на мислене.

„Нашият начин на мислене?“

— Колиър, говориш глупости. Престани. Няма да ти позволя да използваш като оръжие това, което ти казах. Но дори и да се омъжа за този човек, в никакъв случай не бих приела жалкия съюз, който ми предлагаш.

Той я целуна бързо по устните.

— Така разсъждаваш сега, скъпа, но си още твърде млада. Ще си поговорим отново след няколко години.

— Ако сториш това, което си намислил, няма да разговарям повече с теб. А не бих ти дала вече и шилинг — Виктория направи последен, отчаян опит да го заплаши.

Колиър само се подсмихна.

— Добре, скъпа. След време ще разбереш, че върша това заради теб. И ще го направя наистина. Гарантирам. Още утре ще получиш неговото предложение за женитба.

И като я целуна отново, Колиър напусна стаята.

Ястреб гледеше вторачено смачканото и непрочетено писмо на своя бял брат, което все още стискаше в ръка. Осъзнаваше, че ако Виктория Таунсенд е действително сестра на Джейсън, то тогава не би могъл да допусне опозоряването ѝ. Не би сторил това на приятеля си, нито пък на някой от кръвта на Джейсън.

С чувство на ненавист към греха, който не би желал да извърши, той захвърли писмото и стана. Трябваше да открие истината. Кой би могъл да му разкрие историята на Таунсенд? Предполагаше, че Касандра знае много повече неща от обичайните слухове между аристократичните среди.

Ястреб се приближи до прозореца и разсеяно отметна бледооранжевите завеси. Берта, старата прислужница на Алейна, вероятно е чувала нещо, но едва ли то е по-различно от изопачените измислици.

Оставаше само една възможност. Той свъси вежди и хвърли поглед към вратата. Майка му!

Излезе бързо от стаята и тъкмо беше на стълбите, когато се появи икономката Берта.

— Берта, къде е госпожа Ремингтън?

Топлите ѝ кафяви очи се разшириха от учудване, щом го видя.

— Милостиви боже! Какво се е случило? — тя вдигна едва забележимите си побелели вежди. — Бил си отново на пристанището?

— Госпожа Ремингтън? — повтори въпроса си Ястреб.

Берта сви нацупено устни.

— Майка ти би трябвало да ти нашари задника. Да се научиш тогава как се правят скандали по пътищата! Баща ти щеше...

Ястреб въздъхна с досада. Той разбираше, че тя не таи лоши чувства. Често грубият ѝ тон произтичаше от загрижеността, която проявяваше към майка му. И тъй като знаеше, че тирадата ѝ може да продължи с часове, той мина покрай нея и тръгна надолу по стълбите.

— В кабинета е — отвърна тя със закъснение, — но ако питаш мен...

Като поклати глава, Ястреб се упъти към кабинета. Влезе, без да почука. Майка му седеше до голямото дъбово писалище.

Тя вдигна поглед и остави перото. После обърна листа пред себе си и подпря с ръка брадичката си.

— Желаш ли нещо?

Ястреб спря поглед на пергаментовия лист. С какво ли се занимаваше тя? Може би пишеше писмо на влиятелен приятел с надеждата да научи нещо за самоличността на човека, с който той щеше да се дуелира. С раздражение погледна отново към нея и за да я улесни, каза:

— Разкажи ми нещо за дъщерята на графа на Денуик.

— Дъщерята на графа?

— Да.

Погледът ѝ се насочи към челюстта му. След това присви очи и попита:

— Тя е причината за дуела, така ли? — Майка му стана от мястото си и се облегна на бюрото. — Значи ти си благородникът, за когото говореха слугите тази сутрин. Този, който е опозорил Виктория в странноприемницата „Доксайд“?!

Ястреб не каза нищо в своя защита.

— О, Адам, какво си направил? Бедното дете! Как можа?!

— Искам само да получа отговор на въпроса си, госпожо.

Лицето на майка му помръкна. Изглеждаше наранена. Обърна се и приведе рамене.

— Какво искаш да знаеш?

— Къде е родено момичето?

Алейна погледна отново към него в недоумение.

— Каква връзка може да има това със създалото се положение?

— Вероятно никаква.

— А тогава защо... — Алейна прехапа устни, отиде до камината и опря ръка на полицата. Нежните черти на лицето ѝ бяха поразени. —

По това време аз не бях тук, но доколкото си спомням от слуховете, тя е била родена в Америка.

Ястреб беше вече почти сигурен в това, но му се искаше тя да го отрече. Като се опитваше да пренебрегне силното туптене на сърцето си, той ѝ зададе следващия въпрос.

— Живели ли са родителите ѝ в Америка?

— Не.

Той се въздържа от използването на някоя грозна дума.

— Бих искал да чуя тази история.

Майка му се обърна към него, като внимателно го изучаваше.

— Нещата, които знам, не са много. Известно ми е само, че родителите на Виктория, Александра и Ричард Таунсенд, са гостували в Америка при сестрата на Александра, след което се връщат тук с дете. Това е било изненада за всички, тъй като те дълго време не са имали деца — тя се смръщи и сбръчка още гладките си вежди. — Хората говореха, че Виктория се е родила твърде рано. Имаше някакво предположение, че... — Алейна вдигна рамене, за да пропъди тази мисъл. — Не си спомням подробности. Но какво общо има това с теб?

— Много — изрече Ястреб през зъби.

Той рязко се обърна и напусна гневно стаята.

Вече не се съмняваше, че Виктория е сестра на Джейсън. Подозренията около раждането ѝ, фактът, че семейство Таунсенд не са имали дете в продължение на години, а след това и неочакваната му поява — всичко това водеше до едно-единствено заключение.

Ястреб се спря на първото стъпало и потри челото си. Пред него стояха две възможности: да позволи на графа да го убие или да се ожени за момичето. Бялото момиче! Сви юмруци и тръгна нагоре по стълбите. Може би за предпочитане беше смъртта. Колкото и да искаше да реши този проблем, знаеше, че не може. Трябваше да се ожени за Виктория Таунсенд. Това обаче не означаваше, че е длъжен да живее с нея.

— Ваша светлост! — извика Берта след него. — Един господин иска да ви види.

Подразнен от късния час на посещениято, той се обърна и видя на входа русия мъж от пивницата „Уотърфрант“. Какво ли искаше?

— Благодаря, Берта — кимна Ястреб и погледна отново към посетителя. — Кажете, моля.

— Ваша светлост, бих искал личен разговор с вас.

— Аз не ви познавам.

— Така е, но аз идвам по въпрос, който е от голямо значение за нас двамата.

По напрегнатото изражение на лицето му Ястреб разбра, че няма лесно да се отърве от него. С известно любопитство той отстъпи назад и го покани в приемната.

— Заповядайте!

Човекът, който беше доста по-нисък от него, се разположи върху едно канапе. Ястреб остана прав. Приблужи се до огнището и скръсти ръце.

— Какъв е този важен проблем, който искате да обсъдите?

Русокосият сложи длани на коленете си, след това се надигна и се изправи до Ястреб. По устните му пробягна самодоволна усмивка.

— Аз съм Колиър Паркс, братовчед на Виктория Таунсенд — той направи пауза очевидно, за да види реакцията на Ястреб.

Лицето на Ястреб остана непроменено. Той не беше сигурен дали трябва да благодари на този човек за това, че е спасил живота му, или да го убие за това, че е нарушил душевното му равновесие.

Паркс пое дълбоко дъх.

— Разбрах, че сте отказали да се ожените за Рия.

— Рия?

— Е, добре, Виктория.

— Да, отказах — потвърди Ястреб.

— Не виждам какви са вашите аргументи. За бога, човече, тя спаси проклетия ви живот! А заедно с това опозори и името си. По този начин ли трябва да ѝ се отплатите? — Ястреб мълчеше. — Господи, Ремингтън! Това не е някоя повехнала стара мома. Тя е толкова красива.

— Да, така е — Ястреб не можеше да отрече това. — Но нейната красота няма значение за мен.

Паркс се обърна с лице към Ястреб и се усмихна презрително.

— Знам.

— Моля? — първоначално Ястреб помисли, че е изрекъл гласно мислите си, но после разбра, че Паркс отвръща на думите му. Нещо в тона на този човек подсказваше, че е опасен враг. — Какво знаете?

Зъбите на Паркс проблеснаха на светлината от камината.

— Знам достатъчно. Разбира се, не бих го използвал, в случай че стигнем до споразумение.

От гняв Ястреб остана неподвижен.

— И какво е това, което не бихте използвали?

Ястреб се опасяваше, че Парк е научил по някакъв начин за индианския му произход и искаше да използва информацията в своя полза. Това, естествено, не бе от значение за него. Но в същото време, колкото и да не желаше да си признае, той все пак не би искал да е причина майка му да бъде отбягвана. С възможно най-свиреп поглед Ястреб се обърна към неканения гост.

Очите им се срещнаха. Русокосият внимателно заоглежда Ястреб, като че ли изучаваше тяло на жена.

Ястреб беше напрегнат.

Като се взря в устните му, непознатият прошепна:

— Знам за твоите наклонности. Всъщност аз самият съм правил понякога, хм, как да кажа, друг вид любов...

Ястреб усети как кръвта се отдръпна от лицето му. Друг вид любов? Той отстъпи назад. Парк се усмихна.

— Считам, че би било във ваша полза, лорд Ремингтън, ако отново обмислите решението си за брак с Рия.

— Така ли? — Ястреб бе така разгневен, че едва можеше да каже дума.

Гостът повдигна рамене.

— Бракът би ви предпазил от слухове — каза гой, като отново заоглежда тялото на Ястреб. След това се усмихна и продължи: — Вредни слухове, които биха могли да унищожат нечия репутация.

— И така, да видим дали съм разбрал какво искате да кажете — отвърна Ястреб стегнато, като в действителност много добре разбираше за какво става въпрос. — Ако аз се ожения за дъщерята на графа, моята репутация няма да пострада. И никой няма да узнае за моите... наклонности?

— Точно така.

Ястреб сам не разбра как успя да се въздържа да не удари този нехранимайко. И тогава му хрумна друга мисъл.

— Добре, но защо дойдохте вие, а не графът?

Гостът се усмихна лукаво:

— Графът не знае тези подробности. Той продължава да обмисля утрешния дуел. Рия и аз решихме, че най-добре би било да постъпим по този начин.

— Тя знае ли нещо?

Колиър се усмихна широко.

— Разбира се, че знае. Тя ми разказа всичко това, когато сте били в безсъзнание, сте викали някой на име Сам. Вероятно това е господинът, за когото копнее сърцето ви.

— Сам? — Ястреб стисна зъби. Саманта! Очевидно, съвсем несъзнателно, той бе споменал в съня си съпругата на Джейсън, а Виктория бе разбрала погрешно нещата.

Ястреб въздъхна гневно и кимна с глава към този, когото така силно желаше да скалпира.

— Разбирам — каза той и отвори вратата. — Можете да уведомите графа и братовчедка си, че утре след обяд ще направя своето предложение за брак.

Лицето на Паркс се изкриви във високомерна гримаса.

— Смятам, че бихте могли да сторите това. Лека нощ, Ваша светлост — като тръгна към изхода, Колиър погледна през рамо и се усмихна многозначително. — Може би ще прекараме някой ден заедно...

Ястреб проследи Паркс с вторачен поглед. Само при изказаните съмнения нещо сви стомаха му. Трябваше да пребие този човек. И все още имаше тази възможност. Този безумен, идиотски...

Ястреб скръцна зъби. Вместо да кастрира това копеле, той бе допуснал Паркс да го обиди.

— Кой беше този човек, Адам? — попита Алейна, застанала зад него.

Ястреб се обърна към нея, вгледа се в лицето ѝ и отново си спомни мига, в който тя ги напусна. В този момент си помисли и за Виктория Таунсенд и яростта му забушува още по-силно. Всички бели жени бяха еднакви. Самонадеяни кучки!

Като погледна страховито към Алейна, Ястреб отвърна:

— Човекът намекна, че желае да сподели леглото ми някой ден.

Тя остана с широко отворена уста.

Прикривайки кипящия гняв, Ястреб не обърна внимание на възмутеното дърдорене на майка си и излезе. На верандата се спря и

разтри с ръка напрегнатите мускули на врата си. През целия му двадесет и четири годишен живот никой не бе се съмнявал в неговата мъжественост. Ето защо той не знаеше как да реагира. В едно нещо обаче беше сигурен: трябваше да се срещне с Касандра, и то веднага.

ГЛАВА ПЕТА

Виктория направи няколко крачки из стаята и се отпусна на стола. Още не можеше да повярва, че Колиър действително бе извършил това. Днес херцогът щеше да дойде с предложение за женитба и как би могла да го погледне тя в очите, особено след заплахата на Колиър?

— О, защо трябваше да му казвам? — вайкаше се Виктория гласно. — Сега не само ще трябва да се ожения, но и ще съм принудена да понасям чувството на неприязън у този човек.

А той наистина щеше да изпитва омраза към нея и тя не се съмняваше в това.

Единственото преимущество при това положение беше, че ще разполага със собствен дом, далеко от необяснимия деспотизъм на баща ѝ. Но как да се омъжи за някои с такива наклонности? Човек, който никога не би...

Тя се облегна на стола и затвори очи. Възможността да има някои ден свои деца бе немислима.

Обезпокоена от тази мисъл, тя стана и отиде до камината. „Не е честно! О, господи! Той ще погуби живота ми!“

За да не избухне в сълзи, тя преглътна нарастващото напрежение в гърлото ѝ.

— Госпожице Виктория?

Виктория се обърна сепнато към вратата, където стоеше младата прислужница Тес.

— Лорд Ремингтън е тук.

Виктория се опита да успокои треперещите си ръце и кимна с глава:

— Покани го.

Минута след като излезе, момичето въведе херцога в гостната и неспокойно се оттегли.

Виктория не можеше да я кори за безпокойството ѝ.

С моравите петна и изкривеното от рани лице, херцогът наистина изглеждаше ужасно. За момент тя забрави обзелата я напрегнатост.

— Горкият човек! — като осъзна, че казва тези думи гласно, Виктория се изчерви от срам. — Простете! Не исках да...

Той съсредоточи погледа си върху нея, без да каже дума. Вниманието му бе привлечено от скулите на лицето ѝ.

Тя смутено вдигна ръка, за да прикрие следата от удара на баща си.

Херцогът изви глава и тя видя как потрепна брадичката му. Той небрежно огледа стаята, която му се стори не така разкошна.

Като проследи погледа му, тя не откри израз на неодобрение. Това, разбира се, не беше дворец. Явно не отговаряше на високите му изисквания, но все пак имаше някакъв уют. Навсякъде личеше докосването на майчините ѝ ръце — от златистите кретонени драперии до изящните ориенталски килими. Човек не би могъл да открие недостатък в стаята.

— Има ли нещо нередно, Ваше височество? — вдигна тя предизвикателно глава.

Той я погледна хладно и отвърна:

— Не.

Виктория се обърна и оправи полата си.

— Желаете ли чаша чай?

— Това ли е обичайният ви начин на посрещане?

— Не разбирам какво имате предвид.

— Нищо. А, чай... благодаря, не искам. Дошъл съм да изпълня задължението си, като ви направя предложение за женитба — той говореше без заобикалки.

— Разбирам.

— Е? — стоеше той в очакване.

— Какво „е“?

— Какъв е отговорът ви?

— А какъв беше въпросът?

— Шегите ви не ми допадат. Посетих ви само от благоприличие. Братовчед ви ми каза, че вие желаете това споразумение и аз, естествено, не бих могъл да сторя нищо друго. Така че не усложнявайте нещата, като играете ролята на невинна.

Оскърбена от лъжата, която не можеше да опровергае, Виктория даде израз на гнева си:

— Как се осмеляваш ти, високомерен подлец! — тя сви юмруци на хълбоците си, за да възпре удара в лицето му. — Не бих се оженила за теб за нищо на света.

— Госпожице Таунсенд, както добре знаете, никой не се и стреми да ви предложи нещо. Само ви се предоставя изход от неудобно положение, а също сигурен съм, не сте забравили, и богатството на един херцог.

Като чу думите му, раздразнението на Виктория изчезна — предлагаше ѝ се спасение от неблагоприятната ситуация. Той беше прав. А освен това тя нямаше друг избор. Беше принудена да приеме така нареченото предложение.

— Простете, Ваша светлост. При тези обстоятелства стена напълно прав и твърде великодушен. И от благоприличие ще приема предложението ви, макар че то не е направено по най-подходящия начин.

Той я погледна вторачено и наведе тъмнокосата си лава.

— Естествено — без да добави друго, той излезе от стаята.

Виктория с усилие потисна грубите думи, с които би желала да го нарече. С такъв надут глупак едва ли би могла да живее.

Затвори очи и направи усилие да се овладее. Е, поне няма да дели леглото си с този негодник.

Повдигна полата си и тръгна по стълбите, за да се потопи в тишината на стаята си. Как би искала да има смелостта да извърши нещо жестоко, нещо отвратително. Нещо, което херцогът не би забравил скоро.

Надеждите на Виктория нарастваха. Защо да не го направи? Поривът ѝ обаче бързо спадна. Не знаеше откъде да започне — това беше проблемът. Божичко! Единственото смело нещо, което някога бе правила, бе да отмъкне храна за Пади. И ето как това именно я бе въвлякло в беда последния път.

Влезе в стаята си, затвори след себе си вратата и се облегна на нея. Беше обречена на нещастен живот с един самодоволен и арогантен човек.

Колиър Паркс се разположи върху тапицираната седалка на файтона. Чувстваше се великолепно. Нещата се развиваха точно така, както той желаеше. След пет дни Рия щеше да се омъжи за този „странен“ херцог и да получи богатство, от което Колиър добре би се възползувал. Тогава ще има достатъчно пари да разплати дълговете си и да живее охолно, без да обръща поглед към миналото.

Единствената пречка все още беше самият херцог. Но скоро щеше да се погрижи и за него.

Рия бе заявила, че никога повече не би му дала и шилинг, но това не го безпокоеше, нито пък беше загрижен за отношението ѝ към него. Нямаше никакво съмнение, че ще му заеме парите, от които се нуждае, и че дори би станала негова любовница. Беше прекалено пламенна натура и не след дълго естествените ѝ женски пориви ще спомогнат за решаването на проблема.

Колиър изпита смущение. Само мисълта, че ще я притежава, предизвика у него напрегнатост и желание.

Може би сега трябваше да отиде при едно от многото момичета, които посещаваше, или при някой от „особените“ си приятели.

Като отпрати поглед към високите мачти на полюшващите се кораби, той се усмихна. Да, ще отиде при Бертрам. Но преди това трябваше да уреди един друг въпрос. Облегна се на седалката и се подсмихна.

Не след дълго кочияшът спря файтона пред пивницата „Уотърфрант“ и Колиър слезе. Дали по това време на деня ще намери човека, който му бе нужен?

Влезе в салона и спря до вратата, за да привикнат очите му с полумрака. След това огледа посетителите, но не откри този, когото търсеше.

Колиър се приближи до тезгяха и опря лакът върху набраздената му повърхност.

— Маркуърт, къде е О'Райън?

— Не съм го виждал, откакто го изхвърлих оттук. А ти носиш ли парите? — изви глава едрият барман.

— Казах ти — в края на месеца — напомни му Колиър. — Нещата не могат да се променят за два дни. А сега ми кажи къде мога да намеря О'Райън.

Като обърна гръб на Колиър, здравенякът отвърна:

— Провери на кораба „Добрата девойка“. Капитан Рос би трябвало да знае.

Колиър хвърли гневен поглед и с наперена походка напусна заведението. Не му беше нужно много време, за да открие „Добрата девойка“. Тя се поклащаше на кея сред други натоварени шхуни.

Той се качи на борда и размени няколко думи с капитан Рос, който го упъти надолу към помещенията на моряците.

Щом О'Райън отвори вратата, очите на Колиър се разшириха от учудване. Господи! Сякаш кон бе стъпкал този човек.

— Изглеждаш ужасно!

Дули О'Райън изкриви обезобразеното си лице в намръщена гримаса.

— Какво искаш този път, Паркс? Да не би да имаш друга бременна за продан?

Колиър свъси вежди. Докога О'Райън ще му напомня тази грешка?

— Дойдох да ти предложа работа, този път по-различна.

Подпухналите устни на О'Райън откриха жълтеникаво кафявите му зъби. Отокът на бузата му се сбърчи до черната превръзка на окото.

— Работа значи. Какво по-различно можеш да предложиш на такъв като мен, ако не да пререже нечие гърло?

— Колко ще искаш за такова нещо? — обърна се Колиър смутено.

— Повече, отколкото можеш да платиш, приятел. Коя е жертвата?

Колиър се огледа и пристъпи по-близо.

— Един херцог — Адам Ремингтън.

— Доколкото знам, ти нямаш достатъчно пари, а при такова оскъдно заплащане не бих си цапал ръцете.

— Ти само ми кажи цената. Аз ще имам грижата за парите.

О'Райън поглади замислено брадата си.

— Поне двеста лири.

— Но това е чисто обирничество — отвърна рязко Колиър.

— Не, приятелче, това е убийство.

Като знаеше, че няма друг избор, Колиър кимна неохотно с глава:

— Двеста лири.

— Да, и то предварително.

— Но аз не мога да получа парите, преди херцогът да е мъртъв и преди наследството му да е преминало в ръцете на съпругата му — сви юмруци Колиър. Той предвидливо бе взел със себе си рубиновия пръстен, подарък от леля Александра, едно от малкото ценни неща, които все още притежаваше. Измъкна го от пръста си и го подаде на О'Райън. — Можеш да задържиш това, докато ти донеса парите.

Едноокият моряк огледа пръстена и се засмя — Великолепно парче, но не струва двеста лири.

— По дяволите, човече! Това е всичко, което имам. Ще ти дам парите. Имаш думата ми.

— Знам, че ще ми ги дадеш, тъй като от това зависи жалкото ти съществуване — като прибра пръстена, той продължи. — Кога искаш да стане?

Колиър мушна ръце в джобовете си, без да обръща внимание на заплахата.

— След пет дни ще има сватба в Денуик, на около миля северно от Риджънтс парк. Тогава именно искам да го направиш. Но не и преди венчавката. Последвай младоженците до дома им. И не върши нищо пред очите на дъщерята на графа. Отведи жертвата настрана, преди да я...

— Да, приятел, разбирам. Не искаш Нейно височество да вижда кръв.

— Не искам тя да знае каквото и да било. Но това не е всичко — добави Колиър, щом морякът се запъти към вратата. — Ще ти трябват и хора за помощ.

— И сам мога да се справя с някакъв незначителен херцог, Паркс — изпъчи гърди О'Райън.

— Да, но преди няколко вечери ти и чакалите ти не се представихте така успешно.

— Какво? — широко отвореното око на О'Райън заблестя. — Искаш да кажеш, че чудакът, с когото се бихме с този, когото трябва да убия?

— Точно така.

Дули О'Райън стисна здраво юмруци и мускулите на ръцете му потрепериха. Като въздъхна през зъби, той стовари тежкия си юмрук по стената.

— Бързата смърт е нещо твърде добро за псе като него. Искам да видя как този негодник се гърчи в адски мъчения заради това, което стори на мен и хората ми — наранените му устни се свиха зад провисналите червеникави мустаци. — И ще го направя. Той трябва да получи наказанието си, приятелю. Аз ще се погрижа за това.

Докато чакаше да бъде съобщено за посещението му при адвоката на фамилията Ремингтън в голямата тухлена сграда, Ястреб разглеждаше безупречно чистата кантора със синкаво сиви стени и небесносиня мебелировка. От беглото си познанство с Прайн Бейлър можеше да каже, че това е човек толкова студен и неприветлив, колкото и самата стая. Вероятно беше някакво подобие на знатния му дядо.

Приближи се до прозореца и се загледа навън с мисълта за бъдещата си съпруга. Не можеше да не се запита как би се чувствала тя, щом открие, че е изоставена. „Може би — облекчена“ — му шепнеше някакъв глас. Без да разбира защо, настроението му се помрачи. Решението да я напусне продължаваше да измъчва съвестта му. Как щеше да обясни своето бягство пред Джейсън?

Но да остане в Англия, бе немислимо. Да отведе момичето в Америка и да го принуди да живее в една-единствена стая също бе невъзможно. Не! А трябваше да се ожени за тази бяла жена, тъй като не би си позволил да опозори сестрата на Джейсън. Ще ѝ даде всичко, от което се нуждае, но да живее с нея — не би могъл.

— Ваше височество!

Ястреб се обърна към червендалестата жена, която бе отишла да извести адвоката за посещението му.

— Мистър Бейлър ще ви приеме сега.

Щом Ястреб влезе в кабинета, възпълният, но елегантно облечен адвокат стана и заобиколи бюрото. Като забеляза раненото лице на Ястреб, той отмести поглед и подаде резервирано ръка.

— Лорд Ремингтън, с какво мога да ви бъда полезен?

Ястреб бръкна в джоба си, извади лист хартия и му я подаде.

— Скоро заминавам на пътешествие. Нека тези указания бъдат спазени след отпътуването ми.

Бейлър разгърна листа, разгледа внимателно съдържанието му и въздъхна дълбоко.

— Не е възможно. Искам да кажа, че това е изключително необичайно, Ваше височество — той изглеждаше обезпокоен. — Смятате ли, че е разумно цялото ви богатство да бъде в ръцете на майка ви?

— Това няма значение.

Бейлър гледаше вторачено листа в ръцете си.

— Знам, че сте от Америка и не сте добре запознат с някои процедури тук, но ежемесечната вноска, предназначена за съпругата ви, е безбожно голяма. Да се отпусне на една жена такава сума, е нещо нечувано, направо абсурдно.

Изражението на Ястреб не издаваше с нищо истинското му отношение.

— Състоянието на Ремингтън ще бъде ли достатъчно за тези разходи?

Лицето на Бейлър пламна.

— Да... разбира се, но не това е пробле...

— Тогава действайте! — без да добави друго, Ястреб напусна стаята.

След като отхвърли това задължение, той се отправи към ателието на шивачката. Касандра му беше казала, че всяка младоженка трябва да получи от своя годеник булчинска премяна и че такава би могъл да намери при мадам Бовиер. Тя бе споменала също и за специален подарък, който е нужно да направи. Сватбен подарък. Ястреб се усмихна подигравателно. Очевидно богатството на един херцог не е достатъчен дар.

Щом каретата спря пред ателието, Ястреб се замисли дали да не зареже всичко това. Знаеше обаче, че не бива. Това беше част от сватбения ритуал. И колкото и да не го беше грижа за Виктория и майка му, не би си позволил да ги посрами пред околните.

Като отваряше вратата на магазинчето, издрънча звънче. Ястреб спря и се огледа. Платове от всякакъв цвят и материя бяха наредени по рафтовете в северната част на стаята, а цялата южна стена бе украсена с рисунки на жени, облечени в различни модни стилове. Част от тези скици бяха струпани на една маса в средата на покрит с килим под. В дъното помещението беше разделено с червена драперия.

— Един момент — чу се глас.

Завесата се разтвори и се появи ниска, закръглена жена на възраст. Посребрената ѝ коса бе свита на кок и така силно пристегната, че изпъваше кожата около очите и бузите ѝ. От нея стърчеше една дълга, заострена пръчица, подобна на тази, която майка му използваше за плетене. Около пълничкия врат на жената беше завързано жълто шалче, чиито краища падаха върху едрия ѝ бюст.

— Добър ден, господине. Аз съм Моне Бовиер, собственичката. Мога ли да ви помогна с нещо? — тя размаха месестата си ръка и го покани да разгледа магазина.

— Бих желал да ми покажете някаква булчинска премяна. Какви цветове имате?

— Цветове? — за миг тя ококори топлите си лешникови очи, след което се размекна от умиление. — Разбирам. Търсите булчинска премяна за бъдещата младоженка.

Ястреб кимна в знак на съгласие.

— Аха — поклати тя глава. — А кога е сватбата?

— След пет дни.

— Пет дни? — погледна учудено жената. — О, господине, невъзможно е да бъде приготвена премяната толкова скоро. Моне се нуждае поне от месец, не по-малко. Дрехите не могат да станат така бързо.

— Но, мадам, аз искам само една булчинска премяна.

— Господине, моля ви. Трябва да ме разберете. Това, за което ме молите, е невъзможно — тя потри с ръка врата си. — Очевидно вие не знаете колко важно е изготвянето на една булчинска премяна. Това е...

— Ако тази работа е твърде непосилна за вас — прекъсна я Ястреб, — аз ще отида другаде. Херцогинята на Силвъркоув трябва да има булчинска премяна.

Изведнъж жената промени отношението си.

— Херцогинята?! О, господи! Но вие сте Негово височество херцогът? Херцогът от Америка?!

Изпълнен с досада, Ястреб възнамеряваше да си тръгне.

— Не, почакайте! О, господине, аз не знаех. Моне ще направи премяната за вашата годеница. Ще са нужни много помощници и усилена работа, но тя ще бъде направена.

За миг Ястреб остана загледан в жената, мислейки за това, как хората лесно се влияят от титли и пари. И след като поклати глава,

повтори отново:

— След пет дни.

— Трябва да знам размерите ѝ.

Размерите ѝ? Откъде, по дяволите, да знае? Вдигна ръка до брадата си и се опита да посочи приблизително височината на Виктория.

— Ниска и слаба е.

— Дребничка ли е? Много добре — жената присви устни. — Но Моне се нуждае от размерите.

— Но, госпожо, аз не нося тази информация в джоба си — изскърца Ястреб със зъби. — Трябва да попитате момичето.

— О, да — тя се втурна към масата със скиците и измъкна перо и лист хартия. — Как се казва тя?

— Виктория Таунсенд.

— Малката Рия? Та тя е още дете! — по бузите на жената изби руменина. — Простете, господине. Това не е моя работа. Моне има размерите на госпожицата. Аз шия всичките ѝ дрехи — тя вдигна въпросително вежди. — Освен, разбира се, ако не е, хм... напълняла.

Намекът ѝ не се хареса на Ястреб, нито пък начинът, по който тази мисъл сви стомаха му. Не, това беше невъзможно, тъй като той не е... Но всъщност откъде да знае? Като се запъти отново към вратата, той каза:

— Ако имате други въпроси, обърнете се към нея.

Излезе от магазина и се опита да пропъди от мислите си забележката на жената, но не успя. Докато е омъжена за него, Виктория не ще има деца. Освен ако не си намери любовник или ако не я отведе със себе си в Америка.

Странно обезпокоен, Ястреб се качи в каретата и затвори вратата. Не можеше да постъпи така жестоко с Виктория, нито пък би си позволил да я отдели от живота, с който беше свикнала. Имаше само едно решение, трябваше да мине известно време, след което да ѝ даде развод, за да може да се омъжи отново. Но дори и тази възможност не го успокои. Дръпна възмутен юздите. Достатъчно! Беше време да уреди прибирането си вкъщи. Всичко вече е минало. Усмихна се и се отправи към пристанището.

На борда на „Сейлърс Чойс“ казаха на Ястреб, че корабът ще отплува за Америка два дни след сватбата му с Виктория. Разочарован, но не и разубеден, той реши да разпорежи на слугите да занесат багажа му на кораба. След церемонията щеше да остане там.

От пристанището Ястреб отиде при известен коневъд, от когото беше купил здрав и добре обзавен дорест кон. Не знаеше дали Виктория умее да язди, но според него това беше единственият подходящ подарък.

След като свърши определената за деня работа, той се упъти към странноприемницата „Доксайд“. Дължеше на съдържателя пари за онази проклета стая.

Атууд беше изненадан, но не показа с нищо учудването си, когато Ястреб влезе в салона и остави парите на тезгяха. Погледна опулено сумата и вдигна глава.

— Това не е достатъчно, Ваша милост. Трябваше да наема и жена, която да почисти килима от кръвта.

Ястреб хвърли поглед на избледнелите петна по пода, кимна с глава и добави още една монета. Атууд прибра парите с кокалестата си ръка.

— Не съм и предполагал, че ще се върнете. Вие сте приятел на Колиър Паркс, а той не се слави в околността с навременно изплащане на дълговете си, освен ако не го държи човек на прицел.

— Ние не сме приятели.

— Аха, разбирам — намигна му Атууд. — Вие сте някой от интимните приятели на малката госпожица.

Ястреб се опита да прикрие изненадата си.

— Какво има, Ваше височество? — засмя се Атууд — Да не би да мислите, че сте единственият познат на това девойче? — той скръсти ръце и се наведе със самодоволно изражение. — Ако цената е добра, бих могъл да ви разкажа всичко за момичето.

Ястреб с усилие възпря желанието си да извие врата на този негодник. Извади още няколко монети и ги хвърли на тезгяха.

— Говори!

— Е, добре — съгласи се Атууд, като потри брадата си — през последните шест месеца момичето се среща с по-възрастен от нея мъж с приятна външност, който живее в уличката зад моята странноприемница. Аз лично съм ги виждал един-два пъти как се

прегръщат и как той я въвежда в колибата си. Тя винаги носи някакъв вързоп без съмнение — дрехи за смяна — Атууд премигна с влажен поглед. — Чувал съм да казват, че този нехранимайко е бил техен коняр, докато баща ѝ не го осакатил и изхвърлил — като се ухили, между кривите му зъби зейнаха дупки. — Представям си как баща ѝ ги е заловил в сеното и се е опитал да пребие това псе. Разправят, че Макданиълс, така е името му, има значителна сума пари. Очевидно девайчето или му заплаща, или го издържа.

Ястреб се опитваше да скрие бушуващото в него чувство, но не знаеше как. Без да каже дума, той се обърна и излезе. Не можеше да повярва, че момичето на Таунсенд го е измамил така добре. А би се закълел, че е невинно. Това, което току-що чу, само потвърди отново мнението му за белите жени.

Виктория и братовчед ѝ, Колиър Паркс, бяха уредили нещата предварително — безспорно за пари. Въпреки това той се съмняваше, че тя би рискувала живота си, идвайки на кея само заради един партньор в леглото. Не. Тя просто е искала да го спаси от беда и използвайки богатството на Ремингтън, да го осигури до края на живота му.

Обзет от гняв, Ястреб се втурна надолу по стълбите. Тази жена беше се подиграла с него, а братовчед ѝ бе накърнил мъжкото му достойнство.

За момент бе готов да се върне при адвоката и шивачката и да отмени поръчките, но после размисли. Не се интересуваше от парите или от това, как ще ги използва бъдещата му съпруга. Нека тя и любовникът ѝ се къпят в тях.

Изпитваше желание да убие и двамата, бавно и мъчително, но знаеше, че не би го сторил. Не би могъл да причини зло на сестрата на Джейсън, нито пък да разкаже на приятеля си за нейното коварство, когато се върне във Вирджиния. Не искаше да го наскърбява.

По-късно той сам ще разбере истината за този брак. Но как да обясни отсъствието на младоженката при завръщането си?

Внезапно му хрумна идея и той, успокоен, се облегна на седалката. Ако вземе Виктория със себе си, няма да е необходимо да обяснява каквото и да е. Нима има по-добър начин да накаже тази развратна жена? Да я лиши от живота, който явно обича; да ѝ отнеме

приемите, театрите и баловете, които ѝ предлага Лондон, и да я принуди да живее сред планините на Вирджиния.

Устата му се изкриви в усмивка. Какъв изненадващ сватбен подарък за неговата малка годеница!

ГЛАВА ШЕСТА

22 май 1775 година. Утрото на сватбения ден на Виктория настъпи със своята пролетна свежест и хлад. В къщата кипеше оживление и никой сякаш не си спомняше, че това беше шестнадесетият ѝ рожден ден. Макар и с усилие, тя се опита да отмени този факт.

Като знаеше, че чувството на самосъжаление би направило този злочест ден още по-непоносим, Виктория съсредоточи вниманието си върху предстоящата церемония. За да опровергае слуховете относно скандала, баща ѝ беше измислил история, в която разказваше за възникнал семеен спор, довел до бягството ѝ от къщи. И за правдоподобност на тази лъжа, той бе вмъкнал побягналия след нея Колиър, Тогава, на път за къщи, тя и братовчед ѝ намерили херцога. А след като спасила живота му, Ремингтън се влюбил лудо в нея и поискал ръката ѝ.

Виктория се усмихна. Малко хора биха повярвали на тази явна измислица.

Вратата на спалнята се отвори и прислужницата на Виктория влезе забързано. Няколко слуги след нея носеха ведра с вода, за да напълнят месинговата вана от другата страна на паравана.

Като въздъхна, Виктория се остави на грижите им. С напредването на деня трескавата възбуда нарастваше. Домашните прислужници се суетяха около почистването на къщата и проветряването на завивки и постелки, а готвачът приготвяше менюто.

Облечена в сватбената рокля на майка си и готова вече да тръгне към олтара, Виктория усети безкрайна умора. Голотата особено я притесняваше. Прислужницата ѝ държеше да има само фуста под роклята. Виктория не искаше да разрушава романтичните представи на жената, а и не можеше да ѝ каже, че „брачна нощ“ няма да има. Нервите ѝ бяха обтегнати.

Като разбираше, че друга възможност не съществува, тя се усмихна и се опита да прикрие вълнението си. Но щом се качи в

каретата, за да бъде откарана до църквата, нещо болезнено сви стомаха ѝ.

Движейки се бавно по възвишението в края на имението Денуик, преди да стигнат белия параклис, Виктория усети вълна от искрено безпокойство. Трудно ѝ беше да понесе всичко това.

Когато кочияшът спря и отвори вратата, бе обзета от страх и непреодолимо желание да побегне. Но в този момент от параклиса излезе баща ѝ и я погледна с присвити очи така, като че ли подозираше намерението ѝ. С неизменния си бастун, той направи жест, приканващ я да го последва.

Поемайки дълбоко дъх, Виктория отправи последен, отчаян поглед към свободата на далечните хълмове и се предаде в ръцете на съдбата си.

— Изглеждаш чудесно — прошепна достатъчно тихо баща ѝ, като пристъпи до каретата и ѝ подаде ръка. След това, с малко по-висок глас, добави: — Хайде, скъпо дете, да не караме годеника ти да чака.

Виктория не сметна за нужно да изтъква, че що се отнася до нея, би накарала херцога да чака цяла вечност. Като събра смелост, тя вдигна брадичката си и отправи поглед към сводестата врата на църквата.

С крайчеца на окото си забеляза черната карета на Ремингтън с гравирания на вратата герб на Силвъркоув.

Щом се замисли за важността на това, което ѝ предстоеше, краката ѝ се вдървиха от ужас. Тя се омъжваше за човек, когото бе виждала само два пъти в живота си.

Походката ѝ стана несигурна и Ричард Таунсенд стисна поздравно ръката ѝ. Тя потръпна, след това продължи напред с единственото успокоение, че херцогът, който имаше предпочитания към другия пол, не би предявил съпружески права. Това, разбира се, означаваше, че няма да има дена, но тази мисъл не я безпокоеше, тъй като беше едва на шестнадесет години. Човек никога не знае какво то очаква в бъдеще. Изпълнена със страх от предстоящия момент, Виктория изправи рамене и тръгна към младоженеца.

А вътре в църквата Ястреб стоеше неподвижен пред облечения в бяло свещеник и наблюдаваше последните от гостите — непознати за

нето лица — които влизаха и заемаха местата си. Чувстваше се като пленник, изложен на показ. Защо не побързат?

Сводестата врата зад него се отвори широко. Това, което видя, накара сърцето му да замре. С приведена под златист воал глава, редом с баща си, пристъпваше Виктория Таунсенд. Сватбената ѝ рокля се спускаше надолу в елегантно деколте, обгръщаше изящната ѝ талия и се разстиляше в дантелени дипли по пода.

Под булото Ястреб различаваше нежните черти на лицето ѝ и копринената ѝ, вишневочервена коса, чиято мекота си спомни за момент. Стисна здраво в ръката си пръстена, който скоро щеше да ѝ даде, и я прокле за това, че бе толкова красива и млада.

Щом миг по-късно се сети за обезобразения си външен вид, той отново се обърна към човека в бяло. Не искаше тя да гледа нараненото му лице. Нека по-добре си мисли за парите, към които се стремеше.

Още преди Виктория да спре до него, Ястреб долови нежното ѝ приятно благоухание, но не се обърна. Виктория почувства съкрушителната вътрешна съпротива на херцога. Той така бе обърнал гръб, сякаш само присъствието ѝ го отблъскваше. В очите ѝ напирараха сълзи. Това беше нейният сватбен и... рожден ден, ден, който би трябвало да бъде най-щастливият в живота ѝ.

Тя зае мястото си до човека, предопределен да бъде неин съпруг. Церемонията започна, но Виктория едва чуваше думите на свещеника. Помрачените ѝ мисли постепенно избледняха. Но все пак, по време на продължителната служба, тя успя да даде съответния отговор и не след дълго чу да обявяват името ѝ като на съпруга на лорд Адам Ремингтън, петнадесети херцог на Силвъркоув.

Всичко свърши. Останалата част от живота ѝ щеше да принадлежи на този човек.

Преглътна с усилие и се обърна с лице към съпруга си, но силите я напуснаха и тя сведе глава.

Той отметна воала ѝ и повдигна леко с пръст брадичката ѝ.

Щом устните ѝ докоснаха неговите, тя притвори очи, молейки се само да не бъде жесток с нея.

В отговор на нейната мълчалива молба, той я целуна нежно, почти благоговейно. Виктория се отдаде на невероятната топлина на устните му и силното мъжествено тяло.

Мъжествено? Тя се вцепени.

Като усети внезапната промяна у нея, той я пусна ѝ отстъпи назад.

Тя смутено отмести поглед, за да не срещне очите му, изпълнени сигурно с хлад и омраза.

Малкото доброжелатели изразиха радостта си с буйно ръкопляскане. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да приеме поздравленията и прегръдките на приятелите см, както и отегчителните пожелания на далечните роднини.

От църквата сватбеното тържество и гостите се отправиха към залата за празничната вечеря и задължителното веселие. Виктория никога не бе изпитвала подобна неохота за празненство, но едва ли можеше да стори друго. Усмивайки се насила, тя се опита да си придаде вид на влюбена младоженка.

През по-голямата част от вечерта действително се справяше добре, с изключение на моментите, в които Колиър ѝ намигаше нагло, или когато баща ѝ я пронизваше със самодоволната си усмивка.

Единственото избавление на Виктория беше лейди Ремингтън. Като че ли само Алейна разбираше ужасното ѝ положение.

Когато музикантите засвириха менует, Виктория отправи поглед към Адам. Сърцето ѝ се сви. Младоженците трябваше да открият танците.

Майката на херцога му шепнеше нещо, което той, съдейки по намръщеното му изражение, не искаше да чуе. Само хвърли укорителен поглед към Виктория, а после и към музикантите и изкриви устата си в дълбока гримаса.

Не искаше да танцува с нея. И най-слабоумният би разбрал това. Но въпреки всичко се отправи към младоженката.

С отчаяни опити да запази самообладание, Виктория го погледна в очите и спокойно изчака да бъде придружена до дансинга. Лицето ѝ обаче се сгърчи, когато той се приближи, хвана я за ръка и я поведе към входната врата.

— Какво правите?

— Излизам — каза херцогът, без да я погледне.

За бога! Нима само мисълта за танц с нея бе толкова противна?!

— Не бива да постъпвате така — прошепна тя задъхано. Той толкова силно я дърпаше, че краката ѝ едва докосваха земята.

— Вече го сторих — пред чакащата отвън карета той спря и ѝ помогна да се качи.

Обезпокоена и изпълнена с чувство на безсилие, Виктория седна и започна да върти златния пръстен на ръката си. Не ѝ се искаше да тръгва. Би трябвало да останат по-дълго, но очевидно този отвратителен човек не притежаваше никакъв разум и благоприличие. Съпругът ѝ беше един наистина безскрупулен мошеник.

Съпруг! Колко странно звучеше тази дума. За да избегне допира с херцога, тя подръпна роклята си и сви ръце.

Присъствието ѝ отегчаваше Адам Ремингтън. Той въобще не ѝ обръщаше внимание. Просто гледаше вторачено през прозорчето, придърпвайки края на спуснатото перде. Мълчанието им продължи толкова дълго, че Виктория изпита чувството, че е невидима, а и ужасно гола, поради лекото си облекло.

Накрая тя не издържа и наруши тишината.

— Къде отиваме?

— В нашия дом — отвърна той, без да обръща глава от прозореца.

— Този, в който живеете с майка си?

— Не.

Виктория въздъхна. Доста неща трябваше да научи той за начина на общуване.

— Ваше височество, целия си брачен живот ли ще прекараме в мълчание?

— Очевидно не — отвърна той сухо.

Тя усети как у нея се надига гняв. Облегна се назад и сви устни. „Добре! — помисли си. — Щом не искаш, няма да говорим. Надут глупак!“

След безкрайно дълго време каретата спря, Виктория дръпна пердето и погледна навън. С изумление забеляза табела, на която гласеше: „Странноприемница «Доксайд»“.

Ако преди имаше някакви съмнения, то сега те напълно изчезнаха. Съпругът ѝ беше бесен от принудата да се ожени за нея. Тя ясно разбираше това. И макар бракът с херцога да не означаваше споделяне на леглото му, той щеше да бъде едно изпитание за нея.

В почти празния салон ги посрещна господин Атууд, който се ухили и направи знак на Йонас да отнесе куфара на Виктория.

— Стаята на последния етаж.

Като разбра, че Атууд има предвид стаята, в която бе прекарала онази скандална нощ, Виктория се почувства както разгневена, така и развеселена. Победи чувството ѝ за хумор. Преструвайки се на приятно изненадана, тя се обърна към съпруга си:

— О, чудесно! Това е любимата ми стая.

Виктория видя как той сви устни, преди да наведе главата си.

— Радвам се, че ви харесва — каза той и я придружи с жест до стълбата. — След вас, моля.

Йонас остави багажа в стаята, усмихна им се и излезе.

Като се огледа, Виктория забеляза една-единствена промяна в обзавеждането. Единичното тясно легло бе сменено с друго, по-голямо. Предположи, че господин Атууд е уредил това, смятайки, че тя и херцогът ще спят заедно. Само при тази мисъл по гърба ѝ полазиха тръпки на безпокойство. От леглото погледът ѝ се премести към голяма камара кутии, струпани в единия ъгъл на празната стая. Отначало си помисли, че това е останалата част от багажа ѝ, но това не беше възможно, тъй като те току-що пристигаха.

— Какво е това? — попита тя.

— Казаха мм, че е булчинска премяна.

— За мен? — не скри изненадата си Виктория.

— Естествено не съм я купил за слугинята.

Тя не обърна внимание на забележката. В нея се надигна вълна от щастие. Макар и несъзнателно, съпругът и бе направил подарък за рождения ден. В очите ѝ напиреха сълзи и тя сведе поглед. Не искаше той да разбере как бе ѝ подействало вниманието му.

— Благодаря, Ваше височество.

Като се овладя, тя повдигна глава и погледна през все още влажните си мигли.

— Имате ли нещо против да разопаковам нещата, след като се приберем вкъщи? — тя усети как бузите ѝ пламнаха. — Тази стая е твърде... Страхувам се, че могат да... се изцапат.

Той се намръщи, огледа стаята, като че ли я вижда за първи път, и кимна сериозно с глава.

Успокоена, Виктория хвърли още един любопитен поглед към пакетите. Чудеше се какъв ли вкус може да има съпругът ѝ. Сигурно опитът му не беше голям.

— Обърни се — каза тихо Адам. — Ще ти разкопчая роклята.

— Какво? — Виктория изтръпна.

— Да не би да си изгубила слуха си?

— Не, разбира се — по страните ѝ изби руменина. — Просто не очаквах...

— Че ще ти помогна?

Само при мисълта за допира на ръцете му по тялото ѝ премина лека тръпка. А освен това заради домашната си прислужница, която толкова държеше да се спази обичаят, беше и без долни дрехи. Но изведнъж Виктория си спомни, че той ни най-малко не се интересува от...

— Не. Смятах, че първо ще вечеряме.

Съпругът ѝ пристъпи зад нея и протегна ръце към перлените копчета на гърба на роклята ѝ.

— Погрешно си мислила — приближи се той и с топла ласка целуна ухото ѝ. — Грешно е мнението ти и за много други неща.

Нещо се преобърна в стомаха ѝ. Какво означаваше това? Опитвайки се да скрие тръпката си, остави го да довърши разкопчаването на роклята. Но щом стори това, той подръпна ръкавите и откри раменете ѝ.

— С останалото мога да се справя сама, благодаря.

Тя искаше да прикрие голотата си, но той я хвана нежно за раменете и я обърна с лице към себе си.

— И ще лишиш младоженеца от това удоволствие?

— Вие няма да... — дъхът ѝ секна.

— Точно така — отвърна той с премрежен поглед.

— Но вие не харесвате жени — изгърси тя, без да мисли.

Само за момент скулите му се изопнаха, след което той се усмихна и наведе очи към почти голите ѝ гърди.

— Ти не си жена, все още.

— Не това имах предвид и вие много добре знаете. Предпочитате друг вид развлечения.

Той заби пръсти в раменете ѝ, като че ли да се възпре.

— Така е. И какво от това?

Виктория преглътна заседналата в гърлото ѝ буца. Господи! Нещо в неговото твърде мъжествено и така настървено поведение я накара да се замисли. Може би тя греши?

— Аз...

Той пусна раменете ѝ и тя едва не въздъхна от облекчение. Но в този момент внезапно дръпване измъкна роклята от ръцете ѝ и разголи гърдите ѝ. Преди да успее да се прикрие, той я изви към себе си и грабна в целувка устата ѝ.

Тялото ѝ се разтърси от уплаха. Гневната настойчивост на целувките му разкриваше не само страст, но и бурно, яростно надмощие. О, господи! Тя бе сгрещила в представата си за неговите предпочитания.

Опита да се отдръпне, но той здраво я държеше. Ушите ѝ забучаха силно и тя долови лудия ритъм на сърцето си. Направи отново опит да се освободи, но той само праметна крак и я повали в леглото.

Почти обезумяла от страх, тя удряше и блъскаше едрото му, внушително тяло. Нищо не можеше да го спре.

Целувките му ставаха още по-настойчиви и страстни. За да ги избегне, тя непрестанно въртеше глава.

Адам я притисна така силно с тялото си, че едва дишаше. Ръцете му се вплетоха в косата ѝ. Без да обръща внимание на болката, която ѝ причиняваше, той силно впи устните си в нейните. Тялото ѝ трепереше от неудържим страх. Никога не бе предполагала, че той ще постъпи така с нея.

— Не! — извика тя тихо.

— Да, съпруго — херцогът я притисна още по-силно. О, за бога, той упражняваше насилие над нея!

— Моля ви, недейте!

Грубата му напукана ръка се спусна надолу към гърдите ѝ. Това я изпълни с ужас.

— Не, спрете!

Целувките му обсипваха шията ѝ. Отначало невероятна топлина заля тялото ѝ, но щом усети болката от зъбите му, тя изви тяло и изкрещя.

Той ѝ въздействаше нежно и предупредително.

От устата ѝ се изтръгна сподавено ридание.

— Моля ви! Моля ви, не постъпвайте така с мен.

Той вдигна глава със свиреп блясък в очите. После рязко се отдръпна и стана от леглото.

— Добре играеш ролята на девица, но ние и двамата знаем истината за твоята непорочност.

Облекчена от това, че вече е освободена от прегръдките му, Виктория не можа веднага да разбере смисъла на думите му.

Като излезе на площадката на стълбите, Ястреб се почувства отвлечен от това, което без малко щеше да направи. Той съвсем не искаше да я плаши, нито пък така да изгуби контрол над себе си. Но когато видя голотата на гърба ѝ, не можа да овладее изгарящото го желание на плътта. Никога не бе изпитвал такъв пламенен порив.

И при всичко това — нейната безпомощност. Тя му се молеше — нещо, което никоя жена от шони не би направила, дори и подложена на мъчения. Той поклати глава „Виктория може да е сестра на Джейсън, но не притежава ни най-малко от неговата смелост и чест.“

— Чест! — като изрече тази дума гласно, Ястреб се замисли.

Все пак поведението на Виктория в този момент бе по-достойно от неговото. Той не само беше готов да я изнасили, но и възнамеряваше да ѝ отмъсти, като я вземе със себе си в Америка. Възнамеряваше? Но защо „възнамеряваше“? Той все още имаше намерение да направи това.

Макар и възмутен от себе си, Ястреб не желаше да промени плановете си. Доволен от това, че не вижда Атууд наоколо, той се втурна надолу по стълбите. Ханджията нямаше да усети отсъствието му. Явно беше се оттеглил в някое кътче, тъй като смяташе, че младото семейство не бива да бъде безпокоено. Всъщност това нямаше никакво значение и Ястреб не разбираше защо е нужно да се тревожи. Скоро Виктория ще е далеч отук и какъвто и да било слух не би могъл да нанесе друг удар върху репутацията ѝ.

Като приближи вратата, Ястреб отново си спомни дългата венчална церемония и празненството. Твърде малко бяха присъстващите. Ако предварително бе обявено бракосъчетанието и бе спазен обичайният годежен период, то гостите сигурно щяха да бъдат много повече.

Веселието на празника наистина му беше харесало. През цялото време бе наблюдавал грациозната походка на Виктория и лекото ѝ кимване с глава, когато говореше или жестикулираше с нежната си ръка. Тогава устните и се разтваряха в искрена усмивка и откриваха

белите и, изящно подредени зъби. В този момент Ястреб отново видя затворническото намигане на братовчед й.

Като стисна бравата на вратата, той се закле да размаже някои ден самодоволната физиономия на Колиър Паркс. Тази мисъл малко охлади гнева му и той се върна към мига, в който двамата с Виктория трябваше да танцуват. Беше толкова изумен. Да танцува?! Но той не знаеше как. Именно затова бе отвел съпругата си, за да спести както своето, така и нейното неудобство.

Щом отвори входната врата, нещо го накара да изпита чувство на вина. Спомни си озареното от радост лице на момичето, което с удоволствие бе приело булчинската премяна. Тогава той не си позволи да я разочарова, признавайки кой всъщност бе помислил за приготвянето му. Но за нея имаше още един подарък и Ястреб съжали, че не би могъл да види изражението на лицето й при появата на жребеца.

Излезе навън с малко по-добро настроение. Беше нетърпелив да стигне до кораба, да провери дали каютата е приготвена и да разтовари от каретата багажа на Виктория. После щеше да разпореда да изпратят и коня. До момента не беше споделил плановете си, но след няколко часа... Усмивайки се, той тръгна по разнебитения дъсчен трап.

Зад гърба му се чу шум и той инстинктивно се обърна. Нещо тежко се стовари по слепоочието му. Той премита и се опита да съсредоточи погледа си, но се залюля и всичко наоколо се изгуби във вихрушка от тъмнина.

ГЛАВА СЕДМА

Докато отиваше извън селото при коня си, Виктория вдишваше свежия, солен мирис на океана. Преструваше се, че не забелязва малката сянка след себе си — онази, която непрестанно я следваше, когато носеше храна на енориите под покровителството на Силвъркоув. Найджъл. Осемгодишен хлапак, завладял сърцето ѝ при първото ѝ посещение в селцето преди седем години. Тя добре знаеше какво иска той.

Когато си помисли за захарните бисквити, останали в торбата, на лицето ѝ грейна усмивка. Въпреки че бе раздала на всички деца, Найджъл винаги идваше за още една и тя му я даваше, но не защото беше сакат или пък защото тя така силно желаше да има дете.

В нея се надигна силен гняв към съпруга ѝ и тя за стотен път го прокле, че я бе изоставил и лишил от това, за което копнееше повече от всичко на света — дете. Когато се ожениха, тя съвсем не бе мислила за това. Тогава бе твърде млада, за да се безпокои. Беше съгласна да приеме ролята на господарка на свой собствен дом и да се радва на свободата, която не бе имала преди. По-късно, с годините, тя започна да чувства празнота в живота си. Нещо липсваше.

Беше гост на сватбите на приятелките си, радваше се заедно с тях, когато раждаха деца, и присъстваше на многобройни кръщавки. Но да бъде само кръстница, не ѝ беше достатъчно. Дълбоко в себе си изпитваше необходимост от собствено дете, което да прегръща и притиска до гърдите си. Но тази нужда не би могла да бъде удовлетворена, докато е омъжена за човек, който се преструва, че не забелязва съществуването ѝ. Човек, който не бе виждала от брачната нощ.

О, колко лековерна бе тя тогава! Дните, прекарани след изчезването на Адам, бяха истинско изтезание за нея. Свекърва ѝ бе пожелала Виктория да остане с нея в Силвъркоув, на брега на океана, близо до Брайтън, и да не се тревожи за Адам.

Без вест от него, почти убедена, че е убит, Виктория отиде при майка му и разкри опасенията и желанието си да го издири.

Тогава Алейна внимателно ѝ съобщи за намерението на Адам да се върне в Америка. Все още непримирена, Виктория провери и разбра от слугите, че багажът му бил изпратен на кораба ден преди сватбата.

Разгневена от внезапното му напускане, Виктория реши, че безпокойството за този безскрупулен мошеник е излишно. Разбира се, трудно ѝ беше да забрави. Жестокостта му ѝ бе напомняна непрекъснато от ироничните усмивки на хората, от изпълнените със състрадание погледи на слугите, от тъгата, която плуваше в очите на Алейна всеки път, когато изпращаше поредното писмо до плантацията на Кинкейд във Вирджиния с надеждата, че Джейсън ще се погрижи то да достигне до Адам. Но отговор от него нямаше.

Алейна, както винаги търпелива, се опитваше да я утеши, като ѝ говореше за това, колко години тя самата бе чакала писмото му.

Виктория се вслуша в съвета на свекърва си и до този момент бе успяла да заличи този подлец от съзнанието и живота си.

Бранди, жребецът на Виктория, изцвили до нея и я откъсна от мислите ѝ. Лъскавата му черна опашка се мяташе и удряше гладката повърхност на задницата му. Виктория поглади с ръка шията му.

— Почти сме готови, момчето ми.

Тя изви глава и хвърли поглед към слабото, босоного дете, което я следваше. С неравномерно подстриганата си червеникава коса и малкото кръгло лице, осяяно с лунички, в изсуления си панталон, то приличаше на хлапак от улиците на Лондон.

Погледът ѝ се спря на изкривения му десен крак и тя си спомни деня, в който пияният му баща бе го прегазил с каруца. Вгледа се в лицето и в големите жадни очи на детето. Беше изпълнена с топлота.

— Забравих ли да ти дам още една бисквита, Найджъл? — тя се опита да прикрие усмивката си, когато момчето пристъпи неловко.

Той погледна към торбата, после отново към нея, явно разкъсвано между желанието да каже истината и опасението, че няма да получи друга почерпка.

Виктория изпита вина за положението, в което го поставяше.

— Е, няма значение. Донесла съм и допълнително — тя приклепна и погали изцапаната му буза — Искаш ли една?

Лицето му грейна в усмивка, която подчерта трапчинката на страните му и откри празното място, където са били предните две зъбчета.

— Да, Ваше височество.

Виктория се усмихна. Нежно чувство сгря сърцето ѝ и тя с усилие възпря желанието си да вземе момчето в прегръдките си така, както някой ден би прегърнала своето дете. Но този ден едва ли би дошъл, ако тя скоро не промени брачното си положение. Усмивката ѝ изчезна. Беше вече на двадесет и три и с всяка изминала година намаляваше възможността да има дете.

Защо толкова дълго бе чакала и не бе предприела това, което възнамеряваше да направи? Началото, разбира се, беше завладяващо — сам си си господар и не е необходимо да обясняваш някому случайната грешка в поведението си. Но годините неусетно минаваха...

Като се опитваше да скрие отчаянието си, тя се изправи, извади една бисквита от торбата и я подаде на момчето.

— Внимавай да не те видят другите деца. Бисквитите няма да стигнат за всички.

Найджъл кимна с глава и с широка усмивка и едно срамежливо „благодаря“ хукна към рядката гора.

Виктория гледаше с тъга как детето се отдалечава куцайки сред дърветата, и се молеше баща му да ѝ позволи да го заведе на лекар в Лондон. Тя знаеше, че това е невъзможно и ако продължи да настоява, момчето би пострадало от гнева на баща си. Но може би някой ден...

Отново тази дума! Тя стисна зъби и с въздишка облегна глава на шията на Бранди. Като поглади с ръка бърните му, усети така приятната миризма на сено. Поне жребецът беше все още неин.

— Днес казвала ли съм ти колко много те обичам? — притисна се тя в него. — Ти знаеш, че наистина те обичам — повече от всичко. От моя нещастен брак ти си единственото хубаво нещо. И ако някога срещна своя безумен съпруг, ще му благодаря — ако не за друго — за теб.

Като че ли в отговор на думите ѝ, конят отстъпи и изпръхтя.

Виктория вдигна глава, прекоси с поглед поляната, заобикаляща селцето, и се загледа във внушителната крепост, извисена над

скалистия бряг. Силвъркоув! Със своите сиви зидове и зигзагообразни кули тя се издигаше царствено на фона на морския пейзаж.

Като си спомни мига, в който за първи път видя крепостта, Виктория потръпна. Това беше преди седем години, когато тя и Алейна пристигнаха тук малко след изчезването на Адам. Поведението на херцога бе показателно за студената му и сурова природа, но Виктория никога не бе предполагала, че с тази строгост ще бъде изпълнен и домът, в който трябваше да живеят.

Всъщност, дори и да беше тук Адам, те едва ли биха използвали имението. Майка му казваше, че той никога не е оставал в Силвъркоув, дори не е стъпвал в дома на дядо си. За момент Виктория се почуди къде биха живели, ако той не беше я изоставил. Но където и да е, едва ли би било по-мрачно от Силвъркоув.

Слава богу, Алейна се бе съгласила да остане с нея в това пусто място и да ѝ помогне при подреждането на някои от многобройните стаи. В тези дни присъствието на красивата ѝ свекърва бе за Виктория единственият светъл лъч в тази безжизнена цитадела, създадена и управлявана в продължение на години от неумолимите и сурови херцози на фамилията Ремингтън.

Побиха я студени тръпки при мисълта за човека, властвал последен в това страховито място. От малкото неща, разказани ѝ от лейди Ремингтън, Виктория бе стигнала до извода, че баща ѝ, Уолтър Ремингтън, е бил жесток и безмилостен. Тя често се бе питала дали Адам прилича по нещо на своя дядо.

Изведнъж, като си спомни как първоначално бе подложила на съмнение мъжествеността му, тя се усмихна. По-късно, когато свекърва ѝ разказа за доста скандалната репутация на Адам сред жените в града и за произхода му, тя бе напълно объркана. Ако на шестнадесет години ѝ бяха казали, че ще се омъжи за сластолюбив „див“ индианец, тя по-скоро би получила удар. А свекърва ѝ дори бе живяла сред такива хора някъде в горите. И сега, при мисълта за живот, затворен в границите на една гора, тя потръпна.

Няколко години по-късно, когато Виктория вече бе приела истината за потеклото на съпруга си, тя с усмивка си спомняше всичко това — най-вече вечерта на тяхното сватбено тържество, на което тя и той трябваше да танцуват първия танц. Какво оскърбление бе изпитала тогава, когато я бе отвлякъл, пренебрегвайки нужното благоприличие.

Но сега, разбира се, тя осъзнаваше поведението му. Той не би могъл да се справи със сложните стъпки на менуета или който и да е друг танц, освен ако не е боен.

Свикнала вече с мисълта, че е омъжена за червенокож боец от племето шони, който несъмнено бе нормален мъж, Виктория бе погълната от любопитство. Седмици наред тя бе обсипвала свекърва си с въпроси за близките на Адам, за техния начин на живот и вяра.

Забавно и търпеливо жената бе разказала на Виктория за спокойствието на селцето, за бащата на Адам, Огнено крило, и за техния живот там. Но Виктория чувстваше, че свекърва ѝ не казва всичко. Тя бе пропуснала съществени подробности, като например причината, поради която е напуснала селото и хората, очевидно така обичани от нея.

Бранди изцвили леко.

Виктория вдигна поглед и издаде стон, щом видя братовчед си Колиър да се приближава към нея по скалистата пътека. В продължение на шест години и половина, докато той участваше във войната, тя бе живяла спокойно. Но откакто се завърна, животът ѝ стана несигурен.

Като слушаше пляска на вълните в малкото заливче и като гледаше как едрата му фигура се промъква между скалите, Виктория разбра колко много се бе променил. Той беше напълнял, раменете му като че ли бяха по-широки и изправени, а русолявата му коса — още по-изсветляла. Външността му обаче излъчваше и нещо друго — някаква безскрупулност и настървение, непознати преди постъпването му в кралската флота и участието в сраженията в Америка.

— Рия, скъпа... — приближи се Колиър до нея — прислужницата ми каза, че си отишла отново в селото, и аз реших да те почакам. Но ти се забави толкова, че започнах да се безпокоя за теб — той протегна ръце, взе я в обятията си и леко докосна с целувка устните ѝ. — Помислих си, че нещо се е случило.

Виктория с усилие си придаде вид на разкаяна.

— Не съм искала да обезпокоявам никого. Сигурно съм изгубила представа за времето.

Той обви с ръка талията ѝ и я прегърна.

— Като говорим за време, не считаеш ли, че би трябвало вече да престанеш с тази глупава моминска игра на свенливост.

— Това не е игра — опитвайки се да се освободи от прегръдката му, на Виктория така силно ѝ се искаше да го наругае. — Моля те, Колиър. Казвала съм ти стотици пъти — няма да бъда твоя метреса.

— По дяволите, Рия! Ти погубваш живота си, а също и моя — той я притисна още по-силно към себе си и тя усети миризмата на пурата му, която разваляше свежия морски въздух. — Не бива да се лишаваш по този начин. За бога! Ти си почти на двадесет и три, а все още не си усетила докосването на мъж.

— Ти не знаеш това! — разгневи се тя.

— Как ли не! Целият град говори. Всички в Лондон знаят, че ненормалният ти съпруг те е изоставил в брачната нощ. Самият Атууд е забелязал отсъствието на херцога, когато е носил вечерята ви. За бога, Рия, нима не забелязваш как изведнъж спират разговорите при появата ти?!

Разбира се, че забелязваше. Мислите на Виктория бяха изпълнени с гняв.

— Подсмиват ти се зад гърба. Наричат те студена жена — гласът на Колиър се извиси над тътена на вълните, които се разбиваха долу в залива. Той се отдръпна. — Говори се, че съпругът ти те е напуснал, защото не те желае и защото си отказала да легнеш с него. Аз и ти, разбира се, знаем, че не е така, но не можем да спрем слуховете.

Виктория потисна надигащото се раздражение. Беше ѝ известно разпространеното мнение за нея, но какво би могла да стори? А освен това не можеше и да престане да си задава въпроса дали все пак в тези измислици нямаше мъничко истина. В края на краищата тя действително се беше съпротивлявала.

— По дяволите всичко! Аз имам нужда от теб, скъпа — продължи Колиър, като я притисна към себе си. — Аз те желаех и по всякакъв начин исках да бъдеш моя още преди да отида на тази проклета война. Нима не разбираш това?

— Да, разбирам към какво се стремиш, но не бих го допуснала — отвърна Виктория с лека въздишка. Тя срещна възбуждения му поглед и веднага съжали за това.

Очите на Колиър заблестяха и той притисна талията ѝ още по-силно. Горещите му напукани устни се впиха в целувка.

— За бога! — прошепна той с усилие. — Не разбираш ли какво ми причиняваш? Не мога да продължавам така, Рия. Не мога да спя, не мога да ям, не мога да мисля за нищо друго, освен за теб.

Като усети допира на силното му тяло, Виктория изпита ужас от собствената си реакция. Как мечтаеше някой да я прегръща така, да ѝ шепне думи на обич и да я дари с деца.

Пропъди мислите си. Сега се молеше само да превъзмогне греховните чувства.

— Недей, Колиър! Моля те, върви си.

Той продължи да я притиска към себе си, докато накрая с явно нежелание я освободи от прегръдката си.

— Ще си тръгна... засега — обеща той многозначително. — Но ще се върна. Можеш да бъдеш сигурна в това и ти ще разбереш, че съм бил прав. Не можеш непрекъснато да възпираш поривите на тялото си.

Колкото и да ѝ се искаше да отрече това, Виктория знаеше, че в думите му има известна истина. С всяка целувка и докосване непоколебимостта ѝ се стопяваше.

Гледаше как слабата фигура на братовчед ѝ се изгубва нагоре по лъкатушешката пътека. Вдигна трепереща ръка и докосна челото си. „Проклет да си, Адам Ремингтън, задето погуби живота ми!“ Не беше справедливо. Херцогът нямаше право да постъпва така. Виктория се обърна към Бранди. Трябваше да се срещне със свекърва си, която вероятно беше в своя кабинет, заета със сметките по домакинството. (Ето още един проблем, за който Адам не бе загрижен.) Време беше окончателно да сложи край на това объркано семейно положение.

Щом Адам Ремингтън не спазва задълженията си, то тя на всяка цена трябва да го намери и да се погрижи за освобождаването си от този затвор. Нужно ѝ беше или съгласието му за анулиране на брака, или завръщането му като неин съпруг и баща на децата ѝ, който да поеме своята отговорност. При последната мисъл тя изпита смущение, но бързо възвърна равновесието си. Той нямаше да се върне.

Тя стегна поводите на Бранди и се отправи към замъка по пряката, стръмна пътека, водеща към конюшните.

Щом Виктория влезе в кабинета, Алейна вдигна поглед и затвори книгата, в която пишеше нещо.

— Добър ден, скъпа — кимна тя със сърдечна усмивка.

Виктория стоеше неподвижно с поглед, вперен в свекърва си, чиято красота не бе променена от годините. Тя все още изглеждаше поразително красива.

За миг Виктория се замисли дали херцогът прилича на майка си. Тази мисъл обаче бе последвана от друга, която я обезпокои. Ако пред нея застанеше собственият ѝ съпруг, тя едва ли би го познала. Толкова кратка бе срещата им. А и ако нещата продължаваха по този начин, тя никога не би узнала какво се крие зад подпухналото му от раните лице, които единствено си спомняше.

— Извинете ме, госпожо. Не исках да ви смущавам, но има нещо, което искам да обсъдя с вас.

— Виктория, защо се обръщаш така официално към мен? — сви вежди Алейна. — Мислех, че след толкова години сме станали по-близки.

— Да, така е, но... — тъй като не беше в състояние да погледне жената в очите, Виктория наведе глава и прикова поглед в дебелия килим, на който имаше изобразена ловна сцена. — Това е само защото...

И както често правеше, когато беше развълнувана, свекърва ѝ измърмори нещо и взе снежнобялото орлово перо, което винаги стоеше на бюрото. Тя го поглади с пръсти, огледа го и внимателно го сложи отново на мястото му.

— Колиър пак е бил тук — каза тя.

— Откъде знаеш? Да не би да те е безпокоил?

— Не. А и не е необходимо да го видя, за да знам, че е тук. Само след неговите посещения ти си така несигурна и променена. Този път какво искаше? Отново ли те преследва за пари?

Виктория нервно подръпваше полата си.

— Не. Не е споменавал нищо за пари, откакто се е върнал. Освен това той не би могъл да пропилее цялото наследство на баща ми само за седем години.

Лицето на Алейна помръкна.

Виктория усети неодобрението ѝ. Ричард Таунсенд беше вече покойник, но Алейна продължаваше да го осъжда за стореното. А това, че беше променил завещанието си и оставил всичко на Колиър, нямаше никакво значение за Виктория. Тя не се нуждаеше от богатството му, докато братовчед ѝ веднага след нейната сватба имаше

отчаяна необходимост от пари — тя още помнеше това. Животът му бе застрашен поради неизплатени дългове и Виктория беше отстъпила. Но, по предложение на Пади, преди да се откаже от правата си, тя бе настояла част от парите да бъдат използвани от Колиър за купуване на чин в кралската флота. Той трябваше да се научи да поема отговорност и сам да устройва живота си. Братовчед ѝ действително бе постигнал това, или поне така казваше. Като интендантски офицер във флотата беше натрупал доста пари.

— Не мога да разбера защо баща ти те е лишил от наследство. Та ти си единственото му дете.

Виктория изпита болка, като си спомни за смъртта на баща си само два дни след сватбата ѝ.

— Това няма значение. Тогава аз нямах нужда от парите му, но днес... не знам.

Алейна огледа скромната, кораловочервена рокля на Виктория.

— Разбира се, че се нуждаеш от средства. Зная, че не желаяш да разполагаш с богатството на сина ми. А ако баща ти беше оставил нещо, можеше да бъдеш по-претенциозна към дрехите — тя стана и се приближи до Виктория. — Дете мое, не одобрявам това, което синът ми ти причини, но поне ти предостави щедра сума. Защо не я използваш?

— Аз вече съм ползвала част от парите на херцога.

— Е, да — за селяните и за лечението на Падингтън Макданиълс в целебните минерални води на Бат. Като изключим дребните разноски за поправките в замъка и закупуването на офицерския чин на Колиър преди години, за себе си едва ли си похарчила грош.

— Нямам нужда от нищо.

— Разбира се, че имаш — противопостави се Алейна гневно. — Само се погледни. Приличаш повече на просякия, отколкото на херцогиня. Откакто Адам ти дари булчинската премяна, не си купувала нищо друго, освен най-необходимото.

— Съжалявам, ако облеклото ми те обижда — вдигна непреклонно глава Виктория.

Погледът на Алейна стана по-мек.

— Виктория, ти с нищо не ме обиждаш, знаеш това. Обичам те като своя дъщеря. Аз просто не искам да бъдеш толкова отстъпчива — тя се върна до бюрото и погали с пръст бялото перо. — И тъй като този

разговор очевидно те разстройва, защо да не сменим темата? — очите и срещнаха погледа на Виктория. — А сега, кажи причината за посещението на Колиър.

Тъй като не можеше да скрие вълнението си, Виктория избъбри в отговор:

— Иска да стане мой любовник.

— Какво?

Виктория се отпусна в един люлеещ се стол.

— Това е, с което непрекъснато ме измъчва, откакто се е върнал.

Алейна беше потънала в гробно мълчание. Когато накрая заговори, гласът ѝ премина в напрегнат шепот.

— Ти какво му отвърна?

Виктория вдигна поглед, изненадана от въпроса на свекърва си.

— Бях изкушена да кажа „да“ — чувството на несигурност, което в действителност бе изпитала, тя прикри зад една безгрижна фасада. — След всичко станало считам, че това е нещо допустимо или поне естествено — усмихна се леко тя. — Но аз отказах.

— Слава богу! — върху лицето на Алейна се изписа облекчение.

— Поне засега — продължи Виктория. — Алейна, ти не разбираш какво съм преживяла. Всеки ден очаквам Адам да се завърне, но едва ли ще го видя повече. Той ме остави в крайно неудобно положение. Нито съм омъжена, нито съм свободна. А истината е, че аз действително съм склонна да приема любовник, бил той Колиър или някой друг. Това е против разбиранията ми, но какво друго бих могла да направя? Не мога да продължавам по този начин. Трябва да взема някакво решение.

Алейна се отпусна в кафявия си кожен стол.

— И какво ще бъде то?

— Ще намеря съпруга си. Ако той не желае да има семейство, което е очевидно, ще поискам свободата си. В случай, че ми я откаже, независимо по каква причина, тогава... Е, смятам, че е по-добре да водиш живот на опетнена жена, отколкото да нямаш такъв въобще.

Алейна взе перото от бюрото и започна да го разглежда с блуждаещ поглед. Когато накрая се обърна към Виктория, в сивите ѝ очи проблясваше някаква нова светлина.

— Права си, дете мое. Време е Адам да поеме своите задължения — тя завъртя перото и го доближи до носа си. — Всъщност едно

пътуване до Америка може да бъде от полза и за двете ни.

Водата се плискаше по корпуса на товарния кораб. От влажния под на трюма се разнасяше смрад и задушлива миризма на мръсотия. Ястреб сбърчи нос, след това пое леко дъх и се помоли да се стъмни по-скоро. Искеше да излезе навън и да изпълни дробовете си със сладостта на свежия въздух. Но да се качи на палубата през деня, не смееше. Капитанът на шхуната не се славеше с чувство на състрадание към тайно промъкналите се пътници.

Ястреб отправи поглед към малкия слънчев лъч, проникващ под вратата в горната част на стълбите. В продължение на няколко седмици това беше единствената светлинка, която виждаше. А нощем, когато обикаляше в търсене на храна и вода, пътят му бе осветяван от лунния блясък.

Изгаряше от ненавист към този, който бе постъпил така с него. Седем години! Седем безкрайни години той бе подложен на мъчения и глад, принуден да работи дни наред под парещото алжирско слънце. Непосилният труд в солните мини бе довел до смъртта на много роби. Само две неща бяха спомогнали за оцеляването му — мисълта за Виктория и желанието за мъст.

Неговата съпруга! Дори произнасянето на името ѝ пареше езика му. Това, че е сестра на Джейсън, нямаше вече значение. Даже уважението към кръвния му брат бе заличено от ударите на камшика, от глада и от... горчивината.

След толкова години той все още чувстваше гняв и изгаряща болка на разочарование. Не бе изненадан от похищението, извършено от О'Райън и продаването му на търговците на роби. Но зловният присмех на едноокия моряк за участието и на годеницата му в този план действително го бе поразил и изпълнил душата му с празнота.

С годините тя постепенно бе заменена с унищожителна, свиваща стомаха му омраза. Как е могъл да я смята за невинна? Гневът му забушува още по-силно. Той знаеше, че ако в този момент Виктория е пред него, би я убил със собствените си ръце.

Вълна от ярост се надигна в душата му, като си спомни изтощителните месеци, които бе прекарал в досадно и безкрайно дълбаене на дупка в средата на един солен блок дълбоко в мината. Ако бяха открили, че подготвя бягството си, с него щеше да бъде свършено.

В горната част бе пробил малки отвори, през които да диша. Трябваше само да изчака подходящ момент.

И когато няколко от затворниците се разбунтуваха, пред Ястреб се откри така очакваната възможност. Докато вниманието на пазачите беше ангажирано, той изтика издяланата буца сол в редицата на другите, които трябваше да бъдат натоварени на вагони, предназначени за Мароко, и се скри в нея. Стигнаше ли веднъж Мароко, трябваше само да се промъкне незабелязано на някой кораб за Лондон.

Ястреб се стресна от силни викове горе на палубата.

— Вижте! Ей там — земя! — крещеше някой високо.

Ястреб усети същото вълнение, което изпитваха и тези мъже. След няколко часа щеше да бъде свободен. Наистина свободен. Оживлението на палубата и стъпките, приближаващи се към трюма, го накараха да се размърда. Моряците се приготвиха за разтоварване.

Ястреб скочи обратно в скривалището си — един празен сандък — сгъна се и дръпна капака над главата си. През малките процепи отстрани видя как помещението грейна от светлината, щом вратата се отвори. Двама от моряците се втурнаха със смях надолу по стълбата.

Докато през следващите няколко часа работеха усилено край него, Ястреб едва дишаше. Подреждаха варели, сандъци и каси и през цялото време разговаряха и жестикулираха.

— Е, Хари? Довечера ще бъдеш с онази грозна проститутка от заведението на Тали, а? — попита този, който го се беше облегал на сандъка на Ястреб. Хапливият му тон издаваше доволство.

— По дяволите, Джейми! — измърмори някакъв глас в далечината. — Така ми стягат панталоните, че бих легнал и с баба й. А сега побързай, мързелив нехранимайко. Капитанът иска всичко да е готово, щом стигнем пристанището.

Този, който беше по-близо до Ястреб, изруга и се размърда. Капакът на сандъка се измести леко встрани. Дъхът на Ястреб спря.

— Дявол да го вземе! — каза през зъби морякът. Той беше толкова близо, че Ястреб можеше да види торбичката му за тютюн, закачена на колана му. — Хари, имаш ли чук и гвоздеи? Един от капациите не е закован добре.

— Да, на варела до стълбата са.

Ястреб въздъхна, щом този, когото наричаха Джейми, се отдалечи. За миг той си представи как ще бъде закован в сандъка, но

бързо пропъди тази мисъл. Това нямаше значение. През страничните процепи би могъл да диша, а когато моряците отнесат неговия сандък до склада и се върнат за останалите, той щеше да има достатъчно време да избяга.

И все пак, когато Джейми се върна и заби гвоздеите в дървото, Ястреб не можа да преодолее надигащата се вълна от безпокойство.

След известно време, което му се стори цяла вечност, мъжете свършиха работата си и напуснаха трюма. Краката на Ястреб бяха схванати. Той сви очи и направи опит да ги разгъне, но не успя. Не можеше да мръдне. Дали щеше да издържи?!

Точно в този момент усети рязкото разтрисане на кораба и чу така познатия звук на скърцащо дърво. Ястреб затвори очи и благодари на Светия дух. Корабът беше вече в пристанището.

Когато чу виковете на моряците, забързани в разтоварването, единственото, което можеше да направи, бе да потисне радостта си.

С притаен дъх очакваше пренасянето на неговия сандък. Когато го вдигнаха, през пролуките нахлу светлина и той леко се усмихна. Сандъкът обаче неочаквано се разклати и се наклони на една страна.

— Идиоти такива! — извика някой.

Ястреб имаше усещането, че пада стремглаво. Стомахът му се сви. Чу силен плиск на вода, след което някакъв внезапен тласък заби лицето му в грубата дървена повърхност.

Известно време сандъкът се поклащаше така, като че ли плуваше. Но изведнъж Ястреб усети странно потъване и от страничните процепи започна да нахлува вода.

Сандъкът беше паднал зад борда. Ястреб се опита да разбие с крак летвите, но мястото беше твърде малко и не му позволяваше да помръдне. Водата проникваше на силни струи и затрудняваше дишането му. Страх и паника свиха гърлото му.

А дървеният затвор потъваше все по-дълбоко.

С някаква сила, породена от ужаса му, Ястреб започна да удря с юмрук по капака. Ръцете му се разраниха, но болката по тях не можеше да се сравни с огъня, който изгаряше гърдите му. И продължаваше да удря и да се моли.

Имаше чувството, че дробовете му ще се пръснат, и ускори тежките си удари.

Накрая, с внезапно изскърцване, капакът се счупи.

Устремен неистово към повърхността, Ястреб се изтласка нагоре. Краката му бяха неподвижни. Твърде дълго беше стоял в едно положение, което бе вцепенило тялото му. С последни сили се мъчеше да раздвижи краката и ръцете си и да ги подчини на волята си. Той усети как тялото му бавно и мъчително се издига нагоре.

Паренето в гърдите му го изпълваше със страх. Внимаваше да не погълне вода. Но до повърхността имаше доста разстояние, а гърдите му се свиваха от спазми. Страхът като че ли се разливаше по вените му и той доброволно отвори уста. Всичко се завъртя шеметно. Не можеше да мисли.

Вода, навсякъде вода... толкова студена, тъмна, почти успокояваща. Той я вкусваше, усещаше как се плъзга по гърлото му. Краката му отказаха да се движат, а ръцете му се отпуснаха. Беше изморен от тази битка, толкова изморен.

От погълнатата вода се почувства добре. Усети нещо чисто и свежо, нещо леко като въздух. Отвори очи. Но това наистина беше въздух. От дробовете му се изтръгна сподавена кашлица. Когато накрая си пое дъх, премигна и с учудване разбра, че действително беше на повърхността.

Като отметна косата от очите си, очакваше да види лицата на моряците от кораба. Но вместо това погледът му срещна само влажното, почерняло от водата дърво на пристана.

Нужен му беше миг, за да разбере, че е в безопасност и на свобода. Щом осъзна това, той отметна глава и избухна в смях, който се изгуби сред ругатните и виковете над главата му.

С известно облекчение, но със съзнанието, че не е напълно вън от опасност, Ястреб се отпусна по гръб върху водата, придвижи се до най-близкия пилон и се хвана за него. Трябваше да събере малко сили, за да се отдалечи от тълпата и да излезе на брега.

Няколко минути по-късно, изтощен и отпаднал, Ястреб се измъкна от водите на Темза и се сви под моста Уестминстър. За щастие, часът беше късен и наоколо нямаше хора. Зъзнец и скован от студ, той се втурна към парка „Сейнт Джеймс“. Като се прикриваше от често минаващите коли, той искаше час по-скоро да стигне до дома на майка си в Мейфеър.

В този момент, макар и със закъснение, се сети за съпругата си. Чудеше се дали ще я срещне там. Надяваше се да е останала в

имението Силвъркоув, тъй като не искаше да я вижда, поне не сега. Първото нещо, от което се нуждаеше, беше баня и храна, а после Виктория.

На почукването му отвори старата прислужница Берта, която, след като хвърли бегъл поглед към него, затвори вратата под носа му.

Напълно слисан, той впери очи в масивната дъбова врата пред себе си. В него се надигна гняв, който бързо премина. Тя просто не го беше познала. Облечен в панталон, от който бяха останали само дрипи, мръсен и измършавял, той наистина приличаше на просяк.

Като въздъхна, Ястреб се отдръпна от вратата, вдигна крак и го стовари върху нея. Тя с трясък се отвори.

С разширени от изненада очи, прислужницата отскочи назад и издаде сподавен вик.

— Берта! — разпореди Ястреб с груб и дрезгав глас. — Пригответи ми банята.

Като мигаше колебливо, старата жена направи несигурна крачка напред.

— Ваше височество! — дъхът ѝ спря. — Божичко! Виж ти!

Тя се обърна и побягна. Гласът ѝ изпълваше цялата къща.

— Той се върна! Елате бързо! Херцогът се върна!

След няколко минути тя беше вдигнала на крак всички слуги в дома и след порой от въпроси Ястреб се разположи в горещата вана с комат хляб в едната ръка и голямо парче сирене в другата. А на масичката отстрани до него имаше чаша, пълна с вино.

За първи път от дълго време той се усмихна. И все пак — не можеше да се отрече добрият вкус на белите хора.

В този момент Ястреб се сети за майка си, която още не беше виждал.

— Берта, къде е лейди Ремингтън?

Прислужницата тъкмо носеше няколко меки хавлиени кърпи, които остави до ваната.

— Замина.

— Къде?

— Да ви търси.

— Но защо?

— За да ви открие, разбира се — Берта го погледна недоумяващо и сви рамене. — Макар че това не беше нейна идея. Младата

господарка настояваше да отидат в Америка.

— Моята съпруга е заминала за Америка? — Ястреб се вцепени.

— Да, както и майка ви, а също и онзи сакат коняр Пади Макданиълс — кимна прислужницата. — Тръгнаха вчера.

Ястреб скочи рязко. В него забушува както гняв, така и смут.

Берта остана с отворена уста и се обърна с гръб.

— Боже мой! Ваше височество!

Напълно забравил, че е гол, Ястреб грабна една кърпа и я върза на кръста си.

— Къде са ми кожените бричове?

Старата жена хвърли предпазлив поглед през рамо и се обърна с лице към него. Сложи ръце на хълбоците си и попита крайно възмутено:

— За какво са ви? Току-що пристигнахте — погледна го тя подозрително и продължи: — Нямате намерение отново да изчезвате, нали?

— Напротив — изрече през зъби Ястреб.

— Мили боже! Дядо ви ще се обърне в гроба, ако знае как тревожите бедната си майка — тя поклати посивялата си глава. — Не сте прав. Не, сър, не сте прав — скръсти пълничките си ръце и пристъпи напред. — Този път къде смятате да отидете?

Като се мъчеше да не бъде груб, той отвърна: — След съпругата си.

ГЛАВА ОСМА

Колиър Паркс отметна завивката и погледна намръщено жената, която лежеше до него.

— Кой може да ме търси по това време, и то в твоя дом? Сигурно онази стара, сърдита прислужница се е объркала.

— Съмнявам се — Касандра се протегна мързеливо. Сънливият ѝ поглед се плъзна по голото му тяло.

— О, да, забравих какъв образец на непогрешимост е тази стара кучка — измърмори Колиър под носа си, докато нахлуваше панталоните. След това отправи възмутен поглед към красивата блондинка, потънала в топлината на червените атлазени завивки, и закрачи тежко с босите си нозе по хладния дървен под. Излезе и тръшна вратата след себе си.

Сред екзотичната обстановка на гостната стоеше Дули О'Райън. При вида му Колиър се разгневи още повече.

— Какво, по дяволите, правиш тук? Мисля, че снощи си уредихме сметките.

— Ако имаш предвид онази малка злополука, да — морякът гледаше заплашително с едното си око. — Без малко обаче да ме хванат, като режех осите на колелетата на файтона. Така че ако следващия път решиш да изнудваш някое девойче, погрижи се за баща ѝ сам.

Колиър едва сдържа силното си желание да изкрещи.

— Така! А сега кажи защо си тук?

— Не с този тон пред такива като мен, Паркс. Нямах да съм тук, ако не се налагаше.

— Какво толкова важно те накара да ме намериш в дома на една проститутка в три през нощта?

— Херцогът на Силвъркоув.

Колиър пребледня.

— Какво?

— Този нехранимайко е избягал.

— Избягал? Какво говориш?

— Казах, че херцогът е избягал — повтори рязко О'Райън.

— Избягал, но откъде? — Колиър усети слабост в краката си. — По дяволите, О'Райън, чуваш ли се какво говориш? Аз ти платих, за да го убиеш.

Червенокосият почеса рошавата си брада и сви яките си рамене.

— Казах ти, че ще пратя този глупак в ада. Това и сторих. Продадох го на един търговец на роби, който търсеше хора за солните мини в Алжир. Смятах, че там не би издържал и две седмици. Но той изтрая твърде много. И дори е успял да избяга. Предполагам, че ще се върне отново тук.

— Кучи син! Ти, идиот такъв! Разбираш ли какво си направил? Той ще открие, че зад всичко това стоя аз. Аз го изнудих да се ожени за Рия. И щом научи истината за отвличането си, ще узнае за моята намеса и ще ме убие.

— Той не знае нищо за теб — устата на О'Райън се изкриви в грозна усмивка. — Казах му, че съпругата му го е измамила, като реших, че тази мисъл ще направи страданието му още по-болезнено.

— Какво? — Колиър вече не знаеше дали да бъде спокоен или може би още по-гневен. Но се почувства облекчен от това, че животът му не е в опасност. А какво ще стане с Рия? Херцогът може да я убие. „Ако я намери“ — му пошепна някакъв глас. До известна степен Колиър изпита облекчение, като си спомни бележката на Рия, в която тя го информираше за пътуването си до Америка. Слава богу, това поне знаеше. Ремингтън няма да успее да я намери, преди Колиър да се погрижи да го премахне отново. Но този път — завинаги.

Като се намръщи от противната миризма на моряка, Колиър му посочи с ръка вратата и каза:

— Изчезвай отгук, О'Райън. Ще се видим по обяд в „Уотърфрант“. Дотогава ще измисля нещо, с което да оправим глупавата ти грешка. Нещо, за което няма да плащам втори път — ухили се той многозначително.

О'Райън присви очи и без да каже дума, кимна с глава и излезе.

Като проследи отдалечаващата се фигура на този здравеняк, Колиър се чудеше кого ли би могъл да наеме, за да се отърве от това мръсно копеле. Той изсумтя и тръгна към стълбите. По дяволите, би

прерязал и сам гърлото му. През последните няколко години беше натрупал доста опит.

Рия дори не можеше да предположи каква голяма услуга му беше направила със заплащането на офицерския му чин във флотата преди седем години. Той беше научил доста за това, как се убива и... как се правят пари. Като интендантски офицер, имаше достъп до ценни предмети, които продаваше скъпо на търг.

Да. Безспорно неговата любима му бе помогнала много. Точно тогава той наистина не знаеше какво да прави с всички тези кредитори, настръхнали срещу него. Като си спомни докъде беше стигнал в стремежа си да се сдобие с пари, Колиър пребледня.

В нощта на сватбата, след като Рия и Ремингтън си бяха вече тръгнали, чичо Ричард бе извикал Колиър в кабинета си и го бе уведомял за промяната на завещанието, както и за причината да му завещае богатството си.

Първоначалното изумление на Колиър от обяснението на графа бързо бе преминало във въодушевление. Според новото завещание той оставаше единственият наследник.

Само два дни бяха нужни на Колиър, за да уреди „неочакваната“ смърт на графа. Но, за жалост, той не можеше да получи наследството веднага, за да се изплати на кредиторите си. Бе принуден да приеме парите на Рия с цената на службата си в кралската войска.

Слава богу, бе имал предвидливостта да си избере подходящ чин. Чрез малко хитрост и преодоляване на някои пречки, като например справедливия капитан и помощника му, той бе натрупал значително състояние през тези ужасни години. А с парите можеше да си купи удоволствията, които не бе изпитвал преди. Колиър отправи поглед към горния етаж. Сега той имаше достатъчно средства, за да плати на една от най-скъпите проститутки в Лондон.

Като се усмихваше, той тръгна нагоре по стълбите към спалнята на Касандра. Щом отвори вратата и погледна към жената, усмивката му стана още по-широка. Преди службата си в кралската войска той никога не би могъл да си позволи да притежава тази жена.

Събу панталоните си и се пъкна отново в леглото до горещото тяло на тази страстна проститутка. Беше платил твърде много за нея и трябваше да се възползува от това.

— Кой беше?

Колиър я погали и отвърна:

— Нищо важно. Някакъв моряк — той я притисна и обсипа тялото ѝ с жадни целувки, причиняващи ѝ болка.

— По-спокойно, скъпи — тя си пое огорчено дъх и се обърна с лице към него. После, като прокара пръсти по гърдите му, попита: — Какво искаше?

— Дойде да ми каже, че Адам Ремингтън може би се е върнал.

— Искаш да кажеш, че се е върнал и отново е заминал — тя се сви и направи опит да се отдръпне.

— Какво? — отблъсна я от себе си Колиър.

— Върнал се е и отново е заминал, според думите на прислужницата ми. А готвачката каза, че херцогът е пристигнал вчера и тази сутрин е отпътувал за Америка.

— По дяволите! — Колиър скочи от леглото.

— Но какво има?

— Нищо — изрече той ядно, докато търсеше дрехите си. — Забравих за една среща — това е всичко.

По лицето на Касандра се изписа облекчение.

— Съжалявам, че трябва да тръгваш. Но може би ще дойдеш по-късно.

Колиър не пропусна да отбележи престорената любезност на поканата ѝ, зад която, според него, се криеше повече страх.

— Да, вероятно ще се върна — усмихна се той. Тази кучка би направила всичко за пари, но не би могла да скрие отвращението си от неговия начин на любов.

Отхвърляйки тези мисли, той продължи да се облича, като се опитваше да възпре обзелото го безпокойство. Ремингтън беше тръгнал след Рия. Мрачно предчувствие изпълни отново Колиър. Този негодник щеше да я убие. Като грабна палтото си, той шумно излезе от стаята. Трябваше да направи нещо.

На площадката на стълбите спря, за да успокои лудия ритъм на сърцето си. Не можеше да позволи на Ремингтън да открие Рия. Дори и нищо да не ѝ стори, щеше да узнае за невинността ѝ и да насочи отмъщението си към Дули О'Райън. А този подъл страхливец, за да спаси кожата си, не би се поколебал да спомене името на Колиър.

Колиър сви юмруци. Искаше му се да удуши този некадърник и би могъл да го направи, разбира се, само О'Райън да свърши това, за

което вече му бе платил.

Като слизаше по стълбите, той за миг усети колебливост, щом си представи дългото пътуване до онези омразни Щати, в което трябваше да бъде придружаван от измет като О'Райън. Но друго не му оставаше. Трябваше да убият Адам Ремингтън.

Ястреб беше облян в пот, а въздухът бе така нажежен, че едва дишаше. Мускулите му се напрягаха под тежестта на кирката. Той я остави върху дебело парче сол, облиза напуканите си устни и направи опит да преглътне буцата, заседнала в пресъхналото му гърло.

Изплющя камшик.

Пареща болка разряза тялото му и предизвика силен гърч.

Още един удар.

Огненият камшик го повали на крака.

По гърба му се стичаше пот, която щипеше кървавите рани. С треперещи ръце той се хвана здраво в дръжката на кирката, като само се молеше да не загуби съзнание.

— На работа, мръсен мелез! — изкрещя на арабски надзирателят.

За първи път в живота си Ястреб би искал да е мъртъв. През всички тези години той често се бе срещал със смъртта. Много хора умряха край него. Беше толкова лесно. Но в този момент пред него се яви образът на Виктория, излъчващ присмех и насмешка. И той отново възвърна смелостта и твърдостта си. Не искаше да умира. Трябваше да оцелее и да отмъсти. Във вените му се вливаше омразата към Виктория и макар че ръцете му трепереха от слабост, той вдигна кирката и я стовари по твърдата буца сол.

— По-бързо, мързеливо куче!

Камшикът изплющя още веднъж.

Ястреб си пое дълбоко дъх и премига от влагата, която пареше в очите му. Болка и гняв замъгляваха съзнанието му. Виеше му се свят и той с последни сили движеше ръцете си. Нагоре... надолу... Виктория. Нагоре... надолу... съпругата ми. Нагоре... надолу... ти ще ми платиш. Отново и отново, все по-бързо...

Ястреб се събуди от смях, който идваше от долния етаж. Пот обливаше цялото му тяло, а ръцете му все още трепереха. Искаше да

пропъди последните картини от кошмара. Не, това не беше кошмар. Това беше спомен.

Той се сви на една страна и се опита да заглуши стенанието в душата си. Прохладата на чаршафите, пропиваща в горящата му плът, го върна към действителността. Той беше отново в стаята, наета в една странноприемница в Йорктаун, Вирджиния.

Когато успокои дишането си, седна в леглото и зарови пръсти в косата си. Не знаеше кое е по-лошо — да преживее отново деня, в който го напусна майка му, или времето, прекарано в мините за сол, но в едно бе сигурен — причината за мъчителната болка бе съпругата му и тя щеше да плати за страданието му.

Стана от леглото, приближи се до прозореца и зарея поглед в тъмното нощно небе. Избледняващата луна му подсказа, че минава полунощ, но утрото беше далеко. Обърна се и погледна леглото. Споменът за кошмарния сън не му позволяваше да заспи отново. Поне не тази нощ.

Приближи се до стола с избеляла тапицерия, на който бе оставил дрехите си. Посегна към черните ленени панталони, но се спря. Не искаше повече да носи дрехите на белите хора.

Погледът му обходи бедно обзаведената стая, докато накрая се спря на това, което търсеше. Куфарът, с който тръгна от Лондон, беше оставен до един шкаф близо до вратата. Той извади познатите одежди и усмихвайки се, бързо нахлу кожените бричове. Беше почти забравил удоволствието от приятния допир на тази материя. След като привърши с обличането, той се погледна в мътното огледало над умивалника и реши, че прилича много повече на трапер, отколкото на някой от племето шони. Усмихна се. Това беше чудесно. И без друго не искаше да разкрива действителната си същност, докато е в града на белия човек. Но щом влезе в гората, ще хвърли шапката и ще разпусне косата си. А когато дойде времето да осъществи плановете си, ще облече дрехите на своите хора.

Долу полуосветеният салон на пивницата отново се огласи от буен смях. Тази противна миризма подразни обонянието му. Миришеше на бира и пот. Като дръпна шапка ниско над веждите си, той побърза да излезе, за да избяга от душната атмосфера на помещението.

Щом се озова отвън, тръгна към пристанището. Може би корабът на Виктория ще пристигне днес и той ще може да изпълни замисленото. Макар че до изгрев — слънце оставаха часове, той щеше да чака. Вчера бе прекарал целия ден, обикаляйки пристанището — от момента на пристигането си до късен мрак, когато най-накрая, напълно изтощен, бе намерил стая, където да пренощува. А сега трябваше да избере удобно за прикритие място. Майка му не биваше да вижда лицето му. Не и ако желаше да доведе до край своя план.

Дотук всичко вървеше добре. В Лондон Ястреб бе научил от Берта, че Алейна е споделила с Виктория тайната за неговия произход и колко изненадана и потресена била съпругата му. Той бе желал да узнае още нещо, но някаква неразбория в кухнята бе привлякла вниманието на старата жена. Но и това, което бе чул, му бе достатъчно.

От дома на майка си Ястреб бе отишъл право на пристанището. Там бе разбрал, че майка му, съпругата му Виктория и любовникът ѝ са се качили на кораба „Моли Клей“, който по разписание спираше в няколко пристанища, преди да пристигне в Америка. Тогава реши да вземе товарния кораб „Сий Мастър“, с който да изпревари тримата.

Ястреб огледа осветеното от луната пристанище и няколкото малки кораба, пуснали котва близо до пристана. Малко по-далеко имаше други, по-големи, които стояха неподвижни.

Скоро към тях щеше да се присъедини и корабът на Виктория. Ястреб разтри врата и слепоочията си, за да намали напрежението, което чувстваше в главата си. През всички тези години беше му омръзнало да чака. Да чака за храна, за вода... Да чака залеза на жаркото слънце.

А накрая и бягството си. Но заради отмъщението би чакал отново.

Той се обърна и тръгна към празния склад, откъдето тайно бе наблюдавал кея. От прозореца на втория етаж се виждаше цялото пристанище и пътниците, които слизаха на брега.

Тежката врата изскърца. Той я отвори достатъчно, за да се промъкне вътре. Въздухът бе изпълнен с гравивата миризма на прах и плесен от изгнил тютюн. Ястреб се намръщи и тръсна глава, като че ли да пропъди този мирис, докато отиваше към тясната дървена стълба.

Като се качи горе, приближи до прозореца и седна върху купчина празни щайги. Протегна дългите си крака, скръсти ръце и се облегна.

Не му оставаше нищо друго, освен да чака.

Виктория хвърли поглед към „Моли Клей“, който се полюшваше, закотвен в оживеното пристанище на Йорктаун. Чудесно беше да усещаш отново земя под краката си. Тя все още не можеше да повярва, че вече са пристигнали.

След всички тези пристанища и най-вече след бурята, която беше забавила пътуването им почти със седмица, тя наистина се чудеше дали някога ще докосне земята. Ако бяха тръгнали само ден по-късно, щяха да избегнат бурята, или така поне каза момчето, което разтоварваше багажа им.

— Доста време мина, откакто не съм виждал Йорктаун — каза тихо Пади, който беше застанал от едната ѝ страна.

Виктория впери поглед в своя снажен и привлекателен приятел, облечен в елегантно палто и кафяв вълнен панталон.

— Не знаех, че си бил в Америка преди.

Пади огледа шумното пристанище, оживявано от виковете на груби моряци и натрапчиви търговци. Ясно сините му очи се изпълниха с тъга.

— Да, момичето ми. Графът ме изпрати да охранявам майка ти, докато тя беше на посещение при сестра си — тази, която почина преди десетина години — погледна я той мило. На лицето му беше изписана бащинска нежност. — Бях тук дори когато ти се появи с рев на този свят.

Виктория се почувства смутена и изви глава. В този момент погледът ѝ бе привлечен от някакво движение на горния прозорец на един склад. Вгледа се, но не видя нищо. Въпреки това продължаваше да усеща нечий поглед, прикован в нея. После се обърна отново към Пади, озадачена от думите му:

— Мислех, че баща ми е бил заедно с майка ми.

— Той действително възнамеряваше да тръгне с нея, но точно тогава бе извикан от краля. Така че майка ти продължи сама, придружавана от мен и онази възрастна прислужница Луиз. Баща ти пристигна по-късно.

Алейна се приближи до тях, оправи с ръка падналия кичур златиста коса и погледна смутено Пади.

— Колко ужасно! Дълго ли беше задържан графът?

За момент Пади се обърна предпазливо към жената, след това сведе поглед.

— Не мога да си спомня, госпожо. Беше твърде отдавна.

— Господи! Въобще не съм предполагала, че сте работили при Таунсенд толкова години — каза Алейна, като че ли с по-благ тон.

— Това е, защото не сте ги познавали отблизо, милейди, преди да срещнете нашето момиче.

Жената се усмихна нежно, без да каже нищо.

— Извинете. Вие ли сте лейди Ремингтън?

Виктория се обърна и видя млад моряк, със счупен преден зъб. Беше облечен в широка зелена риза и носеше шапка с пискюл на главата си. Крайно изненадана, тя отстъпи крачка назад.

— Да, аз съм.

— Чудесно — поклати той глава. — Докарал съм ви файтона, който поръчахте.

— Моля? — премигна Виктория. — Но аз не съм викала файтон.

Като че ли усети тръпки по врата си и отново изпита странното чувство отпреди малко. Съвсем неволно погледът ѝ се отпрати към тъмния прозорец на втория етаж.

— Аз поръчах файтона — обърна се Алейна към нея. — Тъй като знаех, че ще имаме нужда от такъв, предварително изпратих писмо, за да уредя нещата.

— Разполагахме с твърде малко време. Как успях?

— Изпратих поръчката и сметката един ден след нашия разговор — усмихна се свекърва ѝ снизходително. — Ако си спомняш, това беше почти две седмици преди да започнем приготовленията.

— Но как се е озовал тук файтонът?

— Малко преди да слезем на брега, аз потърсих съдействието на нашия помощник-капитан за докарването му до пристанището. Очевидно господин Чарлз не е губил време.

Без да знае защо, Виктория изпита облекчение. След като даде една монета на младежа, Алейна направи знак на кочияша.

— Бихте ли били така добър да ни натоварите багажа?

— Разбира се, госпожо.

Пади вдигна куфара си и каза:

— Аз ще ти помогна, момче.

След като двамата мъже се отдалечиха, Алейна се обърна към Виктория:

— Хубаво ще бъде да отидем до Кристъл Теръс, въпреки че не е много близо. Мисля, че е на около три дни път.

В този момент господин Чарлз, висок и слаб мъж, се приближи до тях. В плътно прилепналия кафяв панталон и тъмносиньото си сако, той изглеждаше доста строг.

— Кристъл Теръс ли казахте?

— Да — потвърди Алейна.

— Сигурни ли сте, че точно това място желаете да посетите? Доколкото знам, още отпреди войната там вече не живее никой.

— А знаете ли нещо за Джейсън Кинкейд?

Русите вежди на помощник-капитана се сбърчиха над хлътналите му зелени очи.

— Съжалявам, госпожо, но не го познавам.

Алейна погледна намръщено.

— Благодаря, господин Чарлз. Спестихте ми едно ужасно пътуване. Би било твърде неприятно да измина целия този път и да намеря Кристъл Теръс безлюден. При това положение ще трябва да пропътуваме разстоянието до Халсион и да стигнем до плантацията на Джейсън Кинкейд в долината Шенандоа.

Виктория се молеше само да няма планини по пътя до Шенандоа.

— Но в такъв случай ще са ви нужни придружители, запознати с планинския терен.

Виктория се завайка.

— О, господин Чарлз, много съм ви благодарна, но не бих си позволила да ви откъсна от задълженията.

Помощник-капитанът погледна изненадано и се усмихна.

— Нямах предвид себе си, мадам, а някой патрул или водач.

Върху лицето на Виктория се появи усмивка, като видя как руменина заля бузите на свекърва й.

— О, да, разбира се. Колко глупаво от моя страна да предполагам... — Алейна се покашля леко. — Познавате ли някой, който би могъл да ни помогне?

— Може би — господин Чарлз приведе глава и прехапа замислено устни. — Има един човек на име Брейгън Александър. Бил

е наеман няколко пъти като водач. Доколкото съм чувал, е доста надежден.

— Но вие не го познавате? — сви вежди Алейна.

— Не, не го познавам лично, но репутацията му е добра. Сигурен съм, че може да се разчита на него.

— Възможно е — Алейна погледна загрижено към Виктория, след това отново към капитана. — Кажете ми, господин Чарлз, как да намеря този господин Александър?

— Ще видя дали мога да направя нещо за вас. Къде ще отседнете?

— Още не сме решили къде ще се настаним — призна Алейна.

— Тогава аз бих могъл да ви упътя. В края на тази улица — каза капитанът, като посочи с ръка — ще завиете наляво. Точно на ъгъла има първокласен пансион. Не може да не го видите.

— Не знам как да ви благодаря за помощта — кимна Алейна в знак на благодарност.

— Удоволствието е мое, госпожо. Ще видя дали Брейгън е в града. И ако го открия, ще го изпратя при вас.

Той кимна с глава и погледна Виктория с чаровна усмивка — нещо, което често бе правил на кораба, и се отдалечи с бавна походка.

За миг Виктория го проследи с поглед, след което се обърна към свекърва си.

— Ако господин Александър се съгласи да тръгне с нас, колко време ще ни е необходимо, за да стигнем Халсион?

Алейна поглади с пръст устните си:

— Ако вървим по най-прекия път, през планините, са ни нужни около две седмици. Но пътуването си струва, тъй като Джейсън Кинкейд е единственият, който би могъл да знае къде се намира Адам.

— А не си ли писала на този Джейсън след войната?

— Лично аз — не — каза тихо лейди Ремингтън. — Едва ли това би помогнало. Той нямаше да ми отговори. Страхувам се, че Джейсън, както и синът ми, все още не ми е простил, задето ги напуснах.

— А ще ти каже ли къде е Адам?

Алейна вдигна глава.

— Ако той не ни каже, ще отидем при стария трапер Джедедия Блекбърн.

— Защо тогава не отидем направо там? — запита Виктория.

— Пътуването до там е опасно и ако е възможно, бих го избегнала — тя сви рамене. — Ще го предприемем само в случай, че не открием Адам.

При мисълта за среща със съпруга си след всички тези години Виктория потръпна, но бързо се съвзе.

— Добре, тогава да тръгваме за Халсион. Но, първо — каза колебливо тя, — мисля, че е по-добре да се нахраним и поспим.

— Чудесна идея! — като хвана ръката на Виктория, Алейна се усмихна и я поведе към Пади и очакващия ги файтон.

Виктория сякаш не беше толкова сигурна, че идеята е прекрасна. Докато беше в Англия, откриването на Адам ѝ се струваше много полесно, но с приближаването на срещата с него... По гърба ѝ като че ли полазиха мравки. Тя се обърна и инстинктивно погледна към прозореца на склада.

Но отново не видя нищо.

Ястреб стоеше в сянката до прозореца. Най-после те пристигнаха.

През мръсните стъкла на прозореца той видя как майка му и съпругата му се качиха във файтона, който Макданиълс щеше да кара.

Сакатият мъж, очевидно любовникът на Виктория, я потупа по ръката и затвори вратата. Щом забеляза това, Ястреб усети силно чувство на неприязън.

След като отново хвърли поглед към жената, виновна за всичките му мъчителни години, той премита, сякаш да прогони омразата, замъгляваща съзнанието му. Внимателно огледа обекта на своето отмъщение. Макар че съпругата му беше с душа на змия, той не можеше да отрече, че бе станала невероятно красива жена. Много по-красива, отколкото бе предполагал.

Слънцето се промъкваше и запалваше искри в кичурите на тъмната ѝ коса. Синята рокля прилепваше по талията ѝ, а дълбокото деколте предизвикателно откриваше гърдите ѝ. Ястреб си спомни докосването до нежната ѝ плът и по тялото му премина тръпка на желание. Той се обърна и се прокле за това, че не бе посетил Касандра, преди да напусне Лондон. След седем години затворнически живот би пожелал дори и блудната си съпруга.

Подсмихна се и отправи поглед към моряка, с когото бяха разговаряли двете жени. Морякът направи знак с ръка на висок,

тъмнокос мъж и двамата влязоха в една пивница.

Ястреб се надигна. Искаше му се да разбере какво бяха обсъждали Виктория и морякът.

Като напусна изоставения склад, реши да се върне в стаята си и да облече отново омразния черен панталон, преди да поговори с моряка. Трябваше да узнае единствено мястото, където се намира Виктория. Тогава ще може да осъществи плана си.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Щом водата изстина, Виктория се надигна с въздишка на съжаление. Тя излезе от ваната, зави с плътна хавлия мокротото си тяло и несъзнателно потърси прислужницата си Клариса. Не че се нуждаеше от нея — просто ѝ липсваше компанията на момичето. Странно защо, Алейна бе настояла слугите да останат в Англия. Тя като че ли нямаше намерение да се връща. А това, разбира се, беше абсурдна идея.

Виктория се приближи до шкафа и извади розовия си халат. Взе четката си за коса и седна до горящата камина.

Господи! Струваше ѝ се, че е минала цяла вечност, откакто не беше се къпала. Разреса бавно косата си, която стигаше до кръста ѝ. На кораба нямаше възможност да се грижи за тоалета си.

Като си спомни как на сутринта след бурята господин Чарлз галантно ѝ бе предложил ведро с дъждовна вода, Виктория се засмя. Той просто се бе погрижил за нейния комфорт. Действително, господин Чарлз беше направил доста неща за нея по време на пътуването. Той бе истински джентълмен и ако тя не бе обвързана с този злочест брак, би си позволила да го опознае по-добре. Трябваше да признае, че до този момент не бе срещала нито един мъж, който да събуди поне малко интереса ѝ. Всички бяха или самодоволни и ограничени, или надути, или пък, подобно на господин Чарлз, твърде отстъпчиви. Освен отегчение, нищо друго не се пораждаше у нея.

Липсата на някакво чувство сякаш беше проклятие.

Тя се съмняваше дали някога ще усети онова вълнуващо кръвта желание, за което бе чела в един нецензуриран роман, изпратен ѝ от приятелка от Париж преди няколко години.

Но в паметта ѝ блесна искра, която ѝ припомни жарките и възбуждащи целувки на Адам. Тогава тя положително бе изпитала нещо, което не можеше да определи и което приписваше на младостта. Все пак, по това време тя беше още дете и тези чувства ѝ бяха чужди.

Може би, след като сложи край на брака си, ще може да промени до известна степен и състоянието си. Или поне така се надяваше. Само като си помислеше за празното съществуване, лишено от деца, в нея се надигаше гняв. Тя прокара четката по косата си, която вече бе изсъхнала и се спускаше надолу на вълни.

Загърна се с червеникавокафявия халат, изправи се и отиде до леглото, където бе съблякла дрехите си. Сега не желаше да мисли за брака си. След седемседмичното пътуване с онзи ужасен кораб тя искаше да си отпочине и да прекара спокойно вечерта в компанията на спътниците си.

След не повече от час, тя слезе по стълбите, облечена в елегантна зелена рокля. Косата ѝ падаше върху раменете. Нямахше нужда да я прибира в прическа, тъй като не след дълго щеше отново да я разпусне.

От големия салон на долния етаж се чуваше дрънчене на чинии и недоволни гласове. Носеше се приятен аромат на топъл хляб и печено пиле, който подразни измъчения ѝ от глад стомах. Щом стигна до залата, тя се огледа и видя Пади и Алейна, седнали на дълга дървена маса.

Пади вдигна поглед и се усмихна широко.

— Рия, скъпа, ела седни до мен — той потупа мястото до себе си в края на пейката.

Алейна седна срещу него. Като видя Виктория, лицето ѝ грейна в топла усмивка:

— Мила моя, изглеждаш чудесно. Тази рокля толкова ти отива. Но при твоята фигура, разбира се, кое ли не би ти стояло добре?!

— Благодаря — страните на Виктория пламнаха от хвалбите на свекърва ѝ.

Алейна посочи в средата на масата подноса, пълен с пресни картофи и пиле, и каза с тон на задоволство:

— Вземи си, скъпа. Много е вкусно.

Пади взе подноса и го постави пред Виктория. В този момент вратата се отвори. Влезе строен и много привлекателен мъж. Беше облечен в сива ленена риза, която подчертаваше широките му рамене и мускулестите ръце. Под не закопчаната част се подаваха черните косми на гърдите му. Стегнатият кафяв панталон, пъхнат в черни ботуши, очертаваше силните му бедра, за миг той ѝ напомни снажната

фигура на съпруга и. Сърцето и се сви. Мъжът прекоси с грациозна походка салона, приближи се до собственика и го попита нещо. За да чуе отговора му, той се наведе и наклони глава. След това се изправи и огледа залата. За момент погледът му се спря на Алейна, а после се насочи към Виктория.

Нахално вторачените му очи накараха Виктория да се изчерви. Тя наведе глава и се загледа в чинията пред себе си. Как се осмеляваше той да я гледа така? Един истински джентълмен не би направил това. „Но всъщност това е Америка — спомни си тя. — Тук е пълно с грубияни и диваци.“

— Госпожа Ремингтън? — каза дълбок, провлачен глас. От близостта на гласа Виктория скочи и едва не обърна пейката. Боже господи! Тя дори не бе чула приближаването му. Отвори уста, за да отговори, но видя, че той се обръща към свекърва ѝ.

— Да? — вдигна поглед Алейна.

— Аз съм Брейгън Александър. Лестър Чарлз ми каза, че искате да ме видите.

— О да, господин Александър. Заповядайте — тя му посочи мястото в края на пейката до Виктория. — Моля, седнете.

Без да поглежда Виктория, той сгъна високата си фигура до нея. Като сядаше, я докосна неволно с крак.

— Разбрах, че имате нужда от водач до долината Шенандоа.

— Да, точно така — усмихна се Алейна. — Кажете ми, господин Александър, превеждали ли сте някого през планината Блу Ридж?

— Да.

Виктория мълчеше. Алейна и Пади също не казаха дума. Те изчакваха да чуят по-подробния му отговор. Пади се изкашля леко:

— Имахте ли някакви проблеми?

Господин Александър обърна сините си очи към Пади и го огледа.

— Не — отвърна той.

На Виктория ѝ се искаше да изскърца със зъби. Този човек като че ли е вземал от съпруга ѝ уроци по общуване.

— Господин Александър, ако искате да ни помогнете, ще трябва да ни дадете малко повече информация. Ако ли не, просто кажете, че не желаете.

Той я погледна с напълно спокоен вид.

— Господине, нямаме време за губене — Виктория сви юмруци в скута си. — Или ни разкажете за своя опит, или ни дайте възможност да потърсим друг водач.

От това, че изрази гласно становището си, Виктория се почувства по-добре, но все още изпитваше несигурност от начина, по който той следеше движението на устните ѝ.

— Какво бихте желали да знаете? Колко колелета съм сменил, колко индианци съм убил или колко пътници съм загубил? Отговорът на всички тези въпроси е... нито един. Уверявам ви в това. Познавам добре пътя до долината Шенандоа — после се обърна към Алейна. — Но това, което не разбирам, е защо искате да минете през планината. Не е ли по-лесно да вземете кораб до Филадельфия? Оттам пътят до долината е много по-лесен.

— Този маршрут може да не е толкова труден, но отнема два пъти повече време — сви рамене Алейна.

— Имате ли провизии?

— Да — отвърна Пади. — Купих ги преди няколко часа на пристанището.

Брейгън Александър погледна единия, после другия, а след това и Виктория. Стана и внезапно каза:

— Бъдете готови призори — без да изчаква отговора им, той се обърна и се отдалечи с тежка походка.

— Призори? — Виктория остана с отворена уста. — С този надменен тип? За какъв се мисли той?

— Той е нашият водач, скъпа — усмихна се Алейна.

— Какво?

— Малко рязък, скъпа — подсмихна се Пади, — но трябва да ти кажа, че момчето е умно. Бива си го.

— Откъде разбра това? Или може би аз съм изпуснала част от разговора.

— Така е, Рия.

Той не приказва празни приказки. Човек на действието е.

— И ти ли така смяташ? — обърна се Виктория към Алейна.

— До известна степен...

— Аз не му вярвам. Но по-добре е да си лягам, след като ще трябва да ставам, когато всичко живо спи — Виктория стана, кимна с глава и тръгна към стаята си. Да не би Пади и Алейна да са си

загубили ума? Мислите ѝ отново се върнаха към Брейгън Александър. Тези ужасни американци! Явно всички те бяха арогантни и нагли. Очевидно грубостта на съпруга ѝ бе просто една тяхна характерна черта. Когато беше вече на горния етаж, раздразнението ѝ се замести от чувство на безпокойство. Стори ѝ се, че долови нечие присъствие, но щом се обърна, видя само един тъмен и празен коридор. Все пак цял ден не можеше да се отърве от усещането, че някой я наблюдава.

Като пое дълбоко дъх, тя отпусна свитите си юмруци и се упъти към стаята си. Странно! Никога не е била така изплашена.

През малък процепа на вратата на своята стая Ястреб наблюдаваше съпругата си. Напомняше му жертва, подгонена от хищник. Той се усмихна.

Виктория влезе в стаята си и затвори вратата след себе си. За момент Ястреб си припомни разговора с моряка. Макар и неохотно, човекът му бе дал нужната информация. Очевидно той бе почти влюбен във Виктория.

След като разбра крайната цел на пътуването и настоящото решение на съпругата си, за Ястреб не беше рудно да я открие. Докато Виктория и другите се настаняваха в стаите си, Ястреб ти бе проследил през един от прозорците на странноприемницата, в която се бе промъкнал преди тях. След като вече беше вътре, той лесно щеше да си осигури стая, а вещите си от хана възнамеряваше да вземе по-късно.

Изпълни го досада, когато си спомни за Александър — високия мъж с гарвановочерна коса, който бе влязъл в залата и бе погледнал вторачено Виктория, несмуцаван от това, че тя седи до любовника си. Ястреб сви юмруци. Явно тя събуждаше желанието на тези наивни копелета, които изобщо не подозираха измамната и същност. Може би чувството, пронизващо Ястреб, бе ревност. Той се отдръпна от вратата. Не, не беше ревнив. Беше просто разгневен от начина, по който невярната му съпруга се перчеше пред всеки мъж, проявил интерес. Дори проклетата ѝ рокля разкриваше намеренията ѝ. Голямото ѝ деколте примамваше и той самият също се поддаваше на това предизвикателство.

Ястреб се тръшна на леглото. О, колко добре играеше тя тази вечер ролята на невинна, като свеждаше свенливо и притеснено поглед в присъствието на Александър. Беше олицетворение на самата непорочност. И той не можеше да вини онези, които ѝ вярваха. В

началото и Ястреб бе покорен от тази чистота. Но не и след това. После... Сега той я познаваше такава, каквато бе в действителност, и я ненавиждаше.

Скръсти ръце на врата си и се загледа в украшения с орнаменти таван. Скоро щеше да сложи край на играта ѝ. След две седмици тя ще изпита жестоко наказание за предателството си.

Виктория не можеше да се отърси от чувството, че някой я преследва. Дори и девет дни по-късно, в затвореното пространство на файтона, тя го усещаше. Сънуваше го. Тя отметна назад косата си и се намести върху покритата с росер седалка. Миналата вечер, за втори път от началото на пътуването им, в съня си видя застанал над нея мъж, с вторачен поглед и изкривено от омраза лице.

Колелото подскочи от някаква неравност по набраздения път. Файтонът леко се наклони и тя се хвана за рамката на прозорчето. Не вярваше, че някога ще стигнат Халсион, а дори и да успееш, по тялото ѝ едва ли щеше да има не наранено място.

Като въздъхна дълбоко, тя погледна Алейна. Как успяваше така непробудно да спи свекърва ѝ при това ужасно тръскане? Когато странноприемниците бяха вече далеко зад тях, Алейна нямаше нищо против да прекара три вечери под открито небе, нито пък да яде онова противно дивечово месо, което Брейгън Александър им бе осигурил.

Виктория погледна през прозореца. Брейгън яздеше успоредно с тях. Как само му завиждаше! Всеки път, когато видеше дорестия му, сиво-кафяв жребец, тя изпитваше силно желание да язди. Искаше да излезе от този отвратителен файтон. Но като знаеше, че това няма да ѝ бъде позволено, изви поглед от примамливата гледка и се помоли пътуването им за деня да свърши скоро.

Като че ли в отговор на мълчаливата ѝ молба, файтонът намали ход и Брейгън Александър се приближи с коня си.

— Тук ще спрем.

Виктория изпита такова облекчение, че ѝ се искаше да целуне ботушите му, но не каза нищо. Не се осмеляваше. Всеки път, когато се опиташе да изрази мнението си, биваше пренебрегвана. Опасяваше се, че Брейгън ще насочи гнева си към нея и ще ги изостави.

— Спираме за нощувка — като се наведе напред, Виктория потупа леко ръката на Алейна.

— Толкова скоро? — протегна се Алейна.

Като потисна желанието си да изругае, Виктория кимна с глава:

— Да, според господин Александър.

Лейди Ремингтън оправи полата си и погледна през прозореца.

— Трябва да съм спала повече, отколкото предполагам — сви тя вежди. — Стигнали сме вече подножието на планината Блу Ридж.

— Колко още остава до дома на Кинкейд? — това беше единственото, което Виктория се осмели да запитва.

— Около четири дни — в най-добрия случай. Халсион е разположен в красивата долина между планините Блу Ридж и Алигени. Не е много далеко, но това е най-лошата част от пътуването ни. Непрекъснатото изкачване и слизане правят пътя досаден.

Сърцето на Виктория потъна в петите ѝ. Най-ужасната част от пътуването им?!

Когато файтонът спря, Пади слезе и отвори вратата. Докато той помагаше на Алейна да слезе, Брейгън подаде ръка на Виктория.

За миг тя се поколеба. Не че не искаше да се докосне до него, напротив. Топлината и силата на ръцете му винаги и напомняха възбуждащия допир на съпруга ѝ. Може би Колиър беше прав. Собствените ѝ нежни пориви ще доведат накрая до падението ѝ. По дяволите Колиър! По дяволите Адам Ремингтън! Като си пое дъх Виктория протегна ръка към Брейгън. По дяволите всички мъже!

Пръстите му нежно докоснаха нейните.

— Как си, Рия?

Виктория беше силно впечатлена. Само Пади и Колиър я наричаха така.

— Благодаря, чудесно — отвърна тя.

Тъмните му очи искряха весело. Естествено, сарказмът в гласа ѝ въобще не го засегна.

— Радвам се да чуя това. Опасявах се, че за нежна като теб жена — погледът му се плъзна по тялото ѝ — пътуването ще бъде доста трудно.

Страните ѝ пламнаха, но тя не обърна внимание на намека му, в който имаше голяма доза истина.

— Както виждате, опасенията ви са напразни. А сега ако ми позволите, ще отида при другите.

Като пусна ръката ѝ, Брейгън отвърна с прекрасна усмивка:

— Да, Ваше височество.

— Мислех, че за вас, американците, титлите нямат значение.

Погледът му се спря върху очертанията на лицето ѝ. Опитваше се да открие причината за враждебността ѝ.

— Аз не съм американец.

— Какво?...

— Рия? — извика Пади откъм близката горичка смърчове. — Ще ти постеля тук, до госпожата — той посочи вълненото одеяло, което разстилаше под приведените клони, образуващи заслон.

Виктория замръзна. Те бяха в гората!

Заобикаляха ги високи, гъсти борове. О, милостиви боже! Стомахът ѝ се сви, краката ѝ трепереха. Земята се разлюля пред погледа ѝ и всичко притъмня.

— Виктория? — гласът на Брейгън звучеше някъде отдалече. — По дяволите, Виктория! Какво има?

— Господи! — чу как Пади изкрещя. Главата ѝ се въртеше. В далечината отекваха тежки стъпки. Някакви ръце я обгърнаха и познат глас я успокои.

— Всичко е наред, Рия. Пади е тук. Няма да позволя да ти се случи нещо, момичето ми. Никога.

Ястреб усети как инстинктивно се свиват мускулите на ръцете му, като видя как Пади прегръща Виктория. До този момент човекът бе спазвал благоприличие. И по тази причина Ястреб бе пощадил живота му. Нещо друго обаче му правеше впечатление — в прегръдката на Макданиълс имаше някаква бащинска загриженост. Ако се съди по отношението му към нея, никой не би казал, че той ѝ е любовник. Приличаше повече на баща, който успокоява изплашено дете.

Странно объркан, Ястреб изви поглед към високия тъмнокос мъж. Изражението на лицето му го накара да се спре. Изглеждаше смутен. Майката на Ястреб също беше обезпокоена.

Вгледа се замислено в съпругата си и едва сега забеляза, че лицето ѝ е преbledняло от страх. Какво я беше изплашило? Той се огледа наоколо, но не видя нищо. Със свити вежди гледаше как майка му пристъпи напред, заведе Виктория до фойтона и се качи с нея.

Двамата мъже размениха няколко думи, след което Макданиълс се запъти, накуцвайки, към мястото, където бе постлал одеялата, а

Александър погледна намръщено към файтона. Ястреб беше твърде далеко, за да чуе за какво си говореха, но би могъл да каже, че високият не е особено доволен.

Ястреб не хранеше особено уважение към Александър — водача, който въобще не подозираше за приближаването му до Виктория през нощта. Явно не можеше да защити тези, които се бяха доверили на грижите му. Искаше му се да го убие. Ястреб го бе виждал как наблюдава Виктория, без тя да осъзнава това. Бе доловил желанието му и знаеше, че сблизаването му с нея е въпрос на време. И въпреки че Виктория спеше до Алейна, на значително разстояние от сакатия си любовник, намеренията на Александър не можеха да се отрекат.

Ястреб бе обхванат от гняв. Все още не можеше да разбере на какво се дължи изгарящото желание да убие всеки, който се докосне до Виктория. Тази жена не го интересуваше. Мразеше я, а в същото време само мисълта за нечий допир до нея го раздираше. Той поклати глава, за да прогони натрапчивото видение, и отново погледна към файтона. Не знаеше какво бе изплашило Виктория така силно, но беше сигурен, че ще го открие.

И то скоро.

След като привършиха с вечерята, Пади и Алейна се заловиха да събират дърва, а Виктория продължаваше да гледа учудено. Тя не можеше да повярва, че Алейна така безстрашно и с такава лекота се движи сред дърветата. Нима не знаеше какви опасности се крият?

Като потисна безпокойството си, Виктория огледа другия край на поляната, на която бяха спрели. Отвъд няколко борови дървета имаше пътека, водеща към малка рекичка. Тя потри пръстите си. По тях още имаше мазнина от заека, който бяха яли на вечеря. Искаше ѝ се да стигне до поточето.

Помисли си, че може да помоли Пади или Брейгън да я придружат, но изпита неудобство. Един път вече бе станала за смях. Единственото ѝ успокоение беше, че щом оттук вижда потока, когато стигне до него, ще може да вижда мястото, където са отседнали. Освен това тя нямаше да се бави много там.

Като събра кураж, Виктория изправи рамене и повдигна глава. „Това са само няколко храста“ — каза си тя. Стисна юмруци, за да успокои нервните тръпки по тялото си, и тръгна напред.

Вечерният бриз разнасяше миризма на горящи борови дърва. Трепкащите проблясъци на огъня играеха по клоните и образуваха мрачни и странни фигури.

Тя правеше всичко възможно да не ги забелязва. Следваше само пътя пред себе си и за миг не изпускаше потока от очи. Като стигна до водата, опита да надвие страха си. Гледката беше действително прекрасна. Всичко изглеждаше пленително на сребърната лунна светлина.

Коленичи на меката трева, направи усилие да се отпусне и потопа пръсти в студените, трепкащи вълнички. Но слухът ѝ долавяше всеки звук. Вятърът шумолеше в клоните на кленовото дърво близо до реката. Над главата ѝ голяма птица изпляска с криле, а в далечината се чу тихият вой на койот.

Без явна причина отново бе обзета от онова злоещо и неустановено чувство, което бе изпитвала през изминалите дни. Дръпна ръцете си от водата и нервно се избърса в зелената си вълнена пола. Огледа се обезпокоена. Зад нея изпрацяха клони. Тя се сепна, скочи и се обърна.

— Не исках да те изплаша — каза тихо Брейгън. — Само исках да поговорим насаме.

Сърцето на Виктория лудо биеше.

— Няма нужда да изтъквате слабостите ми.

Той скъси разстоянието между тях:

— Пади ми каза какво се е случило, Виктория. Не бих искал да те измъчвам с подобно нещо — той се наведе и я погледна в очите. — Искам да знам защо се държиш така враждебно с мен?

— Това не е вярно — отвърна тя разпалено.

— Вярно е — той хвана нежно раменете ѝ. — Погледни ме в очите.

Тя продължаваше да гледа надолу.

— Виктория, от началото на пътуването ни ти изразяваш пренебрежението си към мен. Защо?

— Не знам — призна тя честно.

— Мисля, че ние се харесваме. Това ли е причината? Виктория се чудеше какво да отвърне, за да избегне неприятности.

— Ако е така — продължи Брейгън с искрен тон, — можеш да не се притесняваш. Ти си омъжена, а аз... не съм свободен. Но искам да

сложим край на тези постоянни препирни. Повече от ужасни са — той повдигна брадичката ѝ. — Нека бъдем приятели.

Значи това той смята за причина за сприхавите ѝ забележки. Каква наглост! Но въпреки това тя изпита облекчение и леко се усмихна:

— Нещо друго?

Той се наведе и я целуна леко по устните.

— Това е всичко.

Като се отдръпна назад, тя кимна с глава:

— Добре, нека бъдем приятели. Моля да ме извиниш за грубото поведение.

— Не е нужно. Доволен съм, че накрая се разбрахме. Пътуването ни сега ще бъде много по-приятно.

Той я пусна, усмихна се и се упъти бавно към бивака.

Отново сама. Виктория се замисли върху разговора им. Не разбираше с какво му бе показала, че го харесва. Тогава си спомни, че Колиър ѝ бе отправял обвинение за начина, по който разкрива желанието си, а именно чрез походката или тихия тон на гласа си. О, господи! Но тя не можеше да промени това, което природата ѝ бе дала, нито пък да накара мъжете да тълкуват по друг начин действията ѝ.

Дори и собственият ѝ съпруг не я разбираше. В брачната им нощ той я бе обвинил в порочност. Тя се разтрепери, когато си спомни грубостта му. Въпреки това, дълбоко в себе си, Виктория признаваше, че той действително бе събудил у нея някакъв плам.

Тя въздъхна тежко и се обърна отново към рекичката. Може би Брейгън все пак беше прав в предположенията си. Повече от всякога не беше сигурна в себе си.

Внезапно някаква ръка запуши устата ѝ и я повали на земята. Изтръпна от ужас. Господи! Страхът скова тялото ѝ. Тя направи опит да се освободи, като риташе и забиваше нокти в ръката, която я притискаше.

Нападателят я държеше така здраво, че пръстите на ръцете му се впиваха в тялото ѝ и спираха дишането ѝ.

— Не се дърпай — тих, заплашителен глас прошепна в ухото ѝ.

За момент Виктория се предаде. Тялото ѝ се тресеше и ужасен страх задушаваше гърлото ѝ.

— Добре играеш мръснишката си игра — каза през зъби
нападателят ѝ. — Сега обаче ще се подчиняваш на мен, *нийва*.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Н-и-й-в-а? Той сигурно я взема за някоя друга. Обезумяла от страх, Виктория изкрещя в шепата, запушваща устата ѝ, и го удари с лакът в стомаха.

Той измърмори нещо и я стисна още по-здраво.

— Не ме принуждавай да те наранявам!

Думите му я накараха да направи още едно усилие. Приведе се напред, след което удари с глава брадата му.

Нападателят ѝ грубо изруга.

Тя захапа ръката и ритна с крак глезена му. Тялото ѝ трепереше, но тя продължаваше да се бори, като ожесточено забиваше ноктите си.

Той изрече под носа си още една ругатня и я изви към себе си.

Остра като светкавица болка разряза лицето ѝ. Всичко пред очите ѝ се завъртя и изчезна в безкрайност.

„По дяволите!“ Ястреб пусна съпругата си и я положи на влажната трева. Не знаеше какво го бе възпряло да я удари и защо не искаше да ѝ стори зло. А тя си го заслужаваше. Заслужаваше дори нещо много по-лошо.

На лунната светлина той огледа гладката ѝ бяла шия. Щом за миг си представи целувката на Виктория и Александър, съзнанието му се помрачи. И отново усети силен порив да убие както нея, така и новия ѝ любовник.

Опасяваше се, че ще се изкуши да приключи играта, преди да я е започнал. Погледът му отново се спря на изящните ѝ черти. Дългите ѝ копиринени мигли изпъкваха на бледата кожа на лицето. Веждите ѝ бяха нежно извити, а вирнатото нагоре носле изглеждаше твърде малко над плътните розови устни, които сякаш мамеха. Обзе го вълнение, но той го потисна. Как е възможно някой да бъде толкова лош и в същото време толкова прелестен? А тя наистина беше зла. Белезите му можеха да го докажат.

Той се изправи и измъкна кожен каиш от дисагите, метнати на гърба на коня, който беше купил в Йорктаун. Завърза ръцете ѝ и я качи

на гърба му. Смушка жребеца с крака и тихо го поведе към осеяния с гъста гора планински склон. Мъчеше се да пропъди обладалото го желание. Трябваше да мисли само за наказанието.

Брейгън Александър погледна обезпокоено Алейна и Пади, приклепна и освети с фенерчето си мястото, където за последно видя Виктория. Росната трева беше омачкана и отъпкана. Това потвърди опасенията му. Имало е борба.

Брейгън се прокле за стотен път. Индианецът е бил тук. Беше сигурен в това и грешката бе негова.

Спомни си онази нощ, в която този храбрец се бе промъкнал в бивака им. Всички спяха, включително и Брейгън, но някакво чувство, създадено през дългогодишния му живот, прекаран сред племето шони, го бе събудило и предупредило за нечие присъствие.

Тогава той бе извадил ножа си и преструвайки се, че спи, бе останал в очакване. През полузатворените си клепачи бе видял как един индианец от шони гледаше Виктория, надвесен над нея. Този мъж бе познат за Брейгън — беше го виждал в Йорктаун, прикрит в сянката на странноприемницата, когато се срещна с Алейна и предложи услугите си като водач. Но тогава индианецът имаше вид на изискан господин. И преди Брейгън да бе успял да направи нещо, човекът изчезна така безшумно, както и бе дошъл.

В този момент Брейгън не знаеше какво да мисли. Някакъв инстинкт или може би измъченото лице на този човек му бяха подсказали, че Виктория не му е безразлична. Господи! Как се бе излъгал!

Въпреки че Брейгън не бе споменал никому за техния гост, той нито за миг не бе изпускал Виктория от очи. По дяволите, това беше и една от причините да я последва до рекичката. Не искаше да я оставя сама. Но бе го сторил. И всичко заради онази проклета целувка. Той действително бе имал предвид да останат само приятели, но не бе очаквал, че страстта ще го подтикне да докосне устните ѝ.

Като се обърна, Брейгън видя бледото лице на Алейна и напрегнатите черти на Пади.

— Какво се е случило? — попита обезумяла Алейна. Брейгън наведе отново поглед към тревата.

— От това, което виждам, изглежда, се е борила с някого. Мисля, че е отвлечена от мъж, облечен като индианец.

— От какъв мъж? — извика Пади.

Брейгън не смееше да го погледне в очите.

— От онзи, когото видях да се промъква в бивака ни миналата нощ — отвърна той.

Пади протегна ръце и дръпна Брейгън за ризата.

— Какво? — очите му искряха от гняв. — Да не би да искаш да кажеш, че си подозирал опасността и не си ни предупредил? — ръцете му трепереха. — Ти, негодник такъв! Ако нещо се случи с момичето ми, ще извадя мръсната ти душа със собствените си ръце!

Брейгън хвърли поглед към юмука, който се размахваше под носа му. Ако някой друг бе опитал да направи това, би строшил ръката му, но той добре разбираше страховете на Пади Макданиълс и не можеше да го вини.

Алейна раздели двамата мъже и се обърна с разтревожено лице към Брейгън.

— Как изглеждаше той?

Брейгън се взря сепнато в нея:

— Приличаше на бял човек, облечен като индианец от племето шони.

— В какви дрехи беше?

— Господи, какво значение има това? Само парче кожа покриваше... — Брейгън погледна смръщено жената. По дяволите! Тя го караше да се изчервява като юноша. — Чуйте ме. Губим ценно време. Вие двамата останете тук, а аз ще тръгна след нея.

— Почакай! — Алейна хвана ръката му. — Имаше ли на лявата см ръка сърповиден белег?

— Вие сте го видели? — обърна се Брейгън към нея.

— Не.

— Тогава откъде знаете за белега? Аз самият едва го мярнах на светлината на огъня.

— Има един човек с такъв белег и той няма да й навреди — Алейна изви към Пади лицето си и той видя, че напрежението й вече беше изчезнало.

— Но за какво говорите? Вие познавате този мъж? За бога, Алейна, кой е той?

— Съпругът ѝ — усмихна се тя.

Виктория бавно се пробуди от поклащащата се походка на коня. По лицето си усещаше пулсираща болка. Главата ѝ все още беше зашеметена. Ръцете ѝ бяха завързани и някой здраво я придържаше.

Изведнъж случилото се се върна в паметта ѝ. Някои я беше нападнал. Тя рязко се изви и се опита да скочи от коня. Беше сгъната почти на две и главата ѝ висеше надолу, когато усети, че докосва с носа си нещо твърдо и голо. Голо? Щом отвори широко очи, видя гладката голота на мъжки крак. Тя задъхано се хвърли към другата страна на коня.

— Не! — чу плътен глас. Ръката, която я държеше, се вкопчи още по-силно в нея и я изправи.

— Какво искате? Кой сте вие? — тя едва изрече тези думи, когато разбра, че гърдите на непознатия са също голи. Този човек не беше ли облечен?

Без да отговори, той я придърпа към себе си. Преглъщайки страха си, тя се притисна в него. Трябваше да узнае намеренията му.

— Моля ви. Само ми кажете какво искате.

— Теб — тя усети в ухото си топлия му дъх. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне. О, господи! По-добре да не беше жива.

— Но защо?

Той леко се подсмихна. След това ръката му се насочи към гърдите ѝ.

Тя едва не припадна. Зави ѝ се свят. Отвори уста, за да извика, но той, усетил намерението ѝ, заби болезнено пръстите си в тялото ѝ.

— Не ме карай да ти причинявам отново болка, *нийва*.

— Името ми не е Нийва. Казвам се Виктория. Моля ви, направили сте грешка.

— Нийва не е име на жена — каза по-кратко той.

Тогава какво може да означава? На Виктория ѝ се искаше да изкрещи, но устата ѝ като че ли беше вцепенена от ужас. Трепереше цялата. Затвори очи и се опита да разсее ужасяващите мисли за това, което можеше да ѝ се случи. И се помоли. Но думата *нийва* не излизаше от главата ѝ. На какъв език беше това? Не можеше да види лицето му, но гласът му звучеше като на... Сърцето ѝ се преобърна.

Нима нейният нападател беше индианец? Ако е такъв и ако знае, че тя е съпруга на човек от племето шони, може би няма да ѝ навреди.

Тъкмо искаше да му каже това, когато той дръпна юздите на коня и слезе, дърпайки я след себе си към малко сечище, където я тръсна на земята.

Един стърчащ клон одра нежната кожа на бузата ѝ. Заболя я, но не смееше да мръдне и остана известно време в полулегнало положение. Но след това бързо се изправи, страхувайки се, че той може да приеме нейната неподвижност като покана.

— Трябва да ме изслушате — започна тя. — Омъжена съм за човек от племето шони. Името му е Ястреб, син на вождата Огнено крило.

По лицето ѝ се стичаше нещо мокро и топло, но тя не му обърна внимание. За първи път отправи поглед към своя похитител. Нещо задуши гърлото ѝ. Той беше напълно гол, ако не се имаше предвид малкото парче кожа, което покриваше...

Той я погледна странно. Очите му се спряха на бузата ѝ. В тях имаше непонятно безпокойство.

— Аз знам коя си.

Откъде може да знае? Тя никога не е била в Америка. Тъй като не можеше да внесе ред в мислите си, Виктория се почувства смутена и разтревожена. Не смяташе, че някой има причина да ѝ стори нещо лошо, дори и Адам — Ястреб нямаше основание за това. Тя никога не бе постъпвала зле с него. „Освен това, че го принуди да се ожени за теб“ — напомни ѝ тих глас.

В нея започнаха да се пораждат съмнения. Може би по някакъв начин той е научил за пристигането ѝ тук и е решил да я изплаши, за да я отпъди. Или пък е изпратил свой приятел да я измъчва. Тя погледна към току-що запаления огън, където бе приседнал човекът, в чийто плен бе попаднала. Изглеждаше наистина жесток, с дългата до раменете си коса и с мускулестото си тяло, което беше достатъчно силно, за да разкъса мечка.

Погледът на похитителя ѝ се плъзна над ниския пламък на огъня и срещна очите ѝ. На трепкащата светлина Виктория долови в него скрит гняв.

Тъкмо беше готова да му се помоли да не ѝ причинява зло, тя се сети за един от многото разговори с Алейна за хората от племето на

Адам. „Освен всичко друго — бе казала Алейна, — човекът от племето шони мрази малодушието.“

Макар и изпълнена с ужас, Виктория стисна зъби и вдигна брадичката си.

— Ястреб те е изпратил, нали?

Чертите на лицето на мъжа се напрегнаха.

— Стига с твоите номера, нийва.

— Моля те — втурна се тя напред. — Знам, че той е нещастен заради принудата да се ожени за мен, но не съм предполагала, че това е причината да ме нарани. Не беше моя вината.

Лицето му помръкна, погледът му се изостри.

— Приятели ли сте? — продължи Виктория.

Той рязко се изправи. На дясната му ръка се откри малък сърповиден белег. Гледаше вторачено и сурово. На лицето му се появи вяла, изкривена усмивка.

— Аз не съм приятел на Ястреб.

— Но го познаваш! — възкликна Виктория, като се опита да скрие вълнението си.

Не беше приятел на Ястреб. Обхвана я нова вълна от страх. О, милостиви боже!

Той се приближи, извисявайки стройната си фигура до нея. Парчето кожа леко се поклащаше. За момент остана замислен, след което се обърна с гръб.

— Божичко! Гърбът ти! Какин ужасни белези! Какво се е случило? — лицето ѝ пламна. — Съжалявам, не трябваше да казвам това. Не е моя работа.

— Твоя работа е — каза той толкова тихо, че тя едва то чу. Дръпна я силно и тя се олюля. — Само твоя.

Ръката му се плъзна по шията и стисна гърлото ѝ. С усилие възпря желанието си да я удуши. В очите му искреше неочаквана жестокост.

От страх тя замръзна на мястото си.

Като изръмжа яростно, той я отблъсна от себе си. Виктория политна и падна на коленете си. Чувстваше, че се задушавя. Господи! Защо постъпва така с нея? Пое си дъх и повдигна глава. Той беше с гръб към нея и също дишаше тежко.

Сякаш усетил вторачения ѝ поглед, мъжът се обърна. Тя бе поразена от невероятната хубост на лицето му, от грубата сила на осанката му и... от суровата непоколебимост в тези сребристи очи.

Дълго време остана вгледан в нея. Тя бе парализирана от изгарящата го омраза. Изведнъж лицето му прие друго изражение и той се приближи до нея.

— Свали дрехите си!

Думите му се стовариха върху ѝ като секира.

— Не, моля те, недей! — дръпна се тревожно тя.

С бавни, заплашителни крачки, той пристъпи напред и продължи със студен и спокоен глас:

— Събличай се, *нийва*. Веднага!

— Това няма да стане! — тя се отдръпна ужасена назад.

С бързината на гърмяща змия той я грабна и повали на земята.

— Не! — тя неистово размахваше ръце.

Проклетите му пръсти разкъсаха блузата и корсажа ѝ.

— Негодник! — крещеше тя истерично и риташе с крака.

Коланът на полата ѝ се скъса и тя усети как грубата му ръка докосна корема ѝ. Обезумяла от страх, тя се гърчеше и забиваше ноктите си, докато накрая се озова под тежестта на силното му тяло. Земята дереше голия ѝ гръб. Пред очите ѝ затрептяха безброй бели точици, които се въртяха силно и се блъскаха една в друга.

Внезапно той се изправи и тя усети как полата и фустата ѝ се смъкват надолу към краката.

След това той се отдалечи.

Гърдите и очите ѝ пламтяха. Сви се на една страна и с ужас забеляза, че е напълно гола.

— Сама ли ще събуеш обувките си, или да ти помогна? — решителният му глас едва стигна до вцепененото ѝ съзнание.

Тъй като не можеше да отговори, тя само обви с ръце треперещото си тяло и опря лицето си в земята. В очите ѝ бликаха сълзи от унижение и страх.

Докато той развързваше обувките ѝ, тя не помръдна.

Какво значение имаше това сега? Босите и крака бяха нищо в сравнение с това, което тя вече понесе.

Той грубо измъкна обувките и чорапите ѝ, дръпна я за ръката и я изправи на крака.

Тя инстинктивно прикри с ръце тялото си, но жестът ѝ беше безполезен. Той дори не я погледна. Поведе я към коня си, измъкна от дисагите дълъг кожен каиш и свърза ръцете ѝ с единия му край. Така приличаше на завързано със синджир животно. Той хвана другия край на каиша и тръгна към една млада бреза. Изненадана от рязкото дръпване, тя се препъна и падна.

Без да се интересува от това, той продължи да върви, като я влачеше по нападалите борови клони и камънаците.

Като стигна до дървото, той праметна каиша около ствола му и го завърза здраво.

Виктория се мъчеше да спре сълзите си. Той наистина се отнасяше с нея като с животно. През замъгленото си зрение го видя как се промъкна тихо през сечището, качи се на коня и изчезна в гората.

Въздъхна немошно, но облекчено. Тялото ѝ потръпваше от нощния хлад. Щом си помисли за това, което би направил с нея, ако се върне, изтръпна цялата и зъбите ѝ затракаха от ужас. Щеше да я изнасили или убие! А може би и двете? Опита се да разхлаби примката на ръцете си. Трябваше да избяга.

Като лазеше по земята, се приближи до брезата и започна обезумяло да дърпа стегнатия възел. От силния натиск ноктите ѝ се счупиха и болка разряза пръстите ѝ. Беше невъзможно да се освободи. По бузите ѝ се стичаха сълзи на безсилие.

После отново направи опит да развърже китките си, но напразно. Изгаряше я ярост, а беше напълно безпомощна.

— Мразя те! — изкрещя тя. — Мръсно животно! Чуваш ли ме? Мразя те!

Като не получи отговор, тя нервно се огледа наоколо. Тъмната гора бе потънала в противна, мрачна тишина.

Със страх в очите тя огледа сенките на дърветата. Усети слабост в краката си и се строполи до брезата, вкопчвайки ръце в свитите си колене.

Прекара може би часове в това вцепенено положение. Мускулите я боляха от напрегането, а долната ѝ устна беше разранена от постоянното хапане при всеки звук.

Накрая дойде мигът.

Сърцето ѝ лудо заби. Нещо изтрополя в листака зад нея. Тя виждаше приближаването му, усещаше как разкъсва плътта ѝ. Скочи

истерично и започна яростно да дърпа въжето.

— Не, о, неее...

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

През клоните на дърветата Ястреб съзря съпругата си и се спря. Тя изглеждаше ужасена. Очите ѝ бяха широко отворени и приковани в храста пред него. Тя неистово дърпаше въжето, с което бе привързана, и цялото ѝ тяло се тресеше. Ръцете ѝ бяха посинели от стискане. Той се огледа наоколо, но не забеляза нещо, което да я застрашава.

Като чу тихото ѝ, по детски искрено хленчене, той почувства изгаряща го нужда да се приближи до нея и да успокои страховете ѝ, каквито и да са те. Противопоставяйки се на малодушния порив, той стисна още по-здраво катерицата, която бе убил за вечеря.

Възмутен от това, че губи самообладание, събра смелост и пришпори коня.

Погледът на Виктория остана вперен в шумолящия шубрак. Тя продължаваше да трепери и да се гърчи мъчително в стремежа си да скъса въжетата. Мили боже!

Неочаквано храстите се разтвориха и се появи конят на нейния похитител. Виктория мислеше, че ще припадне от облекчение. А беше ли действително успокоена?

Тя внимателно наблюдаваше как той слиза от коня. Почти голото му тяло блестеше с бронзовия си загар на светлината от огъня. Смутена от собствената си смелост, тя изви поглед настрани.

И тогава видя проблясващото острие на ножа му. Обзе я страх. От устата ѝ се изтръгна тих стон и тя се притисна към дървото. Той ще я убие. Тя стискаше очи, и се молеше само всичко да свърши бързо.

Ястреб се приближи и тя чу приглушените му стъпки, усети дъха му и долови мъжката му миризма, наситена с аромата на гората. Това бяха мигове, които тя до гроб щеше да помни.

Нещо докосна ръцете ѝ и страхът замъгли съзнанието ѝ.

Беше в очакване на пронизващата болка, която щеше да сложи край на живота ѝ. Но вместо това усети как въжето около китките ѝ се разхлаби и падна на земята.

Виктория отвори очи. Похитителят ѝ стоеше с гръб към нея. В ръцете му имаше нещо покрито с козина и... обезглавено. Той го хвърли до огъня, след което с рязко движение заби ножа в един пън.

Обърна се с лице към нея. На трепкащата светлина чертите на лицето му изглеждаха ужасни.

— Ела.

Тя се поколеба.

— Ела тук.

— Защо? — тя преглътна погнусата, която я изпълваше, и разтри наранените си китки. Чудеше се какво ли я очаква сега.

Той измърмори нещо и пристъпи към нея. Хвана я за косата и я повлече към огъня. Сълзи напиреха в очите ѝ.

Заведе я до животното и я накара да коленичи. Тя видя, че това е катерица.

— Одери я.

Да я одере? Тя дори не можеше да я докосне!

— Не. Искам да кажа, че не мога — погледът ѝ кръжеше трескаво наоколо. — Моля те, каквото и да е името ти! Не знам как да го направя. А тя, тя е мъртва — Виктория не можеше да прикрие отвращението си.

— Може би предпочиташ да е жива?

— Какво? Не.

В гласа му, който се чуваше някъде зад нея, имаше многозначителна нотка.

— Тогава го направи!

Страхувайки се да докосне бедното малко същество, тя измъкна забития в дървото нож и протегна трепереща ръка към катерицата. В стомаха ѝ нещо се преобърна. Не можеше да стори това. Ножът се изплъзна от ръцете ѝ.

Той хвана ръката ѝ и я принуди отново да го вземе.

— Моля ви, недейте...

Стискайки ножа заедно с нея, той насочи острието му към меката купчина. Тя ужасено гледеше как бавно пробожда животното. От него бликна кръв.

Виктория се отдръпна и погледна опръсканите си с кръв пръсти. Рязко измъкна ръката си от неговата и скочи на крака. Повдигаше ѝ се. Като закри устата си, хукна към другия край на долчинката.

Ястреб учудено гледаше как голото тяло на съпругата му се тресе от пристъпите. По дяволите! Той не предполагаше, че ще се случи това.

Отиде до коня и взе една манерка и парче от разкъсаните ѝ дрехи. Коленичи до нея и нежно докосна гърба ѝ. При това тя издаде някакъв стон, но отново бе принудена да притисне стомаха си.

Вина разяждаше съзнанието му за това, което ѝ бе сторил. И преди да успее да възпре това чувство, намокри парчето плат и го сложи на челото ѝ. Макар и да се проклрнаше за слабостта си, остана така, докато ѝ мине.

Когато тя се успокои, Ястреб почисти лицето ѝ и ѝ заговори стих, загрижен глас, който смути и него самия. Избърса изцапаните ѝ с кръв ръце и вдигна манерката към устните ѝ.

— Пий.

Тя кимна признателно с глава и запрегльща жадно.

— Ти никога не си драла животно — каза той като че ли на себе си.

Отново ѝ се догади. Тя се опита да притисне пристъпа и се закашля.

— Не съм драла нищо друго, освен картоф.

— Искаш да кажеш — белила.

— Моля?

Той се надигна и ѝ помогна да се изправи.

— Иди и седни до огъня. Аз ще видя какво мога да направя за закуска.

— Закуска? — тя вдигна глава.

Яркожълто петно се промъкваше бавно зад планината. Настъпваше утрото. Сигурно бяха яздили цяла нощ. Виктория изви глава от мъртвото животно. Чувстваше безкрайно изтощение.

Голотата ѝ продължаваше да я притеснява.

Опитваше да се прикрие колкото може. Примъкна се до тлеещата топлина на огъня и седна. За миг в съзнанието ѝ изплува онази нежност, с която похитителят ѝ се бе отнесъл към нея, когато ѝ прилоша. И тъй като с нищо не можеше да си я обясни, тя отхвърли тази мисъл и отправи поглед натам, откъдето бяха дошли. Молеше се Пади да я спаси.

Час по-късно индианецът ѝ донесе чиния с току-що приготвено ястие от катерицата с диви моркови, лук и хрян. Тъй като въобще не желаеше да докосне тази отвратителна храна или пък да открие отново тялото си, тя се опита да отвлече вниманието му.

— Къде си се научил да готвиш така?

— Всички воители от племето шони могат да приготвят храна — той остави чинията до нея. — Ние винаги вземаме пленници при нападение.

Значи той е от племето шони. Виктория си спомни за съпруга си.

— А Ястреб? Искам да кажа той също ли участва в нападения?

Той не отговори.

Би ѝ се искало да не я гледа така вторачено. Какво все пак означава този поглед?

Изведнъж той стана и хвърли отпадъците от чинията си в огъня.

— Време е да вървим.

— Къде ще вървим? Защо вършиш това? Не разбирам какво искаш.

Той не отговори. Вместо това стегна с въжето китките ѝ и отново завърза единия му край за ръката си.

— Моля те, върни ме обратно!

Той заличи следите от огъня.

И когато мълчаливо се метна на коня и я остави на земята, нервите ѝ не издържаха.

— Кажи ми поне къде отиваме.

— На изток — той пришпори коня и въжето, което ги свързваше, се изпъна и едва не я повали. Тогава тя разбра, че трябва да върви редом с коня или дори да бяга, в зависимост от настроението на похитителя си. Господи! Това би я довършило.

Колиър Паркс се хвана по-здраво за седлото и стрелна с поглед Дули О'Райън.

— Ето ги — той беше съзрял черния файтон, спрял в сечището. — Побързай.

Конят му премина в лек галоп.

Дули погледна навъсено и се намести върху така чуждото му кожено седло. Всичко го болеше.

— Поспри малко, негодник такъв. Файтонът няма да ти избяга. Не и след като го преследваш от две седмици.

Паркс се обърна и погледна гневно Дули.

— Знам, глупако. Искам само да разбера дали Рия е в безопасност. Хайде, по-бързо!

— Да не мислиш, че не виждам колко си неспокоен. Щом ме вдигна посред нощ...

— Това не е посред нощ, приятел. Вече се зазорява. Вперил поглед пред себе си, Дули следваше с коня си Паркс. След като беше прекарал повече от шест седмици с него на онази черупка, наречена кораб, този надут господин бе му омръзнал достатъчно. А да не говорим, че в Йорктаун изгубиха от погледа си девойчето на Паркс и се забавиха повече от ден. И сега трябваше да се шляят из тези отвратителни гори.

Дули изсумтя, чудейки се дали не би било по-добре да пререже гърлото на Паркс и да приключи с него.

Брейгън Александър скръсти ръце и отправи сърдит поглед към Алейна Ремингтън.

— Вие може да смятате, че синът ви няма да стори зло на Виктория, но не и аз. По дяволите, госпожо, видях начина, по който я гледаше — Брейгън се обърна към коня си. — Трябва да я намеря.

Алейна повдигна малката си брадичка.

— Господин Александър, мисля, че познавам сина си много по-добре от вас. Той не би наранил жена — нещо зад гърба на Брейгън привлече погледа ѝ и тя пребледня. — О, не!

Като се обърна, той видя двама мъже, които яздеха към тях: единия — русокос и изискано облечен, в стила на английския маниер, а другия — брадат и червенокос, с превръзка на окото и вид на човек, който едва ли знае какво е предназначението на една баня.

— Познавате ли ги?

— По-младият е братовчед на Виктория, Колиър Паркс — отвърна тя възмутено и по начин, който не подобаваше на една възпитана жена, — а другият не ми е познат.

Брейгън не сваляше поглед от двамата мъже.

— Добро утро, приятел — поздрави Паркс, като приближи файтона. Кимна с глава на Алейна: — Лейди Ремингтън! — после погледна бегло Макданиълс, изправен до нея, подсмръкна и изви очи.

Брейгън изчакваше, без да отвърща на поздрава му.
Колиър сви устни и отпрати погледа си към файтона.

— Рия, тук ли си, скъпа?

— Не, Колиър, не е тук — отвърна с въздишка Алейна.

— Тогава къде е, по дяволите? — Колиър не прикри изненадата си.

— Замина.

Русокосият се обърна объркан към Брейгън.

— За какво говори тя?

Брейгън не можеше да се довери на този мъж. В очите му имаше нещо, което не му хареса.

— Чухте какво ви каза лейди Ремингтън. Виктория не е тук.

— Това е ясно, приятелю, но не дава отговор на въпроса ми.

Къде е тя?

Брейгън сви рамене и се обърна към файтона.

— Със съпруга си.

— Господи! Той ще я убие — въздъхна тежко Колиър.

— Кой? — извика разтревожено Алейна.

— Съпругът ѝ.

Брейгън стана напрегнат.

— Какво искате да кажете?

Братовчедът едва не изпадна в истерия. Като хвърли поглед към едноокия, започна обясненията си:

— Щом О'Райън ми каза за това, което е чул на пристанището, тръгнах веднага след Рия. Хайде, Дули — обърна се той към едрия мъж, — разкажи им.

О'Райън се почувства неловко и впери очи в копчетата на жилетката на Паркс.

— Става дума за това, че Ястреб беше взет в плен и продаден в робство преди няколко години.

Нещо заседна в гърлото на Алейна.

Пади сложи ръка на рамото ѝ. Лицето му изразяваше страх и смут.

— Казаха ми, че това копе... че този човек е избягал и е тръгнал по следите на съпругата си — продължи О'Райън, — тъй като именно тя е платила да бъде сторено това.

От устата на лейди Ремингтън се изтръгна леко стенание.

Макданиълс пое дълбоко дъх.

— Чувате ли се какво говорите? Рия не би могла...

— Трябва да я намеря — прекъсна го Паркс. — Той ще я убие. Сигурен съм.

— Не! — извика Алейна. — Няма да го стори — погледът ѝ се спря на Брейгън: — Адам не може да извърши такова нещо.

Разкъсван между увереността на жената и собствения си страх за Виктория, Брейгън погледна строго еднооктя. Нещо в разказа на О'Райън звучеше фалшиво. Като че ли някой му бе казал какво да говори. Брейгън огледа братовчедата, а после се обърна към лейди Ремингтън.

— Сигурна ли сте?

— Той няма да я убие — в гласа ѝ се прокрадна тревога. — Но ако е повярвал в това, което тези хора твърдят... не знам какво би могъл да направи.

— А аз знам — озъби се Паркс. — По дяволите! Ако не я убие, ще я накара да съжалява за това, че не го е извършил. Трябва да я открия.

— Имате ли представа къде може да я заведе този Адам? — попита Брейгън настоятелно. Ако момичето бе наистина в опасност, не трябваше да стои така безучастно.

Алейна като че ли щеше да припадне.

— Може да я заведе в колибата си или в бащиното си село.

— Къде е това?

— Жилището му е близо до Бедфорд, на изток, сред планинските масиви. А селцето, вярвам, все още е на мястото си — край реката Джеймс, там, където се срещат планините Блу Ридж и Алигени.

— Къде, по дяволите е това? — свъси вежди Паркс.

Брейгън метна поглед към този противен мъж.

— Няма значение. Аз тръгвам.

— Не и без мен. Тя ми е братовчедка и отговорността е моя. И аз ще дойда с теб, Брейгън — пристъпи напред Макданиълс. — Не мога да оставя момичето си в ръцете на тия двамата.

Очите на Брейгън заблестяха. За бога! Още кой ли ще го последва?

— Слушай! Смешно е. Не можем всички да тръгнем — обърна се той към Макданиълс. — Аз познавам местността, за която говори

лейди Ремингтън. А ти трябва да се погрижиш за нея и да я заведеш до имението на Кинкейд. Следвайте този път, докато стигнете долината. Оттам лейди Ремингтън ще се оправи, сигурен съм — той погледна пренебрежително към О'Райън и Паркс и каза: — Те ще дойдат с мен. Не се тревожете за Рия. Аз ще се погрижа за нея.

Докато конят галопираше леко покрай един планински поток, в мислите на Ястреб се породи колебание. Не можеше да реши какво да прави с Виктория. Безспорно искаше да я накара да страда, но, необяснимо защо, бе показал слабост, когато тя се почувства зле. Сигурно годините, прекарани в солните мини, са намалили съпротивата му.

Дръпна въжето, с което беше завързал съпругата си така, че тя трябваше да бяга, за да се изравни с коня. Всъщност той знаеше какво би искал да направи. Съзнанието му се измъчваше от желанието да обладае Виктория, но едва ли това би било наказание.

Ястреб поспря коня и реши да ѝ даде една от ризите си. Стремехът му беше да я опозори и накаже и сега не трябваше да се отклонява от целта си. Лесно би могъл да се възползува от нея, но тъй като не искаше повече да мисли за това, той насочи вниманието към майка си. Тя очевидно не знаеше нищо за коварството на Виктория. Съпругата му умело прикриваше измамата си. Но каква всъщност беше причината за пристигането им във Вирджиния?

Ястреб заби поглед в земята. Единственото, в което не се съмняваше и което знаеше за Виктория, бе, че е достатъчно хитра. Но дали има някакви достойнства, той не можеше да каже, нито пък да определи кое пораждаше страховете ѝ. Трябваше да открие това и да използва слабостта ѝ. Искаше да я наскърби така, както тя го бе наскърбила.

Ястреб дръпна юздите и слезе от коня. Виктория само го погледна със зачервените си очи и не каза нищо, когато той развърза ръцете ѝ и я поведе към горичката.

— Тук можеш да се облекчиш.

Тя се изчерви от неудобство и кимна с глава. А той развеселено наблюдаваше как тя неспокойно се оглежда наоколо. След това се изгуби между дърветата. За миг се почуди дали тя би била достатъчно глупава, за да направи опит за бягство.

При тази мисъл той се усмихна. После свали самара от коня и седна на земята. Тя нямаше да избяга, тъй като знаеше, че без дрехи и оръжие не би оцеляла сред горите.

Изведнъж остър писък разцепи въздуха.

Ястреб скочи, грабна ножа си и се втурна към храсталака. Викът се чу отново, но този път по-силно. Идваше отляво. Той тръгна по посока на звука. Пред него се откри малко тревисто сечище.

Помощ!

Ястреб потърси с поглед Виктория и застрашаващата я опасност. От това, което видя, едва не избухна в смях.

Почти незабележима, съпругата му седеше на клона на едно дърво и обезумяло риташе с крака. Точно под нея се катереше малко мече. То беше стигнало почти до средата на стъблото.

— Помощ! — извика отново Виктория с истеричен глас.

Ястреб за миг се прокрадна желанието да я поизмъчи известно време, но бе възпрян от неподправения ужас в тона ѝ. Тя така мяташе крака, че всеки момент можеше да падне. Без да знае защо, той изпита опасения от това и се приближи до дървото. Погледна нагоре, обмисляйки начина, по който да я спаси. Учуден беше как е успяла да се изкачи толкова високо, но сега това не бе важно. Тя беше в опасност и той трябваше да ѝ помогне. Огледа внимателно шубрака, за да открие мечото леговище.

Мечката можеше да се появи всеки момент и Ястреб едва ли би успял да се покатери на дървото. Той пхна ножа в ботуша си и като стигна до надвисналия клон, внезапно спря. Точно под него ромолеше рекичката, край която се бяха движили преди.

Ястреб поклати глава и прокле късмета си. Трябваше да хване Виктория и неминуемо щеше да докосне голото ѝ тяло. Погледна нагоре и протегна ръце.

— Скачай!

Виктория се задъхваше.

— Махни мечката отгук. Моля те! Накарай я да си тръгне.

— Скачай сега, *нийва*!

Тя хвърли отчаян поглед към потока, а после и към мечката, която си проправяше път към дървото, и се дръпна назад. Очите ѝ бяха широко отворени. Тя изпищя и без да предупреди, скочи.

Ястреб се засили напред, но в момента, когато я хвана за кръста, се олюля и двамата паднаха в реката. Виктория извика, а Ястреб само стисна зъби от студената вълна, която ги заля. По дяволите! Той се изправи на крака и измъкна съпругата си от водата.

Тя зарови глава в гърдите му и се притисна силно в него. Мокротото ѝ тяло трепереше. Инстинктивно Ястреб я прегърна и веднага съжали за това.

След няколко минути, които бяха мъчителни за него, тя се успокои и вдигна глава. Мокрите червеникавокафяви къдрици бяха залепнали по лицето ѝ. Тя го гледаше с ясните си сини очи, очертани от влажни, тъмни мигли. По бузата ѝ се стече капка вода, която се спря в крайчеца на нежните ѝ устни. По тялото на Ястреб се разля топлина.

При тази близост той виждаше красотата ѝ, чувстваше тялото ѝ и вдишваше аромата му.

— По дяволите!

— Моля?

— Добре ли си? — осъзна се той бързо.

— Мисля, че да — тя погледна към дървото и потръпна. — Отиде ли си?

Като не смееше да погледне мокротото ѝ тяло, той огледа околността.

— Да — свали ръцете си от гърба ѝ, хвана я за ръката и я поведе към мястото, където беше оставил коня. Извади бялата риза, с която бе облечен на път от Англия, и ѝ я подаде. Направи го по-скоро заради себе си.

— Облечи я.

— Откъде имаш това — Виктория го погледна слисано.

— Облечи я! — повтори той през зъби.

Нещо проблесна в очите ѝ. Тя грабна дрехата и се скри зад един храст. Този ненужен жест на благоприличие разсмя Ястреб. Като не изпускаше от очи шубрака, той смени мократа си препаска с кожените бричове. След това оседла коня и се облегна на едно дърво в очакване на съпругата си.

След няколко минути тя се измъкна от прикритието си, като държеше с ръка долния край на ризата настрани от мокротото си тяло.

Ястреб мигновено осъзна каква грешка бе допуснал. Косата на Виктория бе разпусната и падаше на гъсти вълни до кръста ѝ, а

къдриците ѝ примамливо докосваха лицето ѝ. С прилепналата до тялото ѝ копринена риза, тя беше много по-привлекателна и Ястреб трябваше с усилие да устои на желанието да я докосне. Не можеше да откъсне очи от нея.

Като усети погледа му, плъзгащ се по тялото ѝ, тя смутено подръпна ризата.

— Благодаря...

Ястреб разбираше, че тя иска да узнае името му и добре обмисли отговора си, преди да го изрече. Като реши, че е по-добре да си послужи с полулъжа, отколкото с пълна лъжа, той отвърна:

— Наричат ме Сянка.

Сянка? Виктория премигна и проследи с поглед правата му черна коса, която стигаше до широките му, загорели от слънцето рамене и красивите му мрачни черти на лицето. Да, реши тя. Името му подходеше. Неясно, неуловимо и загадъчно.

— Благодаря, Сянка. Искам да кажа — за ризата и за това, че ме спаси. Никога не съм била по-изплашена.

— Мечето беше съвсем безобидно.

— Тук нищо не е безобидно — тя огледа с безпокойство дърветата.

Ястреб я наблюдаваше с любопитство. Наистина ли толкова много я притесняваше гората? Това беше нещо, върху което трябваше да помисли, но по-късно. Тъй като искаше по-бързо да отклони погледа си от нея, той завърза отново ръцете ѝ и я поведе към коня. Щом го възседна, жребецът се втурна напред. При дръпването въжето пристеггна китките на Виктория и тя извика.

Той не искаше да се обръща назад и да изпитва състрадание към тази жена, която бе причината за адските му мъчения. Реши да продължава да язди и да спре само при крайна необходимост.

С напредването на деня мислите му се върнаха отново към едва влачещата се до него жена — дете и към отмъщението, което готвеше. Преди седем години намерението му беше да я отведе в своя дом и все още не бе се отказал от него. Но вместо съпруга, сега за него тя щеше да бъде робиня и жена за удоволствие. Това ѝ подходеше.

От устата на момичето се изтръгна тих стон, който сякаш прониза сърцето на Ястреб. Той дръпна внимателно поводите на коня и спря до едно смърчово дърво. Надяваше се да преодолее слабостта си,

докато стигнат колибата му. Жената не беше достойна за съчувствието му. След всичко, което бе изстрадал заради нея, тя заслужаваше само болка и нищо друго.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Виктория знаеше, че няма да издържи. Тя не можеше да продължава с това мъчително темпо. В продължение на два дни почивката ѝ беше не повече от няколко минути, в които Сянка спираше, за да ѝ тикне в ръката парче сухо говеждо месо или да ѝ даде глътка вода. Дори и естествените ѝ нужди не го вълнуваха и тя едва успяваше да си поеме дъх, преди той отново да се качи на коня. Ръцете ѝ бяха изтръпнали от непрестанното дърпане, а краката ѝ — разранени. Два пъти бе падала на земята и бе влачена няколко метра, преди Сянка да успее да спре жребеца.

Тежката ѝ коса падаше върху лицето и гърба ѝ. Душната горещина и потта по изтощеното ѝ тяло сякаш се просмукваха в мозъка ѝ. В краката си усещаше болка от контузиите, когато приближаваше копитата на коня.

Единственият благоприятен за нея факт беше, че не мислеше. А и да искаше, не можеше. Всичките ѝ усилия бяха насочени към тягостното придвижване.

Да, тя умираше, но това ѝ беше безразлично.

Конят усили ход и Виктория се препъна. Слава богу, този път не падна. Болката в гърба ѝ се вряза още по-дълбоко. Тя се опитваше да мисли за друго. Представи си Ястреб и си помисли как ли би постъпил той, ако разбере, че, тя е в Америка. Вероятно щеше да е вбесен от това, че е нарушила спокойствието му.

Опита се да си спомни как изглеждаше на сватбата им, но в съзнанието ѝ бяха останали само подпухналите черти на лицето му и силното тяло, което много наподобяваше това на Сянка. Очевидно това беше отличителна черта на всеки шони. В съзнанието ѝ проблесна споменът за целувката на Ястреб и тя бе обзета от топъл трепет. Стисна въжетото, с което бе завързана, и съсредоточи мислите си върху темперамента му такъв, какъвто си го спомняше.

Макар и да не бе желал да се ожени, отношението му към нея не беше жестоко. В нощта на тяхната сватба той би могъл да я насили и

да използва правата си на съпруг, но не го стори. Можеше също да я остави без средства, на благоволенieto на баща ѝ, но и това не направи.

Виктория не можеше да забрави и жребеца си, Бранди. Не, Ястреб може да е безсърдечен, но не и жесток човек. Идеята ѝ за издирването му сигурно не би му харесала, но едва ли би ѝ причинил зло.

Но дали се отнасяше същото и за хората, управлявани от бащата на Ястреб? Огнено крило може би е разгневен от принудителния брак на сина си и е решил да го освободи от това бреме, като заповяда да я убият.

При тази мисъл тя потръпна. Опита се да си спомни това, което знаеше от свекърва си за Огнено крило. В съзнанието ѝ звучеше единствено разказаното от Алейна за изключителната преданост на съпруга ѝ към семейството и за жестокостта му понякога.

Виктория отново се препъна и падна. Каменистата земя раздираше краката и бедрата ѝ, а въжето се впиваше в китките ѝ и разкъсваше нежната кожа. От пресъхналото ѝ гърло се изтръгна стон и тя едва не извика от облекчение, когато Ястреб успя накрая да спре коня.

— Моля те — проплака тя, докато той ѝ помагаше да стане. — Не мога повече. Убий ме и нека всичко свърши.

Тя вдигна глава и с изненада забеляза съжалението, изписано по строгите му черти, което той бързо прикри.

— Тази вечер ще спрем за почивка — каза той, като я дръпна грубо. Изправи я на крака и я поведе към малка рекичка. — Измий се! — после се обърна към нея с поглед, който сякаш я предупреждаваше да не прави опит за бягство, и изчезна между дърветата.

Поведението му почти я разсмя. Безпокойството му беше ненужно. Едва ли би имала сила да избяга. Тя дори не можеше да се измие.

След няколко минути Сянка се върна. В едната си ръка държеше някакви странни листа, а в другата — одрано животно. Виктория притвори очи и благодари на бога за това, че не бе принудена тя да извърши това.

Той хвърли листата в краката ѝ и нареди грубо:

— Намокри ги и търкай краката и ръцете си с тях. После събери сухи клони и запали огън.

Виктория сграби с шепа листата, потопа ги във водата и ги залепи на китките си.

— Върви по дяволите! — измърмори тя, но въпреки всичко трябваше да признае, че билката действително успокои ожулените ѝ китки. Повтори същата процедура и на краката си и въздъхна облекчено.

Погледна скришом към Сянка и видя как той набождаше месото от убитото животно на подострения край на една пръчка. Като знаеше, че трябва да стъкне огън, тя си пое дъх и се надигна. От болката в краката си се залюля и като направи една крачка, падна.

Сянка изрече нещо не така ласкателно под носа си и ѝ посочи с ръка тревата.

— Сядай!

Виктория се отпусна на земята с известно успокоение.

След като се нахраниха, Ястреб ѝ подаде канче с вода, облегна се на една фиданка и мълчаливо заразглежда своята *нийва*. Тя седеше със свити колене. В скута си държеше канчето. Под ризата се очертаваха бедрата и дългите ѝ крака.

Като видя раните и контузиите по изящната ѝ плът, той изпита чувство на вина и отмести погледа си. Тя се взираше в огъня и едва държеше отворени натежалите си от умора клепачи. Тъмната ѝ коса се спускаше по гърба с червеникавите си като на жарава отблясъци. Макар да не го показваше, изпита гордост от издръжливостта ѝ. И въпреки че търпението ѝ бе стигнало краен предел, духът ѝ не бе пречупен.

Като се опита да отклони мислите си от болката, която ѝ бе причинил, той съсредоточи вниманието си към бавно течащата рекичка. Но не след дълго отново обърна очи към измъченото ѝ лице. Макар да беше почти скована от умората, тя продължаваше да оглежда неспокойно дърветата.

— Защо се страхуваш от гората? — попита той тихо.

Тя докосна с трепереща длан челото си.

— Не ме е страх от гората, а от това, което се крие в нея.

— Животните ли?

— Мечките.

— Искаш да кажеш като онова на дървото? Мечките няма да ти навредят, освен ако не са гладни или ако нещо не застрашава малките им — той поклати глава и огледа листака наоколо. — Сега има достатъчно храна за тях, така че те не представляват опасност.

Виктория се наведе напред и остави канчето, при което долният край на ризата ѝ се вдигна нагоре. Тя незабавно я подръпна, но не достатъчно навреме.

С вперен в нея поглед, Ястреб се приближи и коленичи. С едната си ръка разтвори свитите ѝ ръце, а с другата повдигна крайчеца на ризата. По нежната ѝ плът се очертаваха четири тънки драскотини. Как не ги е забелязал преди, докато тя беше без дрехи? Тогава си спомни, че дясната ѝ половина беше от страната на коня, а и той самият бе избягвал да поглежда към нея заради голотата ѝ. Бе искал да подложи нея на страдание, а не себе си.

— Малкото мече не е първата ти среща с тези животни, нали? — каза той с груб глас, като срещна разтревожения ѝ поглед. — Бих искал да ми разкажеш за това.

— Слушай... Сянка. Беше много от...

— Казвай! Сега! — той се върна на мястото си, без да обръща внимание на обзелото я смущение.

Тя хвана долния край на ризата си и сви ръце в юмруци.

— Когато бях на пет години — покашля се тя леко, — ходихме със семейството ми на лов в Съсека. Спряхме за почивка в гората и аз се изгубих.

Той помисли, че това е целият ѝ разказ, но след като погледна разсеяно към огъня, тя продължи с треперещ и леко дрезгав глас.

— В началото не се изплаших, тъй като знаех, че баща ми или Пади, нашият коняр, ще ме открият. Не се губех за първи път. Но те не се появиха. Стъмваше се и ставаше студено — пламъците на огъня се отразяваха в уморените ѝ очи. — Тогава чух шумолене в храстите наблизо. Помислих си, че може да е някой от двамата, и се успокоих. Втурнах се по посока на шума, но вместо човек, съзрях едно малко мече. Бях съвсем малка и наивна, а то изглеждаше така мило. Искаше ми се да го погаля и да го накарам да остане с мен, докато ме намерят. Лицето ѝ пребледня и Ястреб долови ужаса ѝ.

— В този момент се появи друга, много по-голяма мечка — тялото ѝ трепереше, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Побягнах.

Господи, толкова силно бягах и въпреки това чувах след себе си ръмженето и тежките ѝ стъпки. Имах чувството, че всеки миг ще ме сграбчи. Пред себе си видях изсъхнало дърво, което изглеждаше кухо — тя притисна стомаха си. — Краката ме боляха и едва дишах, но знаех, че трябва да стигна до него. И почти успях... но мечката беше твърде бърза. Тъкмо се изкатерих по ствола и се промъквах в кухнята, когато лапата ѝ се заби в крака ми.

Ястреб изпита състрадание.

— Дойдоха ли и други мечки?

— Не, но по-добре би било, ако бяха дошли — тя отвори очи и премигна, сякаш да овладее чувствата си. Погледите им се срещнаха. — Прекарах нощта там. Никога няма да забравя кръвта, стичаща се хладна и лепкава по крака ми. Тя беше по цялото ми тяло, изпълваше обонянието ми с тежката си противна миризма. Не мога да забравя всичко това — тя сниши глас, — нито пък страховития рев на онази мечка, която дращеше с нокти, за да ме достигне.

В замъглените ѝ очи той видя ужаса и страданието на малкото момиче.

— На другия ден Пади ме откри — тя тъжно се усмихна. — Това беше единственият път, в който го видях да плаче.

— Имала си късмет, че не си била разкъсана — отвърна Ястреб, като отчаяно се мъчеше да се пребори с развихрилите се в него чувства. Усещаше болка заради детето, а не заради измамната жена, в която то се бе превърнало.

Той взе поводите на коня и стана. Изправи я и я поведе към мястото, където беше седнал. Накара я да седне, повдигна безчувствените ѝ ръце и ги върза за дръвчето.

Тя го погледна с широко отворени очи.

С изражение, което нищо не говореше, той седна до огъня. Не искаше да си легне, докато тя не заспи. Нужно му беше време да помисли върху това, което му разказа, и да вземе решение за отмъщението си.

С крайчеца на окото си той гледаше как тя се върти и се мъчи да си намери малко по-удобно място. И тъй като не успя, само опря рамо в земята и подпря глава на ръката си. Ястреб потръпна от угризения на съвестта, но не ѝ помогна. Вместо това той си спомни безбройните

мъчителни нощи, в които напразно се опитваше да заспи, измъчван от болките по тялото и солта, изгаряща дробовете му.

Когато дишането ѝ стана по-равномерно и спокойно, от огъня беше останала само мъждукаща жарава и въздухът бе изпълнен с хлад. Най-после и той можеше да си почине. Тихо се мушна под вълнените завивки, които беше разстлал преди, и се опита да не мисли за това, че жената също се нуждае от одеяло. Подпря с ръце главата си и се взря в абаносово черното небе, осеяно с бели блещукащи петънца. Хубаво беше, че си е отново вкъщи. Познатият звук на бухала, пляскането на криле и лекото шумолене на листата го отморяваха. За първи път от години той усети истинско спокойствие и затвори очи.

Жално скимтене го изтръгна от дълбокия сън. Той премигна и огледа околността. Навсякъде цареше тишина и нищо не помръдваше. Тогава се обърна към съпругата си. Тя лежеше свита на кълбо. Малкото ѝ тяло трепереше, а по бузата ѝ се стичаше сълза.

В гърлото му заседна чувството на вина и преди да успее да овладее вътрешния порив, той се приближи до нея. Като се прокланаше за слабостта си, развърза ръцете ѝ и внимателно я взе в скута си. Без да се събуди, тя се прилепи към него. Това го накара да изтръпне. Какъв глупак беше! Как можа да ѝ позволи така да му въздейства. Позволи си дори да ѝ предложи топлатата си завивка. Но след седем години въздържание той не можеше да устои на поривите на тялото си. Щом я положи върху завивките, здравият му разум изчезна. Тя се сгуши в него.

— Кръв. Толкова много... Моля те! Накарай я да се махне.

Страданието в гласа ѝ го развълнува и той я прегърна. Люлееше я в ръцете си и чувстваше болката ѝ. Колко по-различен би бил животът му, ако бе преживял същото като нея. Той вдигна глава и отправи поглед към тъмните сенки на боровете, открояващи се на осветения от луната хоризонт. Опитата се да си представи какво би изпитвал, ако се страхува от земята, която толкова обича.

— Мечката си отиде, Виктория — прошепна той нежно, като се надяваше да пропъди кошмара ѝ, без да я събуди. — Отиде си.

След няколко минути той усети как тя се отпуска и разбра, че е успял. Но по необяснима причина не искаше да я пусне. Начинът, по който тя се притискаше в него, беше толкова естествен. Усещаше дъха ѝ, чувстваше тялото ѝ. Този допир събуди в него инстинкта.

И без да мисли за последиците, той плъзна ръката си по тялото ѝ. Едва не простена, щом докосна голата ѝ плът. Ризата ѝ се бе вдигнала нагоре и нежната ѝ гладка кожа го накара да обезумее. Толкова време! Твърде дълго бе живял сам.

Докосна с устни шията ѝ и нежно погали гърдите ѝ под копринената тъкан.

Дишането ѝ се ускори и тих хленч се изтръгна от гърлото ѝ. Той облегна главата ѝ на рамото си. Бяха така близо един до друг, че той не можа да устои на изкушението и впи устните си в ухото ѝ. Тя не се противеше и това го накара да стане по-смел. От топлината на дъха му по тялото ѝ преминаха тръпки. Тя простена и изви лицето си към неговото. Той грабна в жадна целувка устните ѝ, изгарян от непреодолимо желание.

Страстта замъгляваше съзнанието му. Той повали Виктория на земята. Щом усети напрегнатостта на тялото ѝ, разбра, че се е събудила.

— Не! Моля те, недей! — извърна тя лице.

Ястреб спря с уста молбите ѝ. Когато тя продължи да се съпротивлява, той я хвана с едната ръка за косата, а другата прокара по бедрата ѝ. Смътно осъзнаваше безумните ѝ усилия, но не можеше да спре.

— Спри! За бога...

Тя се гърчеше под тежестта му и риташе с крака, но той бе загубил разсъдък.

Изведнъж нещо тежко се стовари върху главата му. Болката се пръсна по тялото му като строшено стъкло. Той премигна и се опита да съсредоточи погледа си в тунел от мрак...

Виктория пусна камъка и си пое дъх. Сърцето ѝ биеше така силно, че щеше да изхвъркне. Той беше направил опит да я изнасили. Тя отметна крака му и се изправи, залитайки. Но когато погледна към него, страх сви душата ѝ. Ами ако го е убила? От слепоочието му се стичаше струйка кръв. Това я накара да замръзне на мястото си. Кръв! Той беше смъртно блед.

Като трепереше неудържимо, тя се наведе и сложи ръка върху голия му, нарязан от белези гръб. Пръстите ѝ доловиха силно и равномерно пулсиране. Слава богу!

Тя стана и като се опитваше да пренебрегне угризенията на съвестта си, се отправи към коня. Този мерзавец си го заслужаваше.

Щом разбра, че пред нея е възможността за бягство, тя ускори крачка въпреки болката в краката си. Но когато стигна до коня, изведнъж спря. Не можеше да се качи на него без нечия помощ. Погледна не оседлания му гръб и събра смелост. Трябваше да има някакъв начин. Огледа се наоколо и видя едно повалено дърво. Ако стъпи на него, може би ще успее да праметне крака си...

Тя грабна поводителите, с които конят бе завързан за един клон, и го поведе към дървото. Качи се на него и се опита да го задържи на място. Но всеки път, когато повдигаше побития си и натъртен крак, силите ѝ отказваха.

След няколко минути суетене тя стъпи на земята. После отново погледна обезпокоено към проснатия по очи мъж. Той продължаваше да лежи върху одеялата с протегнати ръце и обърната на една страна глава. Нещо се надигна в корема ѝ. Той едва не я...

Като си пое дълбоко дъх, поведе жребеца към строените в редица дървета, пусна юздите и пристъпи зад него. Щом тя не може да яхне коня, то тогава и похитителят ѝ не трябва да се възползува от него. „Съжалявам, приятел“ — прошепна тя и стовари ръката си по твърдата му задница.

Животното изцвили леко и се втурна към гората.

Изпълнена с доволство, Виктория взе одеялото, сгънато до самара, и уви раменете си с него. Хвърли последен поглед към похитителя си и се изгуби сред дърветата. Ако успее да намери рекичката, покрай която се бяха движили преди, щеше да тръгне по течението и да се измъкне от планината.

Ту бягаше, ту подскачаше с наранените си крака по каменистата земя. Ужас сковаваше сърцето ѝ, когато заобикаляше тъмните храсти. А ако срещне мечка?...

Клоните закачаха косата ѝ, а бодливите шубраци шибяха ожулените ѝ крака и ръце. Накрая захвърли и одеялото, което непрестанно се дърпаше от острите израстъци на дърветата и я спъваше. Нямахше време за злополуки.

Но колкото по-силно тичаше, толкова повече усещаше болката. Не ѝ достигаше въздух и едва дишаше. Остри съчки се забиваха в ходилата ѝ, но тя не смееше да спре. Не и докато не е в безопасност.

Продължаваше да бяга. Дробовете ѝ пареха и болка режеше краката и цялото ѝ тяло.

Накрая, като че ли след часове, лъч лунна светлина се промъкна зад един облак и проблесна върху нещо, което беше пред нея. Реката! Сигурно е тя. Като събра последни сили, тя се втурна напред.

Изведнъж усети гладката и мека повърхност на покрита с мъх скала. Кракът ѝ се подхлъзна и тя изгуби равновесие.

Остър писък раздра гърлото ѝ, когато политна надолу с размахани във въздуха ръце.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Потънала в мъгла, Виктория долови дъх на плесен и мирис, който не можеше да определи. Ръката ѝ докосна нещо космато и кокалесто. Отметна косата от очите си и се огледа в... пълния мрак.

Изви се и погледна нагоре. Над главата ѝ блещукаха безброй звезди. Тя се отпусна облекчено. „Слава богу!“

Като изчака да се успокои лудият ритъм на сърцето ѝ, тя се изправи бавно и мъчително на крака. Тъй като не виждаше нищо, протегна ръце. Отвсякъде беше заобиколена от гранитни скали. Вдигна поглед нагоре и щом очите ѝ привикнаха с тъмнината, забеляза очертанията на отвора. Беше попаднала в дупка.

Тя се облегна на камъка, обмисляйки начин, по който да се измъкне. Пристъпи напред и кракът ѝ се натъкна на нещо меко. Тя изкрещя и се дръпна.

Сложи ръка на гърдите си, сякаш за да не изхвъркне сърцето ѝ, и си пое дълбоко дъх. Мина като че ли вечност, преди да се успокои и да се убеди, че опасност няма. Като събра смелост, тя се наведе и докосна с пръсти купчинката. Беше труп на някакво животно. Разтрепери се от безпокойство и се молеше само да няма живи животни.

Борейки се с нарастващия ужас, тя се изправи и се взря в тъмнината. Не успя да различи нищо. Около нея се затваряха очертанията на дупката, в която бе попаднала. Хвана се за стомаха, сякаш да сподави надигания се страх.

— Помогнете ми! Има ли някой да ми помогне?

Дрезгавият тембър на гласа ѝ върна разума ѝ. Тя пое дълбоко дъх и вдигна глава. „Дръж се, Виктория! Успокой се и помисли!“

След няколко минути съзнанието ѝ се проясни. Единственото, което осъзна, беше, че е попаднала в трап без изход, с мъртво животно в него, което тя не можеше да определи какво е. „Господи, дано е сърна!“

Ястреб се пробуди бавно с ужасна болка в главата. Промърмори нещо и се хвана за слепоочието. Отвори очи и се огледа. По него имаше кръв. „Дяволите да я вземат!“ Прокара гневно ръка по раната на главата си и потърси с поглед съпругата си наоколо. Но от нея нямаше и следа.

Скочи на крака, но болката бе така силна, че отново притисна главата си. „По дяволите!“ Кожените му бричове бяха смъкнати до коленете. Беше сразен. Очевидно бе направил опит да изнасили собствената си съпруга.

Вина терзаеше съзнанието му. Опита се да пренебрегне това чувство и хвърли бегъл поглед към още горещата жарава. Сред сечището между дърветата забеляза коня си. Виктория не го беше взела. Защо ли? Тази малка глупачка не познаваше горите тук, а и се страхуваше от тях.

Ястреб изпита безпокойство и необяснимо защо не пренебрегна това чувство. Съпругата му се нуждаеше от него. И то незабавно.

Той огледа бързо земята и откри малки стъпки, които му подсказаха посоката, в която беше избягала. Като ги проследи, те го изведоха до гъсталак, където на трънлив клон висеше парче от неговото одеяло. Тъкмо протегна ръце към храстите, чу зад гърба си заплашителен глас.

— Спри!

От изненада Ястреб се закова на мястото си, след което бавно се обърна. Пред него стоеше Александър, човекът, който бе водил Виктория и останалите. Зад него Ястреб разпозна едно лице от миналото — Колиър Паркс, братовчеда на Виктория, опитал се да го изнуди. Мускулите на Ястреб неволно потрепнаха.

Обзе го задушаваша омраза, като спря поглед на човека до Колиър. Това беше едноокият моряк, който го беше продал в робство. Ястреб сви юмруци. Той дълго бе очаквал момента да се срещне отново с него.

— Къде е тя?

Тонът в гласа на водача привлече вниманието на Ястреб. Той придаде спокоен израз на лицето си, погледна го в очите и попита:

— Коя?

— Убий го, Александър! — изкрещя Паркс. — Той е убил Рия! Всички знаем това. По дяволите, човече! Ти видя окървавените й

дрехи, а погледни и изцапаните му с кръв ръце. Убий го! Сега! Веднага!

Александър сви устни и отправи ледения си поглед към Ястреб.

— Остави ме да му задам повторно въпроса. Ремингтън, къде скри тялото на Виктория?

Ястреб се вторачи в човека, който стоеше с лице към него.

— Момичето не е мъртво.

— Ние и не предполагахме, че ще си признаеш — усмихна се презрително морякът.

— Млъкни, О'Райън! Предупредих ви двамата с Паркс, че аз ще се занимавам с това. Така че, стойте настрана — каза той и се обърна отново към Ястреб. — Къде е тя?

— Избяга.

— Мръсен лъжец! — изрече през зъби братовчедът. — Рия се страхува от гората. Тя никога няма да тръгне сама.

— Остави го на мен, приятел! — О'Райън измъкна чер колан от пояса си и пристъпи напред. — Това ще накара този негодник скоро да проговори.

Стомахът на Ястреб се сви. Той сякаш отново усети парещата болка по гърба си. Вътре в него нещо се стегна. Думите заседнаха в гърлото му.

— Махни това оттук — заповяда водачът, след което опря пистолета си в брадичката на Ястреб. — Ще открием Виктория, Ремингтън. И ако си й сторил нещо, аз самият ще се възползувам от този камшик.

По заплашителния му поглед Ястреб разбираше, че говори истината.

— А сега, сложи ръцете си отзад — разпореди през рамото му той на Паркс. — Завържи го!

Колиър Паркс колебливо се отправи към края на сечището и доведе три коня. От дисагите на единия извади кожен каиш и въже. Когато мина зад гърба на Ястреб, по лицето му грейна самодоволна усмивка и така здраво стегна вързанката, че едва не преряза китките му.

След като братовчедът изпълни задачата си, Ястреб усети върху главата си някаква капка. После отново и отново. Това беше дъжд.

Погледът на Ястреб бе привлечен от Александър, който наблюдаваше дъждовните капки, падащи по един объл камък. В очите на тъмнокосия имаше непонятен блясък.

— Завържи го за това дърво — каза той, като посочи една брадичка.

Ястреб учудено огледа голото дърво. По него нямаше клони, които да го предпазят от дъжда, и кожената превръзка на ръцете му щеше да се намокри. Нима Александър не подозираше, че тя ще се разхлаби от влагата или може би искаше да му даде възможност да избяга? Ястреб присви очи. Да, разбира се. Александър несъмнено искаше той да избяга, за да може да отведе него и другите при Виктория.

Усмихна се. Водачът обаче не знаеше, че може да го следва дотогава, докато той му позволи. Ястреб разбираше, че сам си бе виновен за всичко.

Беше невнимателен и мислите му бяха изцяло погълнати от Виктория.

Водачът продължи да дава заповеди.

— О'Райън, разпери одеялата върху онези клони, за да направиш заслон. А аз ще събера малко дърва, докато са все още сухи.

Паркс хвана ръката на Ястреб, дръпна го грубо към стъблото на дървото и го завърза.

— Ти си мъртъв, лорд Ремингтън — заяви гой, преди да се присъедини към О'Райън.

Ястреб видя как мъжете се надпреварват да събират клони, след което бързо изчезнаха под вълненото прикритие. Минути по-късно струйка дим се изви нагоре.

Докато стоеше неподвижен и дъждът удряше по главата му, той внимателно обмисляше подходящо мъчение, с което да накаже О'Райън някой ден — може би скоро.

В мислите на Ястреб се прокрадна образът на Виктория, която сега беше някъде в гората изплашена и сама. Той изпита отвращение от самия себе си. Негова беше вината за бягството ѝ. Страхът от него я беше принудил да го стори. И все пак той не можеше да повярва, че тя така смело ще излезе срещу опасностите на гората. Но тогава, през нощта, не бе предполагал, че ще загуби самообладание и ще упражни насилие върху нея.

Валеше като из ведро. Водата се стичаше по ръцете му и той се мъчеше да разхлаби здраво стегнатата каишка на китките си. Защо тя се бе изплашила толкова много от него? При опита, който имаше, би трябвало да знае, че той няма да ѝ навреди.

Обзе го някакво лошо предчувствие. Виктория беше в опасност. Усещаше го. Трябваше по някакъв начин да избяга и да я намери. Нямахме време да чака каишката да се размекне.

Изправи се и се притисна плътно към дървото. След това вдигна крак назад и се опита да достигне ръцете си. Ако можеше само да измъкне ножа от ботуша си.

От неудобното положение, което бе заел, и от напрегането на мускулите си усещаше болка по тялото, но все по-високо вдигаше крака си. Накрая пръстите на ръцете му докоснаха меката кожа на канията и бавно се плъзнаха към дръжката на ножа.

Потреперваща от студ и страх, Виктория се беше сгушила до каменната стена. Леденият дъжд се стичаше по гърба ѝ и изпълваше ямата. Водата покриваше краката ѝ, но тя не смееше да мръдне, за да не докосне отново трупа на животното. Здравият ѝ разум беше на косъм от лудостта. Молеше се само Сянка да я открие по-скоро. Наоколо едва ли имаше друг, освен него. Макар че той можеше да довърши това, което бе започнал, тя предпочиташе да бъде изнасилена, отколкото да се удави в някаква яма заедно с мъртво животно. Да се удави?! Милостиви боже! Ако дупката продължаваше да се пълни така, тя наистина би могла да се удави. За бога! Как ѝ се искаше да може да плува.

Тя отново вкопчи ръце в гладките стени и премина от болката, която усети. Спомни си как отчаяно беше забивала нокти в стремежа да се измъкне. Но дупката бе поне седем фута дълбока и нямаше нито клони, нито издатина в скалата, която да подпомогне бягството ѝ.

Изведнъж светкавица озари небето и хвърли светлина върху тъмния затвор, в който бе попаднала. Макар и за няколко секунди, тя успя да различи мъртвия труп на дъното на ямата и едва не обезумя. Това беше мечка!

След като се освободи, Ястреб не успя да си поеме и дъх. Той хвърли изпълнен с омраза поглед към убежището на тримата мъже,

раздиран между желанието да отмъсти и необходимостта да открие Виктория. Като се закле да се върне в момента, кога го е сигурен, че тя е в безопасност, той се втурна към гората. В безопасност. Господи! По-скоро би я убил, задето му причини всичко гоя.

Но отново изпита безпокойство. Тя наистина беше застрашена и той трябваше да ѝ помогне. Като се мъчеше да надвие тревогата си, си проправи път през храсталака и бързо се огледа за някаква следа от Виктория, но при този проливен дъжд не можеше да открива следите от стъпките ѝ.

Чу се тътен на гръмотевица, а после последва и светкавица, при която Ястреб успя да забележи още едно парче от одеялото, закачено на един храст.

При всяко плискане на водата около коленете на Виктория тя усещаше допира на козината на мечката. Тъй като беше твърде скована, за да се движи, а и твърде пресипнала, за да извика, тя само се сви до калната стена на ямата и започна да се моли.

Молеше се за здравия си разум, молеше се Пади да ѝ помогне, да спре дъждът или да дойде краят на този мрак. Молеше се също и за Сянка. Той щеше да я спаси от мечката и от водата. Трябваше да го направи, тъй като тя беше снаха на неговия вожд.

— О, мамо — прошепна Виктория с дрезгав глас. — Колко ли ужасно си се чувствала онзи злощастен ден в езерото — водата обливаше бедрата ѝ. — И колко много си страдала, а също и татко, когато те е открил.

Несъмнено промяната в баща ѝ бе настъпила след смъртта на Александра.

А Сянка дали ще се промени, след като намери тялото на Виктория?

Тя потръпна и въздъхна тежко. Вероятно не. В представите си тя го виждаше как свива едрите си рамене, качва се на коня и се впуска в търсене на друга жертва. Това безчувствено псе!

В нея се надигна гняв и тя сякаш прие това чувство с радост, тъй като то беше нещо, което можеше да отвлече мислите ѝ от ямата и мечката.

Спомни си отново жестокостта му, когато я залови и яростно разкъса дрехите ѝ, начина, по който я влачеше след коня и опитите му

да я накара да одере онази катеричка.

Но щом в съзнанието ѝ се върна споменът за грижите, които бе положил за нея, гневът ѝ изчезна. Тогава той галеше челото ѝ, бършеше ръцете и лицето ѝ, говореше ѝ с тих и нежен глас и налагаше с билки раните ѝ. Беше се отнесъл с разбиране, когато тя му разказа за страха си от гората и мечките. Беше ѝ позволил да поспи.

Но сънят само възкреси страшните спомени от миналото — мечката, кръвта и изпълненото с ужас петгодишно момиченце. И тогава той я бе взел в ръцете си, можеше да се закълне в това, бе ѝ говорил нежно, утешително, бе ѝ вдъхнал вяра и сигурност.

Отдавна не бе сънувала такъв еротичен сън. Сянка я целуваше така, както някога Ястреб, докосваше я и разпалваше в кръвта ѝ...

Изведнъж нещо се плъзна между краката ѝ. Беше трупът на мечката.

Като отметна мократа коса от очите си, Ястреб изрече за хиляден път своето проклятие. Дяволите да я вземат! Къде може да е отишла? Откакто намери парчето одеяло, не бе забелязал друга следа от нея.

Ситна с крак един камък, който се търкулна по тревистия хълм надолу към реката. Реката? Той присви очи и се взря в тъмнината. По време на пътуването им Виктория често бе отправяла поглед към нея. Може би е тръгнала обратно по пътя, който бяха изминали.

Ястреб се спусна по склона. Светкавица освети небето и разля сребриста светлина по хлъзгавия, покрит с мъх, гранитен насип, който водеше към реката. Една от многото дупки тук, изваяни от природата, беше почти пълна с вода.

Дано Виктория не е постъпила така неразумно, че да се движи близо до реката. Навярно е предположила, че водата, идваща от високите части на планината, ще се превърне в буен поток.

Но тъй като не беше много сигурен в това, той заобиколи хлъзгавата скала и се приближи до бушуващата река в търсене на някакво доказателство. Не откри нищо.

Потрепера от хлад и чувство на безсилие и сграбчи мокрото одеяло. Беше премаял от студ и отчаяние. Какъв глупак беше само — да се изложи на тая стихия, след като добре знаеше, че жена му се е изплъзнала. Поне за сега.

Като се огледа наоколо, той видя голяма вдлъбнатина сред скупчените камъни. Над нея беше надвиснала канара, която представляваше нещо като покрив и запазваше мястото сравнително сухо. Зората бавно настъпваше и Ястреб реши да изчака първите лъчи на деня. Обърна се с гръб към бързо течащия поток, изцеди одеялото и пропълзя в така навреме намереното убежище.

След като се настани, той отметна коса и се облегна назад, като опита да се отпусне. Въпреки че тялото му се нуждаеше от почивка, съзнанието му не допускаше това. Той отново видя ужасеното лице на Виктория, когато му разказваше за преживяното в гората, и като че ли усети страха ѝ.

Опитваше да си наложи мисълта, че тя получава това, което заслужава. Искаше му се да види страданието ѝ заради всичко, което му бе сторила, да чуе вика ѝ на болка и ужас.

Но някакво лошо чувство го изпълни. После беше последвано от срам и накрая — заменено със завладяващ страх за живота на съпругата му.

Затвори очи и се опита да прогони опасенията си. Съвсем неочаквано една бегла мисъл се прокрадна в главата му. Ами ако Виктория няма вина за задържането му в плен?

Той изправи рязко рамене. Разбира се, че има. „Но защо тогава беше изненадана от белезите по гръба ти? — прошепна му някакъв глас. — Защо те попита откъде са?“

— Това беше ход от нейна страна — убеждаваше се той гласно. — Тя е царица на измамата, а също и отлична актриса.

Той скръсти ръце, облегна се назад и затвори очи. Но пред погледа му непрекъснато изникваше красивото лице на съпругата му. Какъв ужас само бе изпитала, когато трябваше да одере катерицата, и колко зле се бе почувствала при вида на кръвта. Нима можеше да се очаква това от една жестока жена, платила за гибелта на собствения си съпруг.

Спомни си деня, в който ѝ направи предложение. Поразена от обезобразеното му лице, тя напълно искрено бе изразила съчувствието си. Това не можеше да бъде реакция на безсърдечен човек.

Тогава тя беше само на петнадесет — много привлекателна, но въпреки това — дете. Едва ли някога бе виждала едноокия моряк, още по-малко да го наеме като убиец на мъжа си.

Ястреб отвори очи и хвърли гневен поглед в мрака. А любовникът ѝ Макданиълс? Съзнанието му беше отново обезпокоено. Не, невъзможно! Макданиълс я беше спасил в гората. Той беше достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща. Дълги години е бил слуга в семейството им и очевидно ѝ е приятел.

Ястреб си спомни думите на Атууд, съдържателя на странноприемницата, който му бе разказал как бащата на момичето е изхвърлил сакатия мъж. Виктория често го посещавала и винаги носела някакъв вързоп. Но след като си отиде, Макданиълс имал пари. Тревожно чувство заседна в гърлото на Ястреб. Може би този нещастник не беше любовник, а приятел на момичето, което просто му помагаше.

Изпита неудобство. Ще поговори отново с Виктория, ако... някога я открие.

Дъждът се лееше и още по-бързо нахлуваше в затвора на Виктория. Страхът ѝ нарастваше с прииждането на водата и тя безнадеждно се мъчеше да стигне отвора. Болка разряза пръстите ѝ, когато се опита да вкопчи ръце в една малка вдлъбнатина в гранитната стена. Водата обля раменете ѝ и тя потрепери.

— Помогни ми, господи! Моля те!

Светкавица разцепи небето и се чу грохот на гръмотевица. Нещо докосна лицето ѝ и тя с ужас разбра, че това беше мечешка козина. В гърлото ѝ се надигна писък, но от устата ѝ не излезе и звук. Вътре в нея нещо се прекъсна. Тя смътно долови истеричен стон на жена. Той отекваше като плач на обезумяла и измъчена душа. Коя беше тази жена? И защо не спираше риданието ѝ?

Някакъв хлад премина по устните на Виктория и изпълни устата ѝ. По тялото ѝ се разля топлина и нощта утихна. Беше толкова спокойно. Можеше да се отпусне и дори не усещаше болка. Протегнатите ѝ нагоре ръце се спуснаха по стената и тялото ѝ се плъзна бавно надолу.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Ястреб долови слаб вик, заглушен от поройния дъжд и гръмотевиците. Виктория! Сигурно е тя. Той се измъкни от прикритието си и напрегна очите си в плътния мрак.

Точно под него, някъде долу, се чу друг, този път по-силен, раздирателен писък.

От светлината на светкавицата той не видя нищо друго, освен ямата, която бе забелязал и преди. Огледа наоколо и свъси вежди. Погледът му отново се спря върху ямата.

По дяволите! Той се втурна напред, плъзгайки се в бързината по гладката, мокра скала. Когато стигна края на отвора, той се наведе и погледна вътре. Всичко беше покрито с тъста тъмнина.

Чу се тътен и още една светкавица огря небето. Светлината помогна на Ястреб да различи напирещата в дупката вода и тялото на Виктория, носещо се по някаква необикновена повърхност.

Като внимаваше и за собствената си безопасност, Ястреб се хвърли по корем на земята и протегна ръце към съпругата си.

Успя да я хване за китката на ръката и започна да я дърпа с всички сили. Тялото му трепереше, но той нищо не усещаше.

Нещо го повлече към ямата и той диво вкопчи ръцете си в камъка. Пръстите му се забиха в мъха и напипаха малка пукнатина. Той се вкопчи здраво във вдлъбнатината и задържа пагубния устрем надолу. Виктория все още беше залята от водата. Той силно я дръпна и извика:

— По дяволите, нийва, раздвижи се!

Най-после успя да измъкне тялото ѝ на повърхността на водата. Тя се давеше и обезумяло забиваше пръсти в ръката, която я държеше.

— Помогни ми! — изкашля се немощно. — Не искам да умра.

— Спасена си, нийва — опита се да я успокои той. — Нищо не може да ти се случи сега. Дръж се за мен.

Той усети треперенето на ръцете ѝ и ноктите, впити в тялото му.

С мъчително бавни движения Ястреб излезе на хлъзгавата земя и издърпа съпругата си от пълната с вода дупка.

Моментът, в който усети под краката си твърдата повърхност, тя се хвърли към Ястреб и обви врата му.

— Господи, мислех, че ще умра! — тялото ѝ трепереше неудържимо и тя здраво го стискаше в прегръдките си. Целуваше бузите и челото му. — Благодаря ти!

Ястреб също я прегърна и притисна към себе си. Можеше да я загуби завинаги. Ако не беше чул виковете ѝ... Сърцето му лудо биеше. Устните му жадно търсеха нейните.

Виктория отвърна пламенно на целувката му.

Ястреб разбираше, че тя не е на себе си. Страстта ѝ очевидно беше породена от страха. За миг той сякаш се поколеба, но след като усети тялото ѝ, също изгуби самообладание. Устните им отново се сляха в целувка.

Ястреб не можеше да устои. Твърде много време бе прекарал, без да усеща до себе си нежно женско тяло. И сега никой не би могъл да спре желанието му към тази жена.

Той я повали на меката земя и покри тялото ѝ със своето.

Хладният дъжд се изливаше по гърба на Ястреб, но за него нищо друго нямаше значение, освен топлината на тялото ѝ, вкусът на устните, дивият вик на плътта ѝ.

— Не, моля те, не ме оставяй!

— Спокойно, малката ми. Няма да те оставя. Не и сега — той коленичи и я придърпа към себе си.

Виктория се надигна, окъпана от златистия блясък на светкавицата. Копринената ѝ риза беше мокра и почти прозрачна. Когато Ястреб посегна да я разкопчае, ръцете му трепереха. Забуленият образ на красотата ѝ не можеше да се сравни с действителността.

Наслаждавайки се на момента, той бавно свали ризата ѝ и леко я пусна на земята.

Небето се озари от огнени пламъци и Ястреб прикова поглед в голотата на тази красота, на която той не бе си позволил да се наслаждава преди. По тялото ѝ се стичаха струйки вода. Тъмната ѝ, с цвят на черешово дърво, коса беше разпиляна по раменете ѝ. Устните ѝ

бяха разтворени, като че ли в очакване на целувките му. Очите ѝ бяха затворени, а ръцете — отпуснати. Сякаш беше в транс.

Сърцето на Ястреб биеше неудържимо. Той взе ръцете ѝ и ги притисна към гърдите си. Като дишаше тежко, тя прокара хладните си пръсти по тялото му.

Ястреб нито можеше да мисли, нито можеше да направи нещо. Беше отдаден на чувството, събудило плътта му. Всичко изглеждаше прекрасно — мирисът на бор и влажна земя, грохотът на водата, дори и дъждът, плъзгащ се по него като еротична милувка.

Целуваше устните, лицето, тялото ѝ.

Виктория издаде някакъв звук и се притисна силно към него, като вплете ръцете си в косата му.

Изгарян от желание, Ястреб не успя да устои на повика на страстта.

Телата им се сляха.

Виктория имаше чувството, че плува в някакъв тунел, изпълнен с топлина, а после и с мраз. А и тази болка! Защо не отминава? Измъчваше я и не я оставяше да заспи.

Нещо докосна челото ѝ и тя потръпна. Студено. Толкова студено.

— Изпий това — каза някакъв глас. Тя се опита да отвори очи, но клепачите ѝ тежаха. В устата си усети противна течност, която не желаше да погълне. Но някаква ръка масажираше врата ѝ и улесняваше плъзгането ѝ по гърлото.

— Бавно, нийва. Така, добре.

Нийва! Коя беше тя? Гласът като че ли изчезна в далечината и тя отново потъна във водовъртеж от черна топлина.

Дишането ѝ отново стана по-дълбоко и Ястреб подвиг крака и седна до нея. Изминаха вече три дни, откакто я извади от наводнената яма и изпита любовта ѝ. Той затвори очи и потръпна при спомена за страха ѝ и начина, по който се беше вкопчила в него. Беше му се отдала и накрая беше изгубила съзнание. А по-късно, когато изпадна в треска, той трябваше да използва всички билки, обреди и молби, които знаеше, за да я спаси. Но тя нито веднъж не дойде в съзнание. Треската ѝ все още бушуваше. Той отдавна беше спрял да си задава въпроса защо се вълнува от това, дали тя ще живее или не, тъй като отговор не можеше да си даде. Единственото, което имаше значение за

нето сега, бе Виктория да оцелее. Никому не би разрешил да му я отнеме. Дори и на Светия дух.

Тя потрепери и той сведе поглед към малката ѝ фигура под одеялото, което бе успял накрая да изсуши. То, разбира се, не беше достатъчно. Тя се нуждаеше от нещо по-топло.

Въпреки че знаеше, че ще съжалява, той повдигна завивката и легна до нея, за да я стопли със собственото си тяло, сгрято от обедното слънце. Притисна я до себе си, дръпна одеялото върху двама им. Остана така неподвижен, борейки се с чувството си на безпомощност. Тя беше толкова крехка и нежна, толкова млада, за да напусне този живот.

Инстинктивно, като че ли да я запази, той силно я притисна към себе си. Но с всяка измината минута от допира до трескавото ѝ тяло и от дъха на копринената ѝ коса вълнението му нарастваше. В него се събуди споменът за това, което се беше случило в нощта на бурята.

Опита се да пропъди желанието на плътта, но не успя. И сега усещаше пълното ѝ отдаване с несдържана страст. А беше девица.

Кръвта му забушува. За да прогони този плам и чувствата, които го разкъсваха, той затвори очи. Но това не му помогна. Дишането ѝ отекваше в малката пещера като насърчителен шепот. При всяко нейно движение той усещаше голотата на тялото ѝ.

Тъй като не можеше повече да понася това жестоко изпитание, Ястреб седна и зарови пръсти в косата си. Трябваше да я изнесе от тази пещера и да я заведе там, където ще могат да бъдат на разстояние един от друг. Вдигна поглед към хоризонта и се вгълби в размисъл. Колибата му беше твърде далеко. Но изведнъж някаква идея го осени и той се усмихна.

Джедедия Блекбърн долови лек шум на приближаващ се неканен гост. Движейки се бавно, поради болката във възпалените си от подагра стави, той смъкна мускета, закачен над огнището, и излезе на неравната дъсчена веранда пред уединената си къщурка.

Въпреки че по-голяма част от шестдесетгодишния си живот бе прекарал сред тези гори, той беше еднакво предпазлив както към дивите животни, така и към хората.

Като се прикри зад купчината дърва за горене, струпани в единия край на верандата, той кротко зачака да се появи нарушителят на

спокойствието му.

Към него идваше индианец, който носеше някаква жена на ръцете си. Отначало Джед не го позна, но после свали пушката си с разширени от изненада очи.

— Ястреб?

Индианецът рязко вдигна глава и ясните му сиви очи срещнаха погледа на Джед.

— Е, старче. Виждам, че все още дишаш. Докога ще мамиш светите духове?

— Докогато мога, момчето ми, докато мога — засмя се енергично Джед, като остави мускета настрани. — А тя какво прави тук?

— В беда е — Ястреб се взря в жената.

— Коя е тя? — Джед разглеждаше хубавото ѝ лице. Ястреб сви рамене и се качи на верандата.

— Съпругата ми.

За първи път в живота си Джедедия Блекбърн онемя от учудване. Но само за миг.

— Ястреб, та тя е бяла.

— Все още зрението ми е добро, старче. Къде да я настаня. Жената е зле.

— Какво се е случило? — Джед отвори вратата, за да може Ястреб да внесе момичето.

Ястреб я положи върху тясно легло, близо до стената, и я зави.

— Почти се беше удавила в една от ямите близо до Високата долина по време на бурята и сега е в треска.

От това, което Ястреб му обясни, Джед едва ли чу нещо. Той втрещено гледеше белезите по гърба му. Какво, по дяволите, се е случило? Отвори устата си да запита нещо, но бързо ги затвори. Момчето сигурно не би харесало любопитството му. После погледна към момичето.

— Това дете е оживяло като по чудо.

Индианецът се обърна с лице към него. Както обикновено, изражението му нищо не говореше.

— Тя не е дете.

— Е, предполагам — не е — като куцаше, Джед се запъти към шкафа и извади оттам две канчета. Чудеше се по какъв начин да

насочи разговора към белезите по гърба на Ястреб. — И така, къде беше през всички тези години?

Лицето на Ястреб се изопна.

Джед веднага разбра, че бе засегнал болезнен проблем.

— Хм... Тук в Америка имаше ужасна война.

— Чух за нея — кимна Ястреб, очевидно облекчен от смяната на темата. — Добре е, че тази земя успя да извоюва свободата си. Човек трябва да може сам да определя решението си.

— Виждал ли си Джейсън или Пик?

— Не — поклати глава Ястреб, — но скоро ще го сторя. След като моята *нийва* се оправи.

— А чувал ли си нещо за момчетата на Джейсън? Близначета са, точно като него и Ник. Вече са на шест. Когато се родиха, съпругата му не бе на себе си от радост. Беше толкова щастлива.

Лицето на Ястреб помръкна и Джед прехапа устни. По дяволите! Как можа да забрави за отношението на Ястреб към съпругата на Джейсън.

Джед наля уиски в чашите и подаде едната на метиса.

— Как се казва жена ти?

— Виктория, но тя още не знае, че аз съм нейният съпруг.

— Моля? Какво? — ръката на Джед увисна във въздуха, когато поднасяше чашата към устата си.

— Тя не ме позна. Не позна човека, за когото се беше омъжила преди много години — Ястреб сви рамене. — Реших, че не е нужно да ѝ казвам. Тя мисли, че името ми е Сянка.

Джед прикова поглед в него.

— За бога! Но защо не ѝ кажеш?

— Твърде много въпроси задаваш, старче.

Джед се усмихна и отпи от чашата.

— Не ти вярвам. Няма жена, която да забрави мъж, който я е обладал.

— Не можах да изпитам това удоволствие, когато се оженихме.

— Какво? — изломоти Джед, като преглътна питието. — Ти, който винаги успяваше да избягаш от гнева на разярен съпруг и да се скриеш при мен, не си се възползувал от собствената си съпруга?

Ястреб поклати глава, стана и с уязвим жест потри врата си.

— Единственото, което имаше значение тогава, бе бракът ми с нея, тъй като той би спасил репутацията на сестрата на Кинкейд. Ако не беше това...

— Милостиви боже! Но тя не е сестра на близнаците.

Тялото на индианеца се изопна. Тишина изпълни стаята.

— Ястреб? Какво има, момчето ми?

— Не е тяхна сестра? — гласът на Ястреб звучеше така, като че ли беше погълнал ледени шушулки.

Джед имаше чувството, че е направил огромна грешка.

— Не е. Освен ако имат още една. Но Джейсън намери сестра си малко преди войната. Той изпрати писмо до майка ти, в което разказва за Никол Хидъртон. Не го ли получи?

Ястреб стисна зъби и промълви:

— Да, получих го — дишаше тежко и се мъчеше да се овладее. — Но пропуснах да го прочета — нещо в гласа на Ястреб и в пламтящия му, помръкнал поглед караше Джед да бъде внимателен. Той надигна чашата и продължи: — Джейсън дойде при мен в деня, когато ти беше изпратил известието. Той и Ник бяха открили момичето в Съсекс, някъде в Англия. И всички бяха така изненадани, когато разбраха, че Никол е приятелка на съпругата на Джейсън. Аз самият също я видях няколко месеца по-късно.

Изражението на Ястреб не се промени. Сякаш единственото му желание бе да пререже нечие гърло. Джед отпи още веднъж, доволен от това, че гневът на Ястреб не е насочен срещу него. Но това прекрасно създание на леглото беше наистина в беда.

— Ще дадеш ли нещо на момичето за вечеря?

— Не още — отвърна по-меко Ястреб, като се обърна към Джед.

Джед дълго разглежда лицето на младия мъж. Познаваше го толкова отдавна и не можеше да не забележи промяната му. Беше прекалено напрегнат, а и начинът, по който често извиваше поглед към съпругата си, бе действително странен.

— Влюбен ли си в нея, момче?

Жилите по врата на Ястреб изпъкнаха.

— Бяла жена не може да развълнува сърцето ми.

— Но Саманта успя.

Лицето на Ястреб се промени.

— Жената на кръвния ми брат не е като тази.

— Но ти не мислеше така, когато за първи път срещна Саманта. Ти смяташе, че тя е причинила мъка на най-добрия ти приятел.

— Тогава аз не знаех какво е истинското положение.

Джед задържа погледа си върху него.

— Не знам какъв е проблемът ти с твоята малка съпруга, но би трябвало да се учиш от опита си. Преди осем години не познаваше нещата, синко, и може би допускаш отново същата грешка.

— Този път не става въпрос за погрешно разбиране. Сгреших, като не доказах самоличността на момичето, което взех за сестрата на братята Кинкейд — призна Ястреб. — Но как мога да се залъгам сега, след като съм прекарал седем адски години благодарение единствено на тази жена...

Очите на Джед щяха да изхвъркнат от удивление. Белезите! Тя имаше нещо общо с тях. Той погледна спящото момиче. Какво ли беше сторила тя? И какво искаше да каже Ястреб с тези седем адски години? На Джед му се искаше метисът да не е толкова необщителен. Момичето не изглеждаше достатъчно зряло, за да причини някому зло.

— Е, надявам се, знаеш какво вършиш. Запомни, момче, нещата не са винаги такива, каквито изглеждат.

Ястреб скръсти ръце. Джед добре познаваше този жест. Той означаваше, че въпросът е приключен.

Старецът поклати посивялата си глава. Дано само момчето знае какво прави. Тази жена би могла да му донесе нещастие. А той бе достатъчно наранен от майка си.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Виктория като че ли се носеше върху облаци от памук. Тя вдигна трепереща ръка към челото си и простена. Опита да си спомни какво се бе случило с нея. Като отвори очи, видя над главата си дървен, замазан с кал, таван. Премита и изви глава. Намираше се в някакво помещение, което приличаше на нечий дом. Имаше разнебитена маса, затрупана с чинии и чаши. Близо до краката ѝ, в изградено от камъни огнище, гореше огън, а над него висеше черно котле. От него излизаше пара, която изпълваше стаята със съблазнителен аромат.

Облиза изсъхналите си устни и отправи поглед към двата стола до огъня. Те очевидно бяха сглобени от някой, който слабо познаваше дърводелското изкуство. Краката им бяха различни, а облегалките — криви и покрити с груба кафеникава материя.

Някакво тропане отвън привлече вниманието ѝ към вратата, която тъкмо се отваряше. В стаята влезе Сянка, с високата си привлекателна фигура. Той носеше наръч дърва. Като срещна погледа ѝ, той за миг се поколеба, след което пусна дървата на земята.

Сянка! Страх сви гърлото ѝ. Той беше я намерил и отново пленил. О, господи, какво ли ще ѝ стори сега? Тя се опита да се надигне, но по рамото ѝ премина остра болка и тя отново се облегна назад.

— Как ме откри? Какво се е случило? Къде сме?

— Нищо ли не помниш?

Като се отпусна в леглото, тя се опита да върне мислите си назад. Изведнъж в погледа ѝ нещо проблесна и тя широко отвори очи. Мечката. Пълната с вода яма, в която се давех. Дъхът ѝ спря.

— Ти ме спаси, нали?

— Чух виковете ти.

Сърцето ѝ лудо биеше. Той беше ѝ спасил живота. Едва ли би сторил това, ако наистина възнамеряваше да ѝ причини зло.

Тази мисъл я успокои. Но като си припомни отново последния им сблъсък, бузите ѝ пламнаха от срам.

— Дори и да беше ме оставил да умра, не бих могла да те виня. Не и след като така те ударих с онзи камък, макар да си го заслужаваше.

Той за първи път се усмихна. На лицето му грейна прекрасна усмивка, която разкри редица от прави и бели зъби.

Виктория се огледа неспокойно. Защо той се усмихваше така?

— Къде сме?

— В една колиба.

— Виждам. Но чий дом е това?

— На мой приятел е. Той ни разреши да се настаним тук.

— Колко мило от негова страна — тя огледа малката стаичка. —

А ти и приятелят ти къде спите?

Сянка сви рамене.

— Джед спи отгатък хълма, при своите капани.

Като не отговори на другата част от въпроса ѝ, тя преглътна. Може би за предпочитане беше да не знае къде спи Сянка.

— Сами ли сме тук?

Господи! Колко глупаво и странно звучеше това, че бяха прекарвали толкова време заедно.

Очевидно той също намираще безсмислено обсъждането на подобен въпрос. Приблужи се до масата и взе едно полупразно шише.

— Искаш ли да пийнеш?

Като отпи глътка, нещо опари гърлото ѝ и тя погледна към шишето.

— Какво е това?

— Уиски.

При скептичния ѝ поглед той взе чаша от масата и я напълни. След това и я подаде и бавно изрече:

— Това няма да ти навреди.

Тя вторачено погледна питието и внимателно отпи. Парливата течност се плъзна по гърлото ѝ. Тя се задави и се наведе напред, за да се изкашля.

— О, това е ужасно!

— Отпивай си по малко от него. То ще те успокои.

Тя се поколеба, тъй като не беше сигурна дали точно това ѝ е нужно сега. Но като реши, че може да го разгневи, пое дълбоко дъх и направи така, както ѝ беше наредено. Странно, втората глътка уиски не

й се стори толкова противна, макар че й трябваше време да я преглътне, преди отново да заговори.

— Откога сме тук?

— Само от два дни. А три дни преди това прекарахме в една пещера.

— Но това са пет, дни! Не си спомням нищо. Защо съм била в тази пещера?

Погледът му спря върху очите й, в които като че ли искаше да открие нещо.

— А спомняш ли си онази бурна нощ? И дупката, в която беше паднала? И треската...

Тя потри с пръст челото си.

— Помня ямата и това, как ти се опитваше да ми помогнеш — тя пъкна ръцете си под одеялото. — Но след това всичко ми е като в мъгла.

Той остави чашата си и се изправи внушително пред нея.

— Не мога да повярвам, че в паметта ти не е останало нищо друго. Ние се любихме и това е нещо, което аз скоро не бих забравил.

Какво? Ако й беше ударил плесница, нямаше да бъде толкова изненадана. Любили са се? Той сигурно не говори сериозно.

— Не се шегувай с такива неща.

— Но аз не се шегувам — от вълнение гласът му стана дрезгав.

Тя не можеше да му повярва. Ако действително се беше случило подобно нещо, едва ли би го забравила. Още повече — свързано с него. И тъй като беше убедена, че той лъже, тя смени темата.

— А сега къде ще ме водиш?

— Ще видиш — отвърна рязко Сянка. Той като че ли също искаше да сложи край на неудобния им разговор. — Приготвил съм нещо за ядене — посочи той врящото гърне.

Ядене? Господи! Беше толкова гладна, че имаше чувството, че може да изяде цял вагон с храна. Твърдението му обаче продължаваше да звучи в главата й. Ами ако наистина му се бе отдала? „Престани — каза си тя. — Той просто иска да те уязви“ — и хвърли поглед към кипящата течност.

— Какво е това?

— *Птуттой.*

— Моля?

— Бизон.

— Никога не съм яла такова нещо — тя одобрително погледна, — но мирише приятно. А и в момента стомахът ми едва ли би отказал дори и печени камъни.

Сянка отиде до бюфета за чиния и лъжица. След като сипа малко от ароматното ястие, дръпна един стол и седна до леглото ѝ. С едната ръка държеше купата, а с другата поднесе лъжицата към устата ѝ.

Като си представи, че този мъж трябва да я храни, по гърба ѝ пролази неловко чувство. Отношението му беше някак си интимно. А и тази промяна в него...

— Мисля, че ще мога и сама.

Като изви глава, над очите му падна кичур коса. Така изглеждаше някак невинен и уязвим.

— Защо? Съмняваш ли се във възможностите ми?

— О, за бога, не... Само...

— Само?

Какво би могла да отвърне? Не можеше да му каже колко близък ѝ се струваше.

— Нищо — за да предотврати други въпроси, тя отвори устата си.

Не ѝ убягна леката му усмивка, когато сложи лъжицата между устните ѝ. Щом вкуси апетитното ястие, моментално забрави всичко.

— Превъзходно е! Сам ли си го приготвил?

— Помогна ми малко и животното.

— Невероятен готвач си. Спокойно бих прекарала останалата част от живота си с такава храна. Ако не бях омъжена за Ястреб, бих пренебрегнала всякакво приличие и бих тръгнала след теб.

Лицето на Сянка прие студено изражение.

— Сянка, аз не исках да те обидя. Това беше само шега.

— Шегата ти не ми допада — мускулите на скулите му се напрегнаха. — Бракът е нещо свято, поне за един шони.

Виктория остана като покосена.

— Същото важи и за белия човек.

За момент в очите на Ястреб проблесна някакво опасно пламъче, след което погледът му избледня в студена сивота.

— Откога си омъжена?

— От седем години.

— Била ли си през това време върна на клетвите си? Стояла ли си до съпруга си в радости и беди?

Тя беше объркана и смутена.

— Ти познаваш Ястреб и сигурно знаеш, че той ме изостави в сватбената нощ. Така че нямах възможността да изпълня това, което се очакваше от мен. Но бих го сторила, ако не беше ме напуснал.

— Той не те е напуснал.

— Той ли ти го каза? Това не е истина. След като едва не ме изнасили, остави ме в една отвратителна стая и изчезна. Когато разпитахме слугите, те признаха, че са отнесли багажа му на някакъв кораб за Америка. Ако това не е бягство, не знам как ти би го нарекъл.

Смут помрачи очите на Сянка. Той тикна паницата в ръцете ѝ и стана.

— Ще донеса прясна вода.

Ястреб затвори вратата след себе си и пое дълбоко въздух. Главата му бучеше. Това, че Виктория не е сестра на Джейсън и че бракът му с нея е бил напразен, не излизаше от главата му. Но вината беше негова. Трябваше да довърши издирването, да прочете писмото на Джейсън и да провери и последното име от списъка — Хидъртон.

Невинността на Виктория беше очевидна и сега той съжаляваше за болката, която ѝ бе причинил. С горчивина осъзнаваше каква грешка бе допуснал. Едноокият моряк О'Райън несъмнено бе излъгал за участието на Виктория в отвличането му и причината за това беше неясна. Ястреб разбираше, че Виктория напразно бе понесла униженията, заради което О'Райън трябваше да умре. Като си припомни страданията, които бе причинил на съпругата си, завладя го чувство на вина. Това бяха неща, които не се прощават лесно. Страхуваше се да не я загуби. Трябваше да помисли и да реши какво да прави. В едно обаче беше сигурен. Не биваше да води Виктория в дома си.

Наближаваше пладне. Виктория наблюдаваше как Сянка се приближава към колибата с ведро вода в едната си ръка и някакво животно, което не можеше да определи — в другата. Господи! Тази страна беше пълна със странни същества. Тя отправи поглед към похитителя си, а после и към двукракото животно.

— Какво е това?

— Опусум.

Това, разбира се, нищо не й говореше.

— Грозно е.

— Известно е не с красотата си, а с вкусното си месо.

— Искаш да кажеш, че това се яде? Божичко! То прилича на голям плъх!

Той остави ведрото с вода върху масата, а животното хвърли на земята. Виктория не можеше да не забележи потрепването на мускулите му, когато се движеше.

— Как се чувстваш? — попита той.

Нужно й беше усилие, за да съсредоточи вниманието си върху думите му. Мислите й бяха отправени към привличащата сила на голите му гърди.

— Мм, добре. Благодаря.

Господи! Винаги ли е изглеждал така добре? Досега тя не беше забелязала тесните му панталони, които очертаваха великолепното му тяло.

Той срещна погледа й и тя усети как лицето й губи цвят.

— Кога ще се върне приятелят ти?

— Няма да е скоро — в очите му проблесна странен, топъл блясък, който тя не бе виждала преди.

Тя се обърна и неспокойно огледа стаята. Не беше сигурна дали идеята да останат тук сами е добра.

— Мота ли да помогна с нещо?

Сянка се приближи и застана до леглото.

— Внимавай какво предлагаш, малката ми!

Виктория едва не се задави.

— Имах предвид да ти помогна за обяда.

Устата му се изкриви в лека усмивка.

— Този път не.

Като се върна обратно до масата, той взе опосума и измъкна ножа от ботуша си. Тъкмо беше опрял острието до гърлото на животното, когато изведнъж спря и я погледна през рамо. Сви вежди и отдръпна ножа.

— Ще изляза навън.

Виктория пое облекчено дъх, доволна от вниманието му.

Докато лежеше и се вслушваше в шумовете, които Сянка вдигаше отвън, тя внезапно осъзна, че вече не се страхува от него.

Всъщност, когато той се отнасяше добре с нея или ѝ се усмихваше мило, тя малко се разнежваше.

Как ѝ се искаше и Адам-Ястреб да бъде такъв. Макар и не така ясен, пред нея отново изникна образът на съпруга ѝ. Виждаше натрапчивия цвят на очите му — сиви като тези на Сянка. Сякаш и фигурата му беше същата, само че беше по-слаб и по-млад от него. По-млад? Тя се усмихна. Бяха изминали вече седем години.

В съзнанието ѝ изплува смътен спомен от сватбата им. Въпреки принудата да се ожени, Ястреб все пак бе постъпил деликатно. Той дори не се възползува от нея в онази нощ.

Тя поклати глава. С годините всичко, което Алейна разказваше за сина си, бе проникнало дълбоко в душата на Виктория и бе докоснало някаква романтична струна. Чудеше се дали това не беше истинската причина за желанието ѝ да го открие. Спомни си, че Ястреб често беше в мислите ѝ. Нещо, което дори тя самата не бе осъзнавала досега. Усмихна се. Господи! Колко пъти се бе опитвала да си представи живота си с него и децата, които искаше да му отгледа.

— Защо се усмихваш?

— Сянка? — произнесе задъхано Виктория. — Толкова ме изплаши. Не се промъквай друг път така.

Той застана с наведена над нея глава.

— Не отговори на въпроса ми.

— Усмихвах се на един спомен.

— От детството?

— Не. Ако трябва да знаеш, мислех си за моя съпруг.

Сянка рязко се изправи.

— Усмихваш се, когато си спомняш за човек, който те е изоставил? Защо?

— Не знам. Виждала съм го само три пъти през живота си, но тъй като всички тези години прекарах с майка му в разговори за детството му и него самия, имам чувството, че малко съм влюбена в него — тя дръпна одеялото до брадичката си. — И макар че се опита да се възползува от мен, все пак беше наистина мил. Получих от него булчинска премяна в сватбения ден, когато всъщност беше и шестнадесетият ми рожден ден. Не мога да забравя и подаръка му — най-прекрасния кон. Кръстих го Бранди — по лицето ѝ се изписа тъга. — Но би ми се искало поне да не се държи така лошо с майка си.

Тъй като бракът ни е принудителен, напълно разбирам нежеланието му да общува с мен. Но защо не писа и на Алейна толкова години? Тя го обича. Тъжно ми е, когато виждам как жадно очаква писмата му. Очите ѝ са винаги пълни с надежда и... болка.

На слепоочието му нервно трепна мускул.

— Може би има много неща, които не знаеш — той дръпна един стол и седна. — Разкажи ми за живота си преди брака.

С известно колебание тя му разказа за имението Денуик, за детските лудории и за приятелството си с Пади. Разказа му и за любовта си към конете и за това, как след смъртта на майка ѝ баща ѝ ги бе продал всичките, с изключение на един. Сякаш бе искал да накаже Виктория.

По-трудно ѝ беше да опише живота си след смъртта на майка си и отношението на баща си. Оттогава той като че ли я презираше и тя самата не разбираше причината за това.

Разказа и за посещенията при Пади в колибата му, близо до пристанището, където последния път беше скандално компрометирана с Ястреб.

Той внимателно я наблюдаваше и претегляше всяка нейна дума. Облегна се бавно назад и скръсти ръце.

— Разкажи ми за Колиър Паркс.

— Откъде го познаваш?

— Знам много неща, *нийва*. А сега, отговори на въпроса ми.

Как е могъл да узнае за братовчед ѝ? Да не би Ястреб да му е говорил за Колиър?

— Той е син на сестрата на баща ми.

— Обичаш ли го?

Виктория поклати глава.

— Не така, както жена обича един мъж. Той ми е братовчед и аз го обичам като такъв.

В очите на Сянка като че ли проблесна някакво успокоение.

— А какво ще кажеш за Дули О'Райън?

— Кой?

— Червенокосият едноок моряк.

— Мисля, че не съм срещала такъв — в нея се надигаше гняв. С всички тези въпроси Сянка много наподобяваше баща ѝ. Ричард Таунсенд много обичаше да я разпитва за незначителни неща. Тъй като

вече изпитваше силна необходимост да сложи край на този разпит, на свой ред тя също постави въпрос.

— А какви са вашите развлечения тук.

— Зависи. Ако Джед е тук, играем карти или просто обсъждаме някои неща. Ако съм сам, чета.

— А ако си с жена?

Погледът му се плъзна бавно по тялото ѝ.

— Любим се.

— А ако жената не те привлича?

Очите на Ястреб се спряха върху устните ѝ.

— Подобно нещо не се е случвало.

Виктория имаше чувството, че сърцето ѝ спира.

— Моля те, Сянка. Недей!

— Какво „недей“, малката ми? Да не те докосвам така? — той погали с пръст лицето и врата ѝ и проследи очертанията на тялото ѝ. По нея премина тръпка. Очите му безмълвно говореха, че я желае. — Да не те целувам така? — той се наведе и докосна устните ѝ.

Тя въздъхна дълбоко. По вените ѝ се разливаше топлина. Никой, освен съпруга ѝ, не беше я целувал така. Дори и Колиър не беше толкова дързък. Искаше и се да го помоли да спре, но не ѝ стигаше въздух; искаше ѝ се да го отблъсне, но ръцете ѝ бяха безсилни.

Ястреб издаде стон и я притисна в силната си прегръдка. Целувката му беше гореща и настоятелна.

— О, Сянка, моля те...

Изведнъж той скочи и изви поглед към вратата.

Стресната от рязкото му движение, тя се надигна и оправя ризата си. Копчетата ѝ бяха разкопчани. И преди да успее да си обясни реакцията му, тя чу приближаващ се конски тропот.

Сянка стана и се обърна с лице към вратата. Тялото му беше напрегнато, а очите — нащрек.

Когато по дървената веранда се чуха глухи стъпки, Виктория също погледна към входа.

За миг настъпи тишина, след което се чу силно чукане.

Сянка не помръдна.

Виктория не знаеше какво да прави. Да отвори ли? А защо Сянка не стори това? Някаква опасност ли се криеше? И тъй като не можеше да вземе решение, тя притаи дъх.

— Индианецо! — извика мъжки глас от другата страна. — Отвори тази проклета врата!

Сянка видимо изпита облекчение. Направи крачка напред и отвори. На прага стоеше брадат мъж с прошарена червеникава коса. На рамо беше метнал голям чувал, който изглеждаше доста тежък.

— Така ужасно тежат тези кожи — измънка той и посочи хлътналия гръб на коня, завързан до верандата.

— Мислех, че ще отсъстваш три дни, старче.

Брадатият се усмихна.

— Не очаквах, че първият ми улов ще бъде толкова богат. Не се безпокой, приятел — потупа той Сянка по гърба. — Дойдох само да хвърля тези неща тук и да пийна нещо. После ще те оставя на спокойствие — каза той, като погледна към Виктория.

Тя усети как по бузите ѝ изби руменина. Като се сети, че е само по риза, и то полуразкопчана, тя бързо се пъкна под завивките. За бога! Как можа да забрави за начина, по който беше облечена. Този ужасен индианец беше напълно объркал мислите ѝ.

Без да обръща внимание на притесненията ѝ, старецът се приближи до масата и взе бутилката и една чаша.

— Ти искаш ли? — обърна се той към Сянка.

— Джед, можеше да оставиш кожата и на друго място. Кажи ми защо си дошъл? — попита Сянка, без да отвърне на поканата му.

Старикът остави обратно чашата и бутилката и го погледна загрижено.

— Ела навън.

Напълно объркана, Виктория проследи двамата мъже. Какво, за бога, ставаше?

Няколко минути по-късно вратата се отвори и Сянка влезе сам.

— Ставай. Тръгваме.

— Какво има?

В очите на Сянка имаше смущение. Той се доближи до нея и я изправи на крака. Огледа ризата ѝ, а после и стаята. Погледът му се спря на кожената дреха, закачена до огнището. Грабна я и я подаде на Виктория.

— Облечи това.

Обърна се и започна да събира нещата от масата и шкафа и да ги слага в празен чувал.

— Бих искала да знам какво става — промълви Виктория. — Къде отиваме?

Сянка пъкна още нещо в торбата и здраво я завърза. За миг се поколеба, след което нежно отвърна:

— В селото на съпруга ти.

Сърцето на Виктория заби силно. Чувството ѝ на облекчение се бореше с предчувствието за загуба. Той щеше да я освободи и да я върне при съпруга ѝ. Тя онемяла гледеше нашарения му от белезите гръб, докато той стоеше наведен над вързопя. Изпитваше странно желание да докосне с устни наранената му плът и да отнеме болката, която бе преживял.

В този момент се опита да си спомни нещо от нощта, в която, според него, бяха се любили. Чудеше се дали това беше истина. Не усещаше никаква болка по тялото си. „Но това се случи преди пет дни“ — напомни ѝ някакъв тих глас.

Като се изправи, той забеляза вторачения ѝ поглед. За миг остана неподвижен и се помъчи да разгадае мислите ѝ.

Тя се изчерви и изви глава. След това, за да прогони предателския порив, тя бързо навлече дрехата, която ѝ бе дал. Ръкавите ѝ бяха доста дълги, а деколтето ѝ стигаше до пъпа. Но поне беше по-дълга от копринената риза.

Когато Виктория се облече, Сянка ѝ подаде и чифт мокасина, подобни на тези, които той носеше.

— Ще ти пазят краката.

Виктория ги прие с голямо удоволствие и веднага ги обу. Бяха ѝ удобни и съвсем като по мярка.

— Откъде ги взе?

— Направих ги — той метна чувала на рамо и ѝ подаде ръка. — Хайде!

Нещо в нея трепна. Направил ги е за нея? Топлинка сгря сърцето ѝ, но настойчивите подкани на Сянка я изтръгнаха от мислите ѝ. Напомниха ѝ за положението, в което се намираха. Какво ли бе наложило така бързото им заминаване?

Навън Джед привършваше връзването на още две торби към самара на коня.

— Виждам, че си бърз както винаги — кимна той към Сянка, след което се усмихна на Виктория. — Приятно ми беше, че се

запознахме, госпожице.

— Благодаря. Благодаря ви за това, че ме приехте в дома си. Била съм твърде зле, когато Сянка ме е довел тук.

— Така беше. Като те видях как трепериш, мислех, че ще умреш. Но този юнак тук никога не би позволил това. Нито за миг не се откъсна от теб, докато не премина треската ти. Той наистина умее да лекува. Дори и мен е спасявал няколко пъти. В по-добри ръце не би могла да бъдеш.

— Твърде много говориш, старче.

— Мм, да. Но може би точно това сега е добре — отвърна той хапливо.

Виктория с любопитство следеше разговора между двамата.

Ястреб само кимна с глава, хвана здраво ръката на Виктория и тръгна.

— Можеш да тръгнеш на север, момчето ми, докато онези безобразници, за които ти казах, са все още на юг.

Сянка помахала с ръка за сбогом и се отправи към гората. Щом потънаха в сенките на дърветата, странно защо, Виктория усети спокойствие. Гората не ѝ изглеждаше вече така страшна. Не разбираше само дали това е от прекрасния слънчев пролетен ден или от сигурността, която ѝ даваше Сянка. „Не ставай смешна — каза си тя. — Разбира се, че всичко е от светлината на деня.“ Хвърли поглед към видимия през дърветата хоризонт, като се чудеше кога ще стигнат селцето и след колко време ще се срещне лице в лице с Ястреб.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

В продължение на часове вървяха мълчаливо, изкачваха се по хълмове и си проправяха път през пълзящи гъсталаци и високи шубраци. Сянка често спираше, за да ѝ даде възможност малко да си откъхне, преди да продължат отново.

Накрая се измъкнаха от гората и се озоваха в широко скалисто дефиле, през което протичаше малка рекичка. Бели цветчета изпъстриха тук-там полукаменистите и брегове.

— Колко е красиво! — възкликна Виктория, като откъсна едно, подобно на маргаритка, цветче с червена дръжка. — Как се казва? — тя вдигна глава и забеляза вторачения в нея поглед на Сянка.

Той като че ли беше развълнуван от нещо. Обърна се с гръб към нея и свали торбата от коня.

— Кървав корен.

— Кървав корен? Какво ужасно име за такова хубаво цвете.

— Наричат го така заради червеното стебло — той седна с кръстосани крака и опря лакти в коленете си. — Сега ще ядем — развърза торбата пред себе си и извади един вързоп. Отвори го и ѝ подаде комат корав хляб и парче сухо месо.

Докато отхапваше по малко, тя слушаше ромона на потока, чуруликането на птиците някъде в дърветата и шумоленето на тревата.

Огледа коритото на реката. Всичко изглеждаше така свежо и зелено след бурята преди няколко дни, а от гората се носеше ароматът на разцъфналите дървета. Изведнъж се сети за думите на Джед.

— Сянка? Откъде си се научил да лекуваш?

Той сви рамене.

— Гледал съм как шаманът в нашето село върши тона. Проследявал съм го и когато ходи за билки.

— А защо просто не си тръгвал с нето?

— Обредите и лековете на шамана са нещо свято.

— А хващал ли те е някога, като го следиш?

— Да.

Виктория вдигна учудено вежди. Не можеше да повярва, че е допуснал това.

— И какво ти направи?

— Добре прие любопитството ми и в продължение на години ме учи как да лекувам.

— Сега ти ли си шаман на племето?

— Не — изви той поглед.

— Да не би да е Ястреб?

— Не. А сега пий вода и се освежи, тъй като няма да спираме, преди да се стъмни.

Знаеше, че той не обича да говори за Ястреб. И до известна степен това ѝ беше неприятно.

— След колко време ще стигнем селото?

— След седем дни.

Виктория простена. Още една седмица в неговата компания...

— Ястреб ще бъде ли там?

— Да — отвърна той, без да я гледа в очите.

— Разбирам — тя го погледна изпитателно. Безпокоеше го нещо и то беше свързано с Ястреб. — Съпругът ми ли е вожд на племето сега?

Мускулите на раменете му се напрегнаха и той измърмори нещо като „моля се да не е“.

Тъй като не беше уверена, че е чула добре, Виктория се намръщи. После стана и отиде до водата. Пет дни по-рано би могла да се закълне, че не би желала да вижда нито капка повече. Но беше толкова жадна, а и мръсна. Какво ли не би дала да се изкъпе.

Сянка също скочи на крака и ѝ посочи място, където реката правеше завой.

— Зад онази скала водата се събира. Там би могла по-добре да се измиеш.

Виктория премита, учудена от способността му да отгатва мислите ѝ. Изпита известно смущение особено като си спомни това, което ѝ се искаше да направи с него сутринта. Размисли, неподобаващи на една омъжена жена, я бяха споходили.

Като искаше по-скоро да се усамоти, тя само кимна с глава и се скри зад скалата.

Там, както ѝ беше казал, реката образуваше вир с дълбочина около метър. Като огледа отворотително широката риза, с която беше облечена, Виктория се запита дали би успяла да се съблече и изкъпе, преди Сянка да я извика. Погледна назад. Имаше достатъчно време.

Под тежката дреха все още беше облечена с копринената риза. В първия момент помисли, че е по-добре да се изкъпе с нея, но после, като реши, че това няма никакво значение, разкопча бързо копчетата. Сянка я беше виждал много пъти без дрехи. За миг само се замисли за изгубения свян и изчезналия у нея морал. Въпреки това хвърли дрехите си на земята и се потопи в дълбокия до кръста ѝ вир.

Докато се къпеше, усещаше как студената вода масажира кожата ѝ. Изведнъж в представите ѝ изплува нещо невероятно: тя видя как Сянка гали тялото ѝ и отново се запита дали наистина не се бяха любили. Не можеше да повярва, че е извършила такова предателство спрямо съпруга си.

Щом излезе на брега и вятърът погали нежната ѝ кожа, в съзнанието ѝ проблесна някакъв смътен спомен за Сянка, който стоеше приведен над нея в дъжда и целуваше устните и тялото ѝ така възбуждащо, страстно и предизвикателно. Стомахът ѝ се сви.

Изведнъж чу въздишка и се обърна. Пред нея стоеше Сянка, с вторачен в голото ѝ тяло поглед. В сребристосивите му очи блестеше пламенна светлина.

— Какво съвършенство! — прошепна той дрезгаво, като протегна ръце към нея и я взе в прегръдките си. — И толкова нежна красота!

Всичко беше така замайващо, че Виктория не можеше нито да помръдне, нито да мисли.

— Когато се докосна до теб, огън запалва кръвта ми.

Думите му караха душата ѝ да стене. От милувките му тя едва не загуби съзнание. Той беше изпълнен с трепет. Когато ръката му се плъзна надолу по тялото ѝ, в очите ѝ се прокрадна страх. Това охлади желанието му и той отстъпи назад.

— Внимавай, нийва! Изкушаваш ме силно, а аз съм просто мъж.

Той я гледаше съсредоточено. Слънчева светлина се разливаше по тъмната ѝ коса и пръскаше червеникави отблясъци в кичурите ѝ. Лицето ѝ беше ангелски нежно. Шията, гладките ѝ рамене и гърдите ѝ сякаш бяха изваяни от фин порцелан.

Страстта отново пламна в него. Невероятно как, но той устоя на това чувство. Обърна се и тръгна.

Няколко минути по-късно Виктория го настигна. Лицето ѝ беше помръкнало.

— Сянка, това, което се случи... — бузите ѝ пламнаха и тя сведе поглед.

Ястреб повдигна с ръка брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Не се срамувай, малката ми. Човек не трябва да се смуцава, когато дава или получава удоволствие — той погали с пръст устните ѝ и се опита да възпре желанието да ги целуне. А толкова силно му се искаше! Тази жена беше смутила напълно разума му. — Време е да вървим — каза той, като взе торбата с провизиите.

Виктория го последва с неуверена крачка. Тялото ѝ беше лишено от всякаква сила. Не можеше да повярва, че там, при вира, му е позволила да бъде нежен с нея. Дори само при спомена за това лицето ѝ пламна. Обвиняваше се в липса на нравственост. Чувстваше се като предател. Явно беше обладана от зли сили. А ако Сянка ѝ бе дал някакво омайно биле? Беше чувала за такива неща. Единствено по този начин можеше да обясни непристойното си поведение.

Погледна с подозрение торбата, която той носеше. В нея вероятно има нещо, което лесно би могло да се сложи в храната ѝ или в хляба. „Да — реши тя. — Сигурно е това.“

Виктория присви очи. Повече не би хапнала нищо от това, което той ѝ предлага. Сама ще търси прехраната си. Тя вдигна глава и впери поглед пред себе си.

През по-голямата част от деня те вървяха покрай реката, докато накрая навлязоха отново в гора. Планинският склон беше доста стръмен и придвижването им стана по-трудно. Виктория все още се чувстваше изтощена от болестта. Но щом стигнаха върха, тя бе пленена от гледката, която се откри пред погледа ѝ.

Разперени като ветрило гористи хълмове, се простираха на мили разстояние. Някои от тях бяха осеяни с розови, бели, жълти и лавандулови цветя, а други се гушеха в зеленина между големи гранитни образувания. А синьото небе се разтопяваше на хоризонта в розовозлатисти пламъци. Виктория беше застанала до червен кедър, чиито разпрострени клони натрапваха тъмните си сенки на фона на ведрия небосвод. Цъфналите под дървото цветя и свежата пролетна

трева сякаш я мамеха да потъне в тях и да се наслади на прекрасната гледка.

Сепна се от торбата, която Сянка хвърли на земята.

— Тук ще си починем — той коленичи и извади една манерка, две сиви одеяла и пакет храна.

Изтощена от умора, но в същото време изпълнена с доволство, тя се отпусна върху постелята. Стомахът ѝ беше празен и тя с жадни очи погледна към пакета, който той току-що развиваше, но изведнъж си спомни за случилото се последния път, когато ѝ беше предложил храна.

— Предпочитам да потърся нещо друго за ядене — каза тя меко. — Стомахът ми не може вече да приема този корав хляб и жиливо месо.

Сянка я погледна озадачено с проникателните си очи, сви рамене и отхапа парче месо. Докато дъвчеше замислено, той се протегна и взе парче хляб.

Обидена от пренебрежението му, тя стана и се огледа сърдито наоколо за нещо, което би могло да задоволи глада ѝ. От другата страна на хълма забеляза листа, наподобяващи брюкселско зеле.

— Това е класовидно съцветие и не се яде — каза Сянка, без да я поглежда.

Виктория скръцна със зъби. Да не би да има очи и на гърба си? Тя изви поглед и съзря едно орехово дърво. Това подхрани надеждите ѝ.

— Твърде зелен е — изрече спокойно похитителят ѝ.

Чувството ѝ на безсилие стигаше връхната си точка. По дяволите! Като запази самообладание, тя кимна с глава:

— И без това не съм много гладна.

В очите му заигра весел блясък, преди да сведе поглед и да продължи с храната си.

За да не се съблазни от апетита му, тя седна от другата страна на кедъра и се облегна с гръб към него.

— Защо искаш да видиш Ястреб? — попита той.

Виктория беше така изумена от въпроса му, че едва си пое дъх. Досега той винаги бе избягвал темата, свързана със съпруга ѝ.

— За да го помоля за развод — отвърна тя, като се обърна и го погледна.

По лицето му премина някаква сянка.

— А защо? Нима не притежаваш всичко, което ти е необходимо?

— Не става въпрос за богатство, а за начин на живот — Виктория не беше се чувствала толкова объркана, както в този момент. — Искам истински дом, деца и съпруг, на който да разчитам, без да е необходимо да го търся отвъд океана, когато вече съм напълно отчаяна.

Изминаха няколко минути, преди Сянка да отговори.

— А той не желае ли тези неща?

— Очевидно — не — изправи се тя. — Дори не го е грижа за задълженията и отговорността, която носи.

— Какви задължения?

— Ами например той нищо не прави, за да премахне бедността в селата, покровителствани от Силвъркоув. Неговите хора са гладни. Облеклото им е жалко, а храната — оскъдна. Едно малко момче на име Найджъл се нуждае от лекарска помощ. Но Ястреб не знае нищо за това — гласът ѝ потрепери. — А освен всичко друго — факт е, че ме изостави.

Сянка хвърли парчето хляб на земята и стана.

— Ястреб наистина не знае нищо за положението в селото и съвсем не те е изоставил — той я погледна гневно и сви устни.

Виктория скочи на крака и сложи ръце на кръста си.

— А ти откъде знаеш? Не си бил там. Аз бях и аз видях тази мизерия и нищета. Аз бях човекът, който трябваше да застане срещу собственика на странноприемницата и да отговаря за изчезналия си съпруг. Аз бях тази, която понесе подигравките и злорадите усмивки на хората от града и съжалителните погледи на слугите. Господи! В града дори се пее песен за Адам, който ме е напуснал заради това, че съм хладна и безразлична — в душата ѝ сякаш се събудиха всички болки и обиди. Беше безкрайно объркана. — За бога! Мразя го за това, което ми причини.

По бузите ѝ се стичаха сълзи и тя удари с юмрук в стъблото на дървото. След това, като опря чело в ръката си, заплака за всичките самотни години, изпълнени с толкова горчивина.

— Майка ми ме остави, Пади ме напусна, баща ми ме мразеше, а освен това и съпругът ми... — тя сподави риданието си. — Никой не ме иска. Никой!

Сянка я обърна към себе си и я прегърна.

— Аз те желая, нийва.

— Това не е същото. Ти искаш да ме използваш. Аз съм просто това, което може да задоволи страстите ти.

— Това, което се случи между нас, е нещо повече от страст.

— Не.

— Да! — настояваше той. Изви главата ѝ към себе си и я погледна в очите. — Ние се любихме!

— Нима искаш да кажеш, че това наистина се е случило?...

— Да — изрече той така нежно и искрено, че тя не можеше да не му повярва.

В стомаха ѝ нещо трепна и тя направи усилие да си припомни.

Сложи ръцете си на гърдите му и се опита да го отблъсне, но усети силата на мускулите му. Устата ѝ беше пресъхнала. Тя навлажни долната си устна и потръпна от погледа му, с който той проследи жеста ѝ.

Видя как ноздрите му леко се разшириха, усети топлия мускусен мирис на кожата му, долови тежкия ритъм на сърцето му.

— Моля те, Сянка, недей...

— По време на бурята нашите тела се сляха — погледът му се замъгли, като че ли отдаден на приятните спомени. Притисна я още по-силно в обятията си. Беше толкова близо, че дъхът му галеше с топлината си устните ѝ. — Дори природната стихия не можеше да се сравни със силата на любовта ни. Желанието ни беше така пламенно, че те накара да загубиш съзнание — той доближи устните си до нейните. — То отне и моето.

Думите му бяха така страстни, както и целувките. Тя не можеше да устои на силата му. Затвори очи и се отдаде на нежността, с която той я прегръщаше. Земята и небето се завъртяха в една вълшебна бездна.

Виктория не преставаше да трепери. Тялото ѝ като че ли се разбиваше на хиляди парченца. Сърцето ѝ трепна, когато той я погледна и протегна ръце към копчетата на ризата ѝ.

Тя инстинктивно се дръпна.

— Моля те! — това сякаш не беше нейният глас. — Не съм достатъчно силна, за да те спра.

— Няма да направя нищо против волята ти, но не скривай тази красота от очите ми. Искам само да те гледам.

Той галеше раменете, гърдите ѝ и гледаше как тялото ѝ разкрива себе си. За бога! Тя също така болезнено го желаше.

Виктория преглътна и се опита да пренебрегне порива, който я изгаряше.

Сянка я притегли нежно към себе си. Устните му търсеха нейните. Той така лесно преодоляваше съпротивата ѝ и нахлуваше в душата ѝ. Но изведнъж мисълта за обета, който беше дала на друг преди седем години, се събуди и проясни съзнанието ѝ.

— Не! Ти каза, че... — хвана тя ръцете му.

Той се вцепени и остана така — неподвижен и бездиханен. Като пое дълбоко дъх, отпусна главата си на гърдите ѝ.

— Знам какво съм казал — призна той с известна грубост, като се изправи на крака и спря поглед в очите ѝ. — Но следващия път няма да обещавам нищо.

Ако имаше „следващ път“, тя сигурно би желала същото. Като дишаше тежко, едва устояваше на желанието да го прегърне и да забрави всички свои клетви, както очевидно бе ги забравил и съпругът ѝ. Все пак не можеше да стори това. Този път беше в пълно съзнание, за да го направи. Тя стана с приведен надолу поглед и оправи дрехите си.

Сянка се приближи и ѝ подаде парче месо.

— А сега яж!

Като не можеше да го погледне в очите, вече сигурна, че храната не е причина за греха ѝ, тя само кимна с глава и взе месото. Гърлото ѝ беше така свито, че едва ли би могла да преглътне.

— Благодаря!

Сянка коленичи до нея.

— Какво те тревожи, нийва?

Тя се почувства още по-неудобно и отново се изчерви.

— Нищо — отвърна тя, докато настойчиво дъвчеше и блуждаеше с поглед.

Той повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Защо тогава се изчерви?

— Знаеш защо.

— Срамуваш се от избликналите в теб чувства? — подсмихна се леко той.

— Това не е смешно. Чувствам се като блудница.

Лицето му изведнъж стана сериозно.

— Ти не си непочтена жена.

— Но се чувствам такава! — сви юмруци тя. — Коя нормална жена би се държала с теб така, както аз?

— Виктория, няма нищо лошо в това — погали той бузата ѝ. — Всички жени изпитват желание, но малко от тях си позволяват да покажат, защото не биха допуснали да разкрият пред някой друг истинската си страст и уязвимост — той се усмихна неловко. — Нима аз също не загубих разсъдъка си?! Или ти смяташ, че мога да бъда такъв с всяка жена?

Тя разглеждаше красивите и строги черти на лицето му. Не! Не е възможно да постъпва така с всяка жена.

— Тогава, какво толкова особено има в мен?

Сянка седна и облегна гръб в кедъра със зареян в далечината поглед.

— Не знам. Единственото, което разбирам, е, че ти вълнуваш душата ми така, както никоя досега.

Той се обърна към нея и тя забеляза огъня, в който пламтеше лицето му.

— Няма да ти позволя да си отидеш, Виктория!

Потънала в дълбочината на блестящите му сиви очи, Виктория усети как думите му я разнежиха. Като скочи внезапно на крака, той ѝ подаде ръка и я поведе към одеялата, постлани до огъня.

— Ела, нийва. Време е за сън.

Като в унес, тя остави храната си и го последва. Стоеше като покорен роб, докато той оправи постелята ѝ и я сложи да легне.

— Лека нощ, малка моя! — целуна я нежно и се отпрати към своето легло от другата страна на огъня.

Виктория почти не забеляза благородния му жест. В мислите ѝ беше обещанието му никога да не я напуска или по-скоро — безумното ѝ желание това да се превърне в реалност.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Тя искаше да остане при Сянка. И колкото се приближаваха към селото му, толкова по-малко се съмняваше в това. Макар да беше изморена до смърт и да чувствуваше болка от главата до петите, тя не би се оплакала нито за миг, щом можеше да бъде близо до него. Дори страхът ѝ от гората беше изчезнал. Докато вървеше след него и гледаше белезите по гърба му, тя за стотен път се питаше каква ли е причината за тях.

— Нийва, виж! — Сянка спря и ѝ посочи нещо. Като проследи погледа му, тя видя на няколко метра от тях, малко еленче и красива кошута, които пасяха зад дърветата.

— Прекрасни са — прошепна тя, но очевидно не достатъчно тихо.

Кошутата наостри слух и бързо се шмугна в храстите, последвана от малкото си.

Сянка погледна Виктория и се усмихна.

Сърцето ѝ се преобърна. Усмивката му го правеше изключително привлекателен. Като го гледаше, тя отново бе обладана от желание.

— Ако продължаваш да ме гледаш така, няма да видим скоро изненадата, която имам за теб — той сякаш беше отгатнал мислите ѝ.

— Как те гледам? — попита го с невинно изражение.

— Като вълшебница — той докосна с пръст нослето ѝ.

— А изненадата каква е?

— Ако ти кажа, няма да е изненада — Сянка тръгна отново, като хвърли поглед назад. — Хайде, побързай! Нямаме много време.

— Време за какво?

— Ще видиш.

Час по-късно Виктория чу бучене на вода. След като минаха през стена от гъсти шубраци, тя извика от удивление.

— О, Сянка! Великолепно е!

Пред нея имаше покрита с мъх скала, по която се разбиваха водни струи и се пръскаха надолу по камъните в кристален вир.

Светлината на залязващото вече слънце хвърляше отблясъците си по малките вълнички, които се плискаха в брега.

— Никога не съм виждала нещо толкова прекрасно.

Тя с благоговение гледаше приведения самотен клен. Клоните му бяха прекършени, а един от корените му стърчеше над водата. От другата страна на водопада се виждаше сгушена в скалата дупка, полускрита от издадена каменна плоча, която наподобяваше формата на маса.

— Ето банята ти — посочи ѝ с ръка Сянка.

Виктория беше така развълнувана, че с удоволствие би се потопила в освежителната прохлада, но първо ѝ се искаше да се пошегува малко с него.

— Мм... Мисля, че не бих рискувала. Под водата може да има някакви ужасни същества — това естествено беше смешно, тъй като гладкото пясъчно дъно ясно прозираше.

В очите му заигра закачлив пламък.

— Не се страхувай, нийва. Аз ще се изкъпя с теб — само да те пазя, разбира се.

— Колко мило от твоя страна — отвърна му тя развеселено, но като си представи, че ще бъдат двамата заедно във вира, усети някакво замайване и страх.

Като долови смущението ѝ, той пристъпи напред и опря пръст в брадичката ѝ. Погледна я в очите и нежно ѝ заповяда:

— Съблечи дрехите си.

Тези думи пронизаха душата ѝ.

— Сянка, не мога! — тя преглътна и се опита да му обясни. — Аз и Ястреб никога не сме живели като мъж и жена, но въпреки всичко не мога да му изневеря. Моля те, разбери. Грях е това, което изпитвам към теб. И независимо дали искам или не — тя пое дълбоко дъх, — той все още е мой съпруг.

В погледа на Сянка имаше нежност, а дори и гордост. Той се наведе и целуна устните ѝ.

— Има много неща, които ти също не разбираш, *нийва* — той прокара пръст по устната ѝ. — Ти ми принадлежиш.

Като едва възпираше сълзите си, тя кимна с глава.

— В сърцето си — да, но дългът ми към Ястреб.

Той хвана раменете ѝ и я разтърси.

— Достатъчно. Ястреб не заслужава твоята вяръност. Не и след това, което ти е причинил — болка замъгли очите му и той я стисна още по-здраво. — Казвам ти веднъж завинаги, *нийва*. Това, което съществува между нас, не е измяна!

После бавно, с прикован в нея поглед, той вдигна ризата до гърдите й. Очите му сякаш търсеха нейното позволение. Виктория знаеше, че не може да устои. Този мъж разпалваше чувствата й, събуждаше мечтите й. Не знаеше само какво би обяснила на Ястреб, когато се срещне с него. Но в момента нищо друго нямаше значение за нея, освен Сянка.

Миг след това те стояха напълно отдадени един на друг. Той взе треперещото й тяло в ръцете си и я потопа в кристалната дълбочина. Водата стигаше до кръста й. Тя усети тръпка, която я накара да обвие с ръце врата му. Колкото по-навътре влизаха, толкова по-силно ставаше безпокойството й. Беше доста дълбоко и тя едва стигаше дъното. Водопадът пръскаше лъчисти капки по лицето й, а раменете й се скриваха под повърхността.

— Моля те, върни се! — тя се хвана още по-здраво за него.

— Защо? — спря той внезапно.

— Не мога да плувам.

— Но аз ще те науча.

— Не. Не искам. Върни ме на брега — с впити във врата му ръце, тя отчаяно се бореше с ужаса, който се промъкваше в нея.

Сянка я погледна и тръгна обратно към скалата. Като стигна до нея, измъкна Виктория от вира и я остави да седне.

— Защо се страхуваш от водата?

Тя се чувствуваше зле. Едва ли можеше да я разбере. Гората, реките и езерата бяха неговият дом. Той сигурно се бе научил да плува, преди да проходи. Тя се взираше в блестящата повърхност на водата, без да може да даде отговор на въпроса му.

— Заради майка си ли? — попита той нежно.

Тя само кимна с глава.

— Съжалявам, *нийва*. Колко много си страдала! — очите му бяха изпълнени със съчувствие. — Ако майка ти умееше да плува, нямаше да е мъртва. Няма да позволя това да се случи и с теб — каза той с непоколебим глас и обгърна раменете й. — Нищо не може да те отнеме от мен.

Сянка я взе в силната си прегръдка и отново потънаха във вира. Дали от страх, или от желание, без да разбира това, тя се притисна към него.

Като я придържаше, той я накара да се отпусне върху повърхността на водата.

— Не е толкова трудно, колкото изглежда. Първо трябва да се освободиш от напрежението в тялото си.

Щом докосна дъното с крака, тя въздъхна облекчено.

— Хайде сега. Опитай се да ме следваш, без да опираш краката си в земята — усмихна се той окуражително. — Няма да те оставя сама. Ще те държа, докато се научиш.

„Едва ли някога ще се науча“ — помисли си тя с известно безпокойство, но не изказа гласно мнението си. Вместо това кимна с глава. В този момент осъзна, че животът ѝ е в ръцете на този човек, комуто се бе доверила напълно. Това откритие беше последвано от още един изумителен и несъмнен факт. Тя го обичаше.

Избягвайки погледа му, който би могъл да разкрие мислите ѝ, Виктория съсредоточи вниманието си върху водата и пристъпи напред. Той също направи още една крачка и тя го последва. Водата стигаше до брадичката ѝ и мокреше устата и носа ѝ. Тя изви глава назад и пое дълбоко дъх, тъй като при следващата стъпка сигурно щеше да бъде скрита под повърхността.

Той обгърна с едната си ръка кръста ѝ, а с другата издигна нагоре тялото ѝ.

— Отпусни мускулите си, *нийва*, и легни по гръб.

За свое голямо учудване, след като направи това, което ѝ беше казал, тя не потъна. Носеше се по водата или може би той ѝ помагаше за това.

— Сега ще махна ръката си.

— Сянка, моля те! Страхувам се!

— Няма да допусна да ти се случи нещо лошо — пръстите му се движеха плавно по гърба ѝ под водата. — Разпери ръцете си и задръж краката си така, както досега.

Искаше нещо да каже, но от устата ѝ не излезе звук. Щом ръката му се отдръпна, в нея се надигна вълна от страх.

— Не се напрягай! — извика той и отново я хвана. — Отпусни се.

В желанието си да се подчини, тя отпусна краката си и широко разпери ръце.

Той се отдръпна, но тя не потъна. Успя. О, господи, тя плуваше! Това беше чудесно. Никога не беше си представяла, че ще изпитва подобно чувство от допира на водата до голото си тяло. Малки вълнички обливаха корема и бедрата ѝ.

Като изви леко глава и погледна към Сянка, тя видя страстта в очите му, приковани в голотата ѝ. Той се приближи до нея и я притегли към себе си.

— Засега достатъчно — прошепна той дрезгаво.

Кръвта на Виктория забушува и тя изцяло се отдаде на чувството, разпалено от допира на телата им. Потръпна и впери поглед в пламенните му очи.

— Имам нужда от теб, *нийва* — изрече той с дрезгав глас.

Виктория усети как вътре в нея нещо се разтапяше и от съзнанието ѝ изчезнаха всички мисли за брака ѝ с Ястреб. Тя затвори очи и сложи глава на рамото му, усещайки нежния плисък на водата по врата ѝ.

Като я държеше здраво за кръста, той пое дъх, гмурна се под водата и стопли с целувки настръхналото ѝ тяло. Отхвърляйки угризението на съвестта, което искаше от нея да спре тази лудост, тя протегна ръце върху повърхността и се остави на жадната страст на Сянка.

Съвсем смътно в мислите ѝ проблесна спомен за това, което се беше случило под дъжда. Почувствува се напълно лишена от разум. Беше изцяло отдадена на това прелестно мъчение.

Сянка се придвижи до по-плитко място и я остави да стъпи на дъното. Като все още я придържаше с едната си ръка, той нежно галеше краката и бедрата ѝ с другата.

Тя никога не беше изпитвала нещо толкова възбуждащо. Имаше чувството, че обезумява. Като усети сладострастния натиск между краката си, едва не примря от истинска наслада.

— О, Сянка, моля те! Не мога повече!

В гласа ѝ имаше отчаяние, което го накара, макар и неохотно, да се отдръпне от нея и да я изнесе на гладката скала. Без да отделя очи от нея, той седна и я взе в прегръдките си, като с ненаситен плам потърси устните ѝ.

Тялото ѝ необуздано се отзоваваше на пулсиращото помежду им привличане.

— Обичай ме, нийва! Обичай ме силно!

Виктория отвори очи и го погледна. Мускулите на лицето му бяха напрегнати, а устните му — леко разтворени. Господи! Колко го обичаше! И как силно го желаше!

Тя се надигна, погали с ръка гърдите му и се притисна в него.

Телата им се сляха. От гърдите му се изтръгна стон, който бе подет от ехото на скалите. А Виктория, заслепена от екстаз, потъна в пламъците на любовта.

Сякаш за да я утеши, Ястреб мило галеше гърба ѝ. Тя отново бе загубила съзнание, както в нощта на бурята. Сърцето му лудо биеше, но беше изпълнен с чувство на доволство. Виктория бе изпитала както гнева му, така и бурната му страст. Той вече знаеше, че тя не е способна да извърши жестокостите, за които я бе обвинил. Прокара пръсти по мократа ѝ коса. Чудеше се защо не бе намерил сили да ѝ разкрие истината за себе си.

Ръката му се спря. Той я обичаше и... се страхуваше да не я загуби, ето защо. Сега тя му вярваше, но след като научи, че е измамена...

Виктория простена и се размърда. След това вдигна глава и се вгледа в него.

— Съзнание ли съм изгубила? — изчерви се тя.

Той се усмихна.

— Имаше нужда от почивка.

Лицето ѝ пламна още повече.

— Винаги ли ще бъде така?

Ястреб отметна кичура коса от очите ѝ и погали бузата ѝ.

— Надявам се. Това, че мога да ти доставя удоволствие така, че да изгубиш съзнание, означава много за мен и за моята мъжка суетност.

— А аз не мога да направя това с теб. Ти никога не губиш съзнание — нацупи се тя.

Ястреб едва сдържа смеха си.

— *Нийва*, но аз не съм на себе си от деня, в който се срещнахме — той я целуна бавно и благоговейно. — А това, което ти ми даваш, е

нещо повече от удоволствието, дори е магия. Начинът, по който отнемаш здравия ми разум, ме кара понякога да си мисля, че си вълшебница. А сега ставай — потупа я той леко. — Все още не съм ти показал изненадата.

— Мислех, че вирът е...

— Погрешно си мислила. Хайде, ставай.

Сянка стана и плавно гмурна във вира все още мокрото си и така великолепно тяло. С известно страхопочитание тя проследи плъзгането му по водата, преди да се изкачи на отсрещния бряг.

Застанал гол на камъка, до едно борово дърво, той приличаше на прекрасно, но все пак диво животно. Тази мисъл я накара да се усмихне, но усмивката ѝ бързо изчезна, щом той се скри сред дърветата. Сянка беше част от тази земя. Също като Ястреб. Чувство на вина се прокрадна в съзнанието ѝ, но тя веднага го отхвърли. Съпругът ѝ не се интересуваше от нея. По-скоро би умряла, отколкото да се разкайва за нещо така прекрасно и чисто, каквото тя и Сянка бяха изживели заедно.

Като гледаше редицата от дървета, тя се опитваше да си представи живота със Сянка сред гората. Макар и много да го обичаше, тя едва ли би била щастлива в този мрачен край. А не можеше да иска от него да се откаже от земята, която обичаше. Освен това съществуваше и друг проблем — първо трябваше да намери Ястреб.

Докато тя премисляше това, Сянка се появи между дърветата, носейки нещо в ръка. Погледите им се срещнаха. Нейният любим се приближаваше царствено към нея. Бронзовият загар на тялото му блестеше на залязващата слънчева светлина. Щом стигна средата на вира, той спря.

— Ела при мен, малката ми — молеше я той настойчиво.

Тъй като не искаше повече да се тревожи от мисълта за Ястреб или за гората, Виктория пое окуражително дъх и се потопи във водата. Разбираше, че Сянка иска от нея да го достигне с плуване. Обърна се с гръб към него и разпери ръце. После се отблъсна с крака от скалата и се понесе леко по бляскавата водна повърхност.

Когато усети ръцете на Сянка да обгръщат тялото ѝ, сърцето ѝ подскочи от радост. Тя беше успяла! Беше преодоляла страха от водата. Обърна се и го прегърна.

— Обичам те.

За миг той остана като вкаменен. Дори дъхът му секна. Като излезе от това състояние, той я сгуши в силната си прегръдка и зарови лицето си във врата ѝ.

Дълго време стоя неподвижен, докато накрая вдигна глава и затвори устните ѝ в страстна и жадна целувка. След миговете на сладко опиянение той се отдръпна и я погледна в очите.

— Нихау кунаха, ни китехи.

— Моля?

Сянка беше развълнуван.

— Нищо важно — той измъкна едната си ръка и ѝ подаде букетче от няколко листа и бели цветя, напръскани на места с лилаво. От дръжките им висяха луковички.

— Ето. Това е изненадата.

За да не го обиди, тя ги взе и леко се усмихна. По устните му премина нервно трепване.

— Това е люляково растение. Луковиците му се използват като сапун.

— Сапун!? О, Сянка, благодаря ти! Мислех, че изненадата е цве... О, няма значение. Това е прекрасно!

Щом се върнаха до брега и ѝ показа как да използва луковиците, Сянка седна на тревата и я остави да се къпе. Тя видя как той взе кожената ѝ дреха, направи нещо с нея, след което я метна настрани и се изпъна на земята.

Беше ѝ трудно да се съсредоточи в заниманието си, тъй като не можеше да откъсне поглед от великолепното му тяло, огрявано от златистите проблясъци на залязващото слънце. Той дори не подозираше колко пленителна бе красотата и силата му.

Лицето ѝ пламна и тя бързо се обърна с гръб.

Като свърши с къпането, излезе от водата и застана пред него.

Той отвори лениво очи и обходи с поглед мокрото ѝ тяло.

Тя усети ледени тръпки, които постепенно се стопиха в бавно разпалваща се жарава. После безмълвно потъна в прегръдката му.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Ястреб видя как Виктория отправи последен, изпълнен с тъга поглед към тяхното самотно пристанище край вира. Тя въздъхна тежко и се обърна с лице към него.

— Готова съм. След като трябва да тръгваме...

Той кимна с глава, като внимателно прикриваше собственото си нежелание. На него също не му се искаше да напускат това място. А и кой би желал това след такава прекрасна нощ и след безкрайните мигове на неземна наслада? Но разбираше, че ако тази мисъл не го напусне, отново би грабнал Виктория в обятията си. Затова насочи вниманието си към мястото, за което бяха тръгнали, и към това, което трябваше да ѝ каже, преди да го стигнат.

Отново спря поглед на съпругата си. Чудеше се как тя би възприела истината за него. Разгледа я внимателно. Изглеждаше така прелестна в копринената му риза и коженото палто на Джед. Ястреб беше махнал ръкавите му, за да ѝ бъде по-удобно. Спомни си колко благодарна му беше за този дребен жест и как искрено бе показала признателността си.

— Кога ще стигнем селото?

Ястреб въздъхна и впери поглед пред себе си, като мислено си представи пътя, който щяха да изминат.

— След няколко часа. Селото на Огнено крило е от другата страна на онова възвишение — посочи той билото на планината.

— О! — гласът ѝ беше тих и напрегнат.

Ястреб искаше да я разтърси в ръцете си, да изтръгне тревожните ѝ мисли за това, което я очаква със съпруга ѝ, и да я увери, че няма от какво да се страхува. Макар че така силно му се искаше да го стори, той се опасяваше от реакцията ѝ. Затова се обърна с гръб към нея — не желаше да разрушава приятните ѝ спомени от вира. Ще ѝ каже, щом стигнат хълма.

— Сянка, откъде са тези белези? — попита тя нежно.

Ястреб усети как мускулите на гърба му се напрягат и направи усилие, за да се отпусне.

— Бях продаден в робство преди няколко години. Белезите са от камшика на надзирателя.

— О, господи! — гласът ѝ така трепереше, като че ли всеки момент щеше да заплаче. Малката ѝ, хладна длан погали ръката му. — Колко ли си страдал! — устните ѝ се докоснаха до резките по гърба му.

Ястреб усети жалостта и състраданието ѝ. Това чувство не можеше да се сгречи. Любовта му към нея пламна още по-силно. За да не види безпокойството ѝ, което би го накарало да я прегърне, той не се обърна и продължи да крачи напред.

— Беше отдавна.

Като се увери, че се движи достатъчно бавно, за да може тя да го следва с малките си и не така уверени крачки, той започна мъчителното изкачване към върха.

Колкото по-нагоре вървяха, толкова по-ясно в съзнанието на Ястреб звучаха думите, които трябваше да каже на съпругата си. Думи, с които да обясни лъжата; думи, с които да изрази любовта си и може би думи, с които ще помоли за нейната прошка.

Той не се съмняваше в невинността на Виктория. Беше надникнал в душата ѝ и разкрил добротата ѝ. Тя му се бе отдала с цялата си чистота и непорочност. За първи път в живота си се доверяваше на жена — именно на тази жена.

Но се страхуваше от гнева ѝ. Той можеше да бъде фатален. Но тя щеше да има право. В него се надигна вълнение. Дали не би могъл да превърне гнева ѝ в страст, за която отдушник да бъде неговото тяло? Кръвта му забушува и той забави крачка. За миг реши да изостави идеята за селото и да отведе Виктория в своя дом.

Но бързо се отърси от това малодушие. Чудеше се каква е причината за напусналата го смелост. Никога не беше се опасявал от нечий гняв. Стъпките му ставаха все по-колебливи. Не е бил толкова влюбен досега. Дори и със Саманта не беше изпитвал подобно чувство. Обладан от ярост, без да знае към кого, той ускори крачка, сякаш да избяга от опасенията си.

Бяха вече почти стигнали върха, когато вдигна глава. Той пропъди обзелото го безпокойство и насочи вниманието си към това, което беше пред очите му. Селото на баща му трябваше да бъде отвъд

планината, ако указанията на Джед са верни. Всъщност те винаги са били правилни. Ястреб знаеше, че и предупреждението му е основателно. През последния половин час той долавяше нечие присъствие. Бяха преследвани.

Мъка разкъса душата му. Белият човек беше унищожил посевите и животните на хората му, а тях беше прогонил в планините отвъд Мисисипи. Ястреб не преставаше да мисли за баща си. Как ли е приел всичко това и дали все още беше жив? Джед не беше споменал нищо за Огнено крило, а и Ястреб не го попита, страхувайки се от най-лошото.

Знаеше, че ще намери отговор на въпросите си, когато стигне на върха на това възвишение, и затова закрачи още по-бързо.

Докато си проправяха път между боровете, Ястреб изпита някаква тежест в гърдите си. В него се надигна едно забравено чувство — предчувствие за загуба, подобно на това, което бе изпитал в деня, когато майка му го напусна.

Като хвърли поглед към съпругата си, която едва успяваше да го настигне, той осъзна, че не би допуснал гневът ѝ да ги раздели. Ще се опита да я убеди и ако е необходимо ще я задържи като своя пленница, докато му повярва.

Когато престана да чувства стръмния наклон под краката си, Ястреб спря. Макар още да не бяха излезли от сенките на боровата гора, той успя да забележи долу, в подножието на планината, изпъкналите върхове на вигвамите и издигащия се над тях пушек. Това беше селото на баща му. Топлина сгря душата му. Отново беше вкъщи.

Желанието му да види Огнено крило бе толкова силно, колкото и страстта му към Виктория. Внимателно се вгледа в прекрасното лице на съпругата си, докато тя в почуда гледаше покритите с дървесна кора къщи, осяели склона и южната част на долината Шенандоа.

Като видя тревожния израз на лицето ѝ, той се усмихна. Разбираше, че тя се страхува от срещата си с Ястреб и от това, че Сянка ще бъде принуден да я остави в ръцете на друг мъж. Това го накара да се почувствува щастлив, но радостта му бързо изчезна, щом осъзна, че е дошъл моментът да разкрие истината.

— Това ли е твоето село? — докосна ръката му Виктория.

— Да — като се обърна с лице към нея, решителността му изчезна. Беше така пленителна в ризата на Джед. Тъмната ѝ червеникава коса обгръщаше дребното ѝ лице. Но под гъстите

кадифени мигли прозираше безпокойството и тревогата в светлите ѝ очи. Той добре разбираше, че причината за това бе загрижеността за собствената ѝ съдба.

Ястреб я прегърна с желанието да задържи дълго този момент и целуна още един път преданите ѝ устни, преди да разкрие душата си. Целува я дълго и пламенно, наслаждавайки се на трепета ѝ в ръцете си. Тя също го желаше.

— Нийва, трябва да ти кажа нещо, преди да стигнем селото — отдръпна се той с въздишка. — Става въпрос за съпруга ти.

Изведнъж ужасен тътен разцепи въздуха.

— Какво беше това? — обърна се Виктория рязко.

— Тихо — направи ѝ той знак с ръка. Дано мечката е далеко от тях. За по-сигурно той извади ножа от ботуша си.

Мечката изрева отново, този път сякаш по-близо.

— О, господи! — изрече задъхано Виктория. Ястреб изруга. Те бяха срещу вятъра и ако мечката беше след тях, всеки момент щеше да подуши миризмата им.

Като се огледа наоколо, Ястреб съзря едно закътано място зад камара от камъни. Трябваше да осигури безопасността на Виктория. Той грабна ръката ѝ и извика.

— Ела!

Почти влачейки я, той я заведе до тесния процеп и я тикна вътре. Като разбра, че цепнатината е твърде тясна за едрото му тяло, той ѝ заповяда.

— Не излизай, докато не те повикам! — за миг се поколеба. — Разбираш ли? Независимо от това, което става или което чуваш, не се показвай!

Тя го погледна изплашено и брадичката ѝ потрепери.

— Къде отиваш? — хвана ръката му и здраво я стисна. — Не можеш да останеш там.

— Нийва — усмихна ѝ се той окуражително, — почти целия си живот съм прекарал сред тези гори. Нищо лошо няма да ми се случи. Не се страхувай за мен.

Виктория не беше убедена в това.

— Моля те, не отивай там!

От загрижеността ѝ сърцето му се изпълни с радост. Тъй като не можеше да устои на порива, наведе се напред и я целуна.

— Стой тук — разпореди още веднъж и се отдалечи. Като заобиколи скалата, където я беше скрил, той изведнъж застана лице в лице с мечката. От свирепия ѝ рев го побиха студени тръпки. Тя беше само на няколко метра от него — висока около метър и половина, а огромното ѝ туловище бе покрито с лъскава кафява козина.

От всички мечки в гората беше попаднал на най-ужасната — гризли.

Ястреб се обърна с гръб към нанадолнището на склона и започна бавно да се оттегля назад, опитвайки се да я отклони от скривалището на Виктория.

Той не се заблуждаваше. Шансовете му да остане жив бяха минимални, по-скоро — никакви.

Мечката изрева отново и наведе глава, готова да го нападне.

Ястреб отстъпи още една крачка, като не откъсваше очи от звяра. Изведнъж гърбът му се блъсна в някакъв огромен камък. Очевидно той беше притиснат.

Мечката се хвърли напред и се стовари върху Ястреб като отсечено дърво. Остри нокти се впиха в рамото му и го събориха на земята. Той се изправи бързо.

Мечката отново се устреми към него, но той отскочи настрани и заби ножа си в корема ѝ. Зловещ рев разтърси планината.

В този момент Ястреб чу и някакъв друг звук. Писък. Той скочи на крака и видя Виктория, втурнала се към мечката с кол в ръка. Не! По дяволите! Ще загине!

Преди Ястреб да успее да направи крачка, тя удари с оръжието си мечката по главата.

Тя изръмжа разярено и се нахвърли върху Виктория.

По-голям страх Ястреб не беше изпитвал. Той скочи като обезумял, метна се на гърба на животното и преряза с ножа гърлото ѝ.

В този момент се чу изстрел и тежкото туловище се сгърчи в конвулсии. После изсвири още един куршум и остра болка разряза слепоочието на Ястреб. Той имаше чувството, че потъва. Строполи се върху мечката, претърколи се и се просна на земята.

Някъде в далечината дочу тихо ридание. Разтърси глава и се опита да събере мислите си. Виктория! Изви поглед и видя съпругата си.

Трупът на животното лежеше пред нея. От гърлото и раната в гърдите му бликаше кръв. Кой беше стрелял по мечката?

Виктория бе коленичила до нея и истерично плачеше, вперила безжизнен поглед в земята.

В главата му безредно нахлуваха мисли за това, което бе сторила за него. Тъй като не можеше да движи краката си, той стигна до Виктория, влачейки се, без дори да усети кръвта, която се стичаше по лицето му.

Като се приближи до нея, той докосна ръката ѝ.

— *Нийва?*

Тя не му отвърна, дори не го погледна.

— Виктория! — раздруса той рамото ѝ. — Виктория, за бога отговори ми!

Плачът ѝ премина в задъхано хълцане. Силното ѝ страдание прониза сърцето му. Цялото тяло го болеше и той с мъка се изправи, взе я в ръцете си, като едва сдържаше напирещите в очите си сълзи. Люлееше я в прегръдката си като дете и се страхуваше, че мислите ѝ бяха твърде далече от него. За първи път, откакто беше изоставен от майка си, Ястреб изпита непреодолимо желание да заплаче. Опря чело в рамото ѝ и зарови лице в нежната ѝ плът.

— Не ме оставяй, малка моя. Имам нужда от теб.

— Не съм я убила аз, Сянка.

Думите ѝ звучаха тихо, но, слава богу, смислено.

— Опитах се — продължи тя. — Мислех, че тя ще те убие. Не ме интересуваше какво ще се случи с мен. Искях също да умра — сълзите ѝ капеха по рамото му. — Но не съм я убила аз! — стисна силно ръката му. — О, господи! Толкова много кръв...

Очите на Ястреб пареха. Той я прегърна още по-силно.

— Знам, нийва, знам — залюля я отново в ръцете си, опитвайки се да задържи шеметния водовъртеж на мислите си.

Пред погледа му трепкаха ту светлилки, ту тъмни сенки. „Господи, не искам да я напусна сега! Не сега!“ Главата му се завъртя и той сякаш изгуби съзнание. За миг беше заслепен от болка, която постепенно затихна...

Виктория избухна отново в плач. Очите ѝ се премрежваха от сълзи, докато гледаше отпуснатото му на земята тяло и струящата от слепоочието му кръв. Неее! О, господи, не! Той е ранен.

Но кой? И как? Тя взе главата му в скута си и се огледа наоколо. Нуждаеше се от помощ. Ако само можеше да го отнесе до селото. Неговите хора сигурно знаеха как да му помогнат. Тя хвана раменете му и се опита да го повдигне, но нямаше достатъчно сила. Божичко, какво да направи?

Притисна с длан слепоочието му и потърси с поглед нещо, с което би могла да спре кръвта. Ако успее да стори това, ще изтича до селото да потърси помощ. В този момент изведнъж се сети за грижите, които бе положила за Адам в странноприемницата. Трябваше да намери нещо — може би парче плат, с което да стегне раната. Посегна към подгъва на ризата си.

— Рия! О, скъпа! Мислех, че той ще те убие.

Виктория вдигна глава. Към нея се приближаваше братовчед й.

— Колиър? Брейгън? — промълви тя.

— О, слава богу! Бързо, помогнете ми! Той е ранен!

— Не е ли мъртъв? — избърбори Колиър. Виктория дишаше тежко.

— Щеше да бъде — благодарение на теб, Паркс — изрече ядно Брейгън, като приклепна до Сянка и превърза с носната си кърпа кървящата рана.

— Аз само се опитах да убия мечката — отвърна Колиър в своя защита. — Как бих могъл да предположа, че животното ще се извие точно когато стрелям?

— Бях го улучил вече! — продължи злобно Брейгън. — А ти стреля в момента, когато мечката се свличаше на земята.

Шокирана и разгневена както никога досега, Виктория се изправи на крака, приближи се до Колиър и му зашлеви плесница.

— Ти си стрелял по него? Проклет да си!

Колиър отстъпи назад и посегна към устата си.

— За бога, Рия! — той я гледаше смутен. — Защо ме удари? Аз не съм искал да улуча този негодник. Целех се в мечката.

Като разбра, че братовчед й само се е опитвал да ги спаси, тя се разкаля.

— О, Колиър, съжалявам! — каза тя, като докосна бузата му. Погледна към Сянка и Брейгън, който се грижеше за него. — Той означава много за мен.

— Какво?

— По дяволите, Паркс, подай ми ръка! — чу се глас на трети човек.

Колиър се обърна с намръщено изражение.

Едър мъж с гъста брада и превръзка на окото се изкачваше по склона и водеше след себе си четири коня. Сред тях Виктория разпозна жребеца на Сянка.

— Оправяй се сам, О'Райън. Няма да влача дебелия ти задник!

В този момент погледът на Колиър беше привлечен от нещо, което смрази кръвта му.

Брейгън Александър тихо изруга.

Виктория се обърна и остана с отворена от изненада уста. Пред тях стояха неколцина тъмнокожи мъже. Някои бяха облечени с кожени панталони като тези на Сянка, а другите бяха прикрили само срамните части на тялото си с парчета кожа. В ръцете си държаха най-различно оръжие — от мускети до лъкове и стрели. Изглеждаха изключително страшни.

Ако беше срещнала тези диваци в друг момент, Виктория би припаднала, но сега безпокойството ѝ за Сянка надминаваше страховете ѝ.

— Моля ви, помогнете ни! — тя се наведе и погали кървящото чело на Сянка. — Той е ранен.

Единият от индианците се приближи и Виктория остана поразена. На главата си той имаше украшение от бели пера, подобно на това, което Алейна беше носила. Очевидно беше вождът. Като се вгледа в лицето му, Виктория откри невероятна прилика със Сянка.

Никой не помръдна, докато той обхождаше с кадифените си очи, сбръчкани леко в края, лицата на Брейгън, О'Райън и Колиър. Щом стигна до братовчед ѝ, присви поглед и се обърна към нея.

Вождът дълго време я гледа вторачено, след което спря вниманието си на проснатото на земята тяло на Сянка. Болка трепна в очите му, преди отново да погледне Колиър. Добре очертаните устни на индианеца се изкривиха в сурова гримаса.

— Ако синът ми... — нещо заседна в гърлото му. — Ако Сянка на ястреб умре, ти ще го последваш.

Колиър дишаше тежко.

Виктория гледаше ту стареца, ту мъжа, който лежеше на земята. Сянка? Син на вождя? Сърцето ѝ силно заби. Сянка на ЯСТРЕБ...

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Ястреб! Виктория вървеше край носилката с вперен в ранения мъж поглед. Те се движеха към селото. В душата ѝ се бореха справедлив гняв и дълбока загриженост. Сянка всъщност беше Ястреб. Нейният съпруг! Но той беше ранен и можеше да умре. Тя обгърна с ръце раменете си. Трепереше цялата от мисълта, че може да го загуби. А в същото време оправдаваше и гнева си. Той я беше лъгал. Очевидно това бе искал да ѝ обясни там, в планината, или може би да ѝ разреши развода, заради който бе тръгнала да го търси.

Чувствуваше се объркана. Беше я използвал да задоволи страстта си, като отлично знаеше, че е в правата си на неин съпруг. Всичко е било игра, в която по-бързо да мине времето, докато стигнат племето шони. А и, разбира се, придвижването така беше много по-лесно и бързо, отколкото влаченето след коня му.

При спомена за мъките, които ѝ бе причинил, яростта ѝ взе връх. Проклето псе! Нещастен подлец! Но щом отново погледна към безжизненото му тяло, притворените очи и превръзките на главата и рамото му, гневът ѝ се стопи. Искаше първо да се оправи. Тогава би могла да го убие.

— Огнено крило идва! — извика някой на английски.

Виктория вдигна поглед и видя, че бяха влезли в селото. За миг тя забрави противоречивите си чувства към Сянка — Ястреб и спря вниманието си на гледката и миризмите, които се носеха наоколо.

Разлаяха се кучета и се чуха пискливи детски гласчета. Във въздуха се носеше тежкият мирис на пушек и печено месо. Около голямо сечище бяха наредени в кръг, покрити с дървесна кора, колиби, на чиито входове бяха спуснати тежки бизонски кожи. В средата беше разположена една малко по-голяма от другите колиба. Пред нея имаше огън, над който висеше месо. По стените бяха оставени тесни вертикални отвори, които служеха за прозорци.

Като погледна настървените лица, заобикалящи я от всички страни, тя изпита страх.

— Сянка на ястреб! — ахна една от жените.

Сред хората се разнесе шепот, който заглъхна в зловеща тишина.

Вождът се обърна към група червенокожи воители и им каза нещо на техния език, при което те отпразиха свирепи погледи към Колиър. После той изрече още нещо с твърде застрашителен тон.

Виктория сви неодобрително вежди и се наведе към Брейгън, който беше застанал до нея.

— Какво означава „кут та хо та“?

— Осъден — отвърна той с тих глас.

— Какво искаш да кажеш? — изтръпна тя от страх. — Какво ще правят с него?

Един червенокож се приближи и Брейгън се изправи, без да отговори.

Виктория почувствува изтощение от всички страх, смут и тревога, които бе преживяла през последния час. Тя видя как внесоха Ястреб в отделен вигвам и последва вцепенено другите в голямата постройка.

— Това е мястото, където заседава съветът им — каза Брейгън, като минаваше през дървената рамка на входа. — Тук се събират племенните вождове.

Тя едва чуваше думите му. Мислите й бяха объркани. Изпитваше както загриженост за Ястреб, така и страх за Колиър и другите. Смяташе, че на нея не биха й сторили зло, или поне се молеше за това.

След няколко минути очите й свикнаха с тъмнината в помещението. То беше голямо и хладно. През тесните дълги прозорци проникваха светли струи. В двата му края имаше дървени стволове, които подпиряха фронтонния покрив, издигнат от кръстосани върлини. Точно над подредените в кръг на земята камъни имаше отвор, от който очевидно излизаше пушекът.

Брейгън отиде до едната от подпорите, седна и се облегна на нея.

— Разполагай се, Рия. Сигурно ще останем известно време тук.

О'Райън се промъкна до прозорчето и надникна с единственото си око, което неспокойно бляскаше.

— Проклетите диваци сигурно ще ни изядат за вечеря.

— Те не са канибали — каза Брейгън.

За миг Виктория се почуди откъде той знае толкова много за шони, но скоро отхвърли тази мисъл като маловажна. Тя разтърка

замръзналите си ръце и застана в светлината на един слънчев лъч.

— По дяволите! Погледнете! — възкликна О'Райън. — Те събличат Паркс.

Виктория се втурна към прозорчето. Тя ужасено гледаше как Колиър се гърчеше неистово и крещеше ругатни, докато двама червенокожи държаха ръцете му и разкъсваха дрехите му.

— Господи!

Брейгън се приближи до нея и тихо изруга.

— Точно от това се страхувах, когато разбрах, че вождът е видял изстрела на Колиър — хленчеше О'Райън.

— Какво ще правят с него? — попита задъхано Виктория.

— Ще го накарат да мине между две редици хора, които ще го удрят за наказание с пръчки — отвърна Брейгън.

Докато изрече това, тълпа от жени и деца образува две редици. В ръцете си държаха пръчки, тояги или колове с височина около 6 фута.

— Но те ще го убият! — страх и ужас обзе Виктория.

— Не и ако бяга достатъчно бързо — каза със сериозен вид Брейгън.

Напълно замаяна, Виктория видя как един от червенокожите вдигна ръка и посочи къщата на старейшините.

— Мси как ми куи — изръмжа той, след което добави няколко още по-неразбираеми думи.

— Какво казва той?

— Нареди на Колиър да мине през редицата и да стигне до къщата на старейшините — отговори й Брейгън. — Ако падне, трябва отново да стане.

Голото тяло на Колиър трепереше.

Някой го блъсна отзад и той политна към заплашителната тълпа. Усети удар по главата си и лицето му се изкриви. Втурна се стремглаво с големи крачки напред, за да избегне свирепите атаки. Почти беше стигнал края на редицата, когато пред него се изправи жена с вдигнат кол.

Виктория изкрещя, когато тя стовари тежката тояга по челото му и го повали на земята. Бликна кръв и той хвана главата си, хленчейки като дете, докато другите затвориха кръга около него и го заудряха по голия гръб и раменете.

— Спрете ги! О, господи! Нека някой ги спре! — викаше истерично Виктория.

Брейгън я отстрани от прозореца и скри лицето ѝ в раменете си.

— Не гледай!

Тя стисна в юмрука си ризата му и горчиво заплака. Мразеше тези диваци! А най-много от всички — Ястреб!

Сякаш цяла вечност мина, преди да спрат крясъците и смеховете им. Изтощена от страх и ужас, тя вдигна поглед към Брейгън и срещна изпълнените му със състрадание очи.

— Свърши се — усмихна ѝ се той ободрително.

Тя изви глава към прозореца и едва не падна от облекчение, като видя братовчед си все още на крака, придържан от двама червенокожи. При вида на кръвта и обезобразеното му тяло нещо в нея се преобърна. Поне беше жив!

След малко към Колиър се приближи трети воин, който носеше съд с мастиленочерна течност. С нея той започна да шари голото му тяло.

— Какво правят? — тя се надяваше това да е някакво лекарство.

— Бележат го като осъден — поясни Брейгън.

О'Райън се размърда и се вкопчи в прозореца, до който беше застанал. Погледът му искреше от страх.

— Какво ли ще измислят за мен тези диваци?

— Нищо. Паркс е този, който стреля по Ремингтън, така че само той им е нужен.

Брадятият мъж въздъхна облекчено. После изведнъж се изправи.

— А сега какво го очаква?

Погледът на Виктория отново се устреми към прозореца. Колиър беше разпънат между два кола. Нещо черно и лепкаво, смесено със струйки кръв, се стичаше в краката му. Главата му беше увиснала на една страна може би от изнемогване, или защото беше в безсъзнание. В очите ѝ бликнаха сълзи. Беше ѝ жал за него.

— Мъченията му свършиха. Засега — каза Брейгън. — До утре няма да предприемат нищо.

— А после? — обърна се яростно Виктория към високия мъж.

— Не знам. Предполагам, че всичко зависи от това, дали ще оживее Ястреб — сви Брейгън рамене. — Ако умре, Паркс ще бъде

подложен отново на същото изпитание, след това ще правят с него каквото си искат и накрая ще го убият.

Всичко се завъртя пред очите на Виктория и тя се хвана за ръката на Брейгън. Това не трябваше да се случва.

В този момент въвн се надигна някакво вълнение и тя отново пристъпи до прозореца. Въздишка на изненада отекна в стаята.

— Алейна!

Свекърва й, заедно с Пади и още един изключително привлекателен мъж на чер кон, яздеше право към индианския лагер. Те явно бяха оставили някъде файтона, може би в Халсион.

Погледът й се спря върху тъмнокосия непознат. Дали това беше Джейсън Кинкейд? Тя одобрително разгледа силното му тяло, облечено в плътно прилепнали сиво-бежови бричове. Под бялата ленена риза изпъкваха едрите му рамене.

Тя беше така погълната от това, което вижда, че едва осъзна тишината, обгърнала селото за втори път през този ден. Всички стояха смразени, с очи, насочени към красивата лейди Ремингтън.

Виктория проследи с почуда приближаването на Алейна до мястото, където бяха занесли Ястреб.

Чу се шепот и няколкократно произнасяне на името Пясъчен цвят.

Една от жените от племето пристъпи напред, извика нещо и изчезна някъде.

Огнено крило отметна кожата и спря на входа, взрян с невярващ поглед в Алейна.

Виктория видя как изражението му премина от въодушевление в гняв. После лицето му замръзна в неразгадаема маска. Той скръсти ръце и прикова в далечината безизразни очи. За него Алейна сякаш не съществуваше.

Тя се наведе от коня и каза нещо на вожда. Погледът й помръкна от болка.

Огнено крило настръхна, после за миг на лицето му се появи колебание и то пак прие суровото си изражение.

Никой не смееше да мръдне. Дори птиците не чуруликаха.

Огнено крило кимна с глава и влезе отново вътре.

Като запази спокойствие, Алейна слезе от коня и го последва с вдигната глава.

Щом се скриха от погледите им, всички в селото се раздвижиха. Без да обръщат внимание на това, което ставаше в дома на вожда, те се заеха отново с обичайните си занимания.

Пади, заедно с другия мъж, останаха на конете си.

Минаха сякаш часове, преди Огнено крило и Алейна да излязат. Без да каже дума, вождът се качи на коня на лейди Ремингтън. После пое и нея, като ѝ направи място пред себе си. Обви с ръка талията ѝ. Всички шони бяха притаили дъх, докато двамата се отдалечиха в гората.

Мъжът, който беше до Пади, се приближи и му каза нещо. После се обърна към един от индианците, слезе от коня и се отправи към вигвама на Ястреб.

А Пади, накуцвайки, тръгна към къщата на старейшините.

— О, Рия! — простена той, като влезе и я взе в прегръдките си. — Да знаеш само колко се тревожех за теб! — отстъпи назад и я погледна. — Добре ли си, момичето ми? Нищо не са ти сторили, нали?

В очите на Виктория пареха сълзи. Тя се изви и се сгуши в утешителната прегръдка на Пади.

— Добре съм, Пади. Наистина. Нищо ми няма.

Някаква тръпка премина по тялото му, преди да я пусне.

— Благодаря на бога! — той се обърна и погледна другите в стаята. — Защо са завързали Паркс?

Като не обърна внимание на въпроса му, О'Райън се загледа през прозореца.

Брейгън му обясни набързо положението.

— Искаш да кажеш, че е стрелял по мечката, след като тя вече е била повалена? — свъси вежди Пади. — И е улучил момчето на вожда?

— Да, стрелял е след това, но не е мислил, че ще нарани някого — защити го Виктория. — Но след всичко, което ми беше причинено от собствения ми съпруг, който ме накара да повярвам, че съм отвличена от някой дивак, и след начина, по който той... по-скоро бих желала да му се случи нещо дори по-лошо.

Пади само присви очи и не каза нищо.

Нещо в погледа му накара Виктория да смени темата.

— Как ме открихте?

— Алейна предположи, че те е довел в селото на шони. Когато пристигнахме в Халсион, Джейсън Кинкейд — мъжът, който ни доведе тук, каза, че Огнено крило е бил принуден да премести селището си. Тогава херцогинята наистина се натъжи. Не знаеше къде може да го открие, а и Кинкейд не желаше да ѝ каже. Спомена само нещо за страданието на Огнено крило — Пади поклати глава и се усмихна. — Едва не се нахвърлиха един срещу друг. Но накрая лейди Ремингтън му прошепна нещо, което явно го убеди в правотата ѝ, защото той я погледна изненадано и каза, че ще ни заведе до селото.

— Какво ли му е казала?

Висящата на вратата кожа се вдигна и влезе млада жена. Всички се обърнаха към нея. По лицето на О'Райън беше изписан страх.

Момичето заговори бавно, като внимателно произнасяше всяка дума, но въпреки това Виктория не разбра нищо от това, което каза.

— Тя каза, че ще ни заведе да се настаним — помогна ѝ Брейгън.

Красивата индианка застана на входа и им направи път да минат.

Щом излезе на ярката слънчева светлина, Виктория веднага отправи поглед към братовчед си, който все още висеше отпуснат между двата кола. Ужасният му вид предизвика съчувствието ѝ. Преди да успее да се отдаде на мисълта за страданието му, една възрастна, но все още хубава жена се приближи до тях. Тя беше облечена в прилепнала до тялото ѝ кожена рокля, с деколте, което откриваше едрия ѝ бюст.

За миг жената остана в мълчание, оглеждайки, одобрително Брейгън и Пади. После, като въздъхна тежко, се обърна към О'Райън.

— Ти идваш със Зимен цвят — каза тя на развален английски.

Сърцето на О'Райън затуптя силно и той се ухили самодоволно на другите двама.

— Жената познава истинския мъж веднага щом го види.

Виктория забеляза отвращение в погледа на индианката, което тя умело прикри и хвана ръката на О'Райън. Усмихна им се топло, макар и изкуствено, и го поведе към вигвама.

— Къде отиват? — попита Виктория, преди да е помислила.

— Да споделят леглото ѝ — отвърна Брейгън, подбирайки думите си.

Виктория усети как лицето ѝ пламна, особено когато Пади се подсмихна. Негодник!

След като О'Райън и жената се скриха в жилището ѝ, момичето, което беше ги извело от къщата на старейшините, направи знак на Пади и Брейгън да се приближат до вигвама, близо до дома на Огнено крило.

Пади тръгна, но Брейгън не го последва.

— Първо искам да говоря с Кинкейд — каза той на Виктория, преди да повтори молбата си на езика на шони.

Момичето сви рамене и поведе Виктория към друг вигвам.

Показа се хубава млада жена с коприненочерна коса. Тя отпрати придружителката на Виктория и кимна с глава.

— Ще бъдеш гостенка във вигвама на Летен вятър — каза тя и се потупа по гърдите — и майка ѝ Гукащ гълъб — тя отметна покривалото на вратата и посочи слаба старица, която седеше превита над полуизплетената кошница. — Майка не чува.

Старицата като че ли усети присъствието им и вдигна стреснато глава. Започна да прави някакви знаци с ръце.

Летен вятър поклати глава и ѝ отвърна на същия език.

— Гукащ гълъб се страхува, че ти враг. А аз казвам не.

Очевидно поуспокоена, жената направи още един знак, после наведе глава и продължи заниманието си.

Летен вятър влезе по-навътре и с грациозно движение се разположи върху една рогозка.

— Какво име?

— Виктория.

— В-и-к-т-о-р-и-я. Хубаво! — повтори тя бавно и протегна ръка към една грубо одялана дървена паница, пълна с нещо като кифли. — Искаш храна?

Само при мисълта, че трябва да изяде това, нещо в корема на Виктория забушува.

— Не, благодаря — след минута тишина тя започна да се чувствава неловко. Огледа помещението и попита: — Откъде вашите хора са научили английски?

— Пясъчен цвят дълго учи шони.

— Пясъчен цвят?

— Ал ей на — момичето се опита да произнесе името ѝ. — Майка на Сянка на ястреб.

— А откъде идва името ѝ?

— Цвят на косата като пясък. Малък Сянка на ястреб носил много цветя на майка и тя слагала тука — посочи тя косата си.

Щом си представи съпруга си като малко момче, което носи цвят за майка си, Виктория се развълнува. Тогава той я е обожавал. Каква ли е причината за жестокостта му към нея сега.

— Вожд казва, че ти *нийва* — жена на Ястреб.

Виктория пое дълбоко дъх. *Нийва* означава съпруга?! Ах този подъл, долен мошеник! През цялото време я бе наричал своя съпруга. Тя стисна зъби. Ще си плати за това!

— Да, аз съм негова жена.

Хубавата уста на Летен вятър се изкриви в усмивка.

— Момичета от село не доволни. Ястреб търсил удоволствие в много вигвами — усмивката ѝ стана по-широка. — Зимен цвят била с него. Ястреб много смел.

Виктория не можеше да отрече, че изпитва ревност. Само мисълта, че е бил в ръцете на страстната индианка Зимен цвят, да не говорим за другите, разпали желанието у Виктория да го убие. Изведнъж тя изпита някаква потиснатост от това затворено място и погледна към входа.

— Може ли да изляза?

— Ти не затворник.

— Тогава, ако нямате нищо против, бих желала да се поразходя.

Летен вятър кимна глава в съгласие. Лицето ѝ беше загрижено. Тя разбра, че е казала нещо, което не би трябвало.

Виктория тъкмо щеше да излезе, когато отвън се чува стъпки. Летен вятър стана и дръпна висящата кожа.

— Извинете, госпожице. Тук ли е моето момиче Рия?

Виктория се втурна към вратата със силното желание да поговори с Пади и да разбере нещо за Ястреб. Но видът му я изуми. Тя не очакваше да види стария си приятел така напрегнат и съсипан. Гърлото му беше пресъхнало и той тихо изрече:

— Трябва да говоря с теб, момичето ми. Скулите ѝ се изопнаха от страх.

— Ястреб? Нещо му се е случило?

— Моля? Не, не, детето ми. Момчето е добре.

Напрежението ѝ изчезна и тя му направи знак да влезе.

— Не може ли малко да се разходим — предложи колебливо той.
— Това, което искам да ти кажа, не е за ушите на другите.

— Разбира се — макар и малко объркана, тя излезе от вигвама и тръгна с Пади към горичката. — Какво има?

Той изпита неудобство и бръкна дълбоко в джобовете си със забит в земята поглед. Беше неспокоен и с усилие се усмихна.

— Рия, не знам как да започна. По-добре е да ти го кажа направо — той пое дъх дълбоко. — Ричард Таунсенд не ти е баща.

Ако в този момент ѝ бе ударил плесница, едва ли би била посмаяна.

— Какво?

— Чу какво ти казах, момичето ми.

— Но ако той не ми е баща, кой е тогава? — в мислите си тя прехвърли всички лица на мъже, с които бе виждала майка си. И за никой не се сети, освен, разбира се, за Пади. Сърцето ѝ лудо заби. Пади? Тя го погледна и разбра. Виждаше го в очите му. — Ти?

— Не ме гледай така, дете мое. Отдавна исках да ти го кажа. Но майка ти не искаше да те тревожим — той притвори очи. — Когато те отвлякоха, молах се само да останеш жива. Ако нещо се беше случило с теб, никога не бих си простил, че не си узнала истината.

Тя продължаваше да го гледа все така изумена. За първи път откри неща, които не беше забелязвала никога преди. Тъмнокестенявата му коса, макар и прошарена по слепоочията, приличаше много на нейната, както и светлосините му очи. В душата ѝ се бореха противоречиви чувства. Хората, които обичаше, я бяха измамили. Но въпреки всичко тя не искаше да съди Пади, преди да си изясни истината.

— Защо ти си ми баща, а не Ричард Таунсенд? — попита тя възможно най-спокойно.

— Това е дълга история, Рия — покашля се той.

— Имам време да те изслушам.

Пади се обърна с гръб към нея и впери поглед в необятната пустош. Когато започна да говори, гласът му затрепери.

— Влюбих се в майка ти, когато бяхме още деца — каза той с тих, дрезгав глас. — Бях лакей тогава и работех в конюшните на баща ѝ. Пораснах и продължавах да я обичам, макар да знаех, че е безнадеждно. Тя не би могла да се ожени за човек с моето положение.

Той потри врата си и продължи.

— Бракът ѝ с графа разби сърцето ми. Но тя ме взе със себе си в Денуик като личен кочияш. Това не се хареса на Ричард, но нямаше причина да ѝ откаже. А аз бях щастлив дори само от това, че виждам своята любима. Пади се обърна и погледна Виктория. В очите му имаше суров блясък.

— Но тя не беше щастлива с Ричард. Виждах отношението му, тежките му юмруци, чувах жестоките му думи... — затвори очи и въздъхна. — Бях свидетел на страданието ѝ, което се усилваше с всяка измината година. Ненавиждах мъжа ѝ. Знаех, че и тя го мрази, но не можеше да избяга от него. А и толкова силно желаше дете! Но след почти десет години разбра, че графът не може да ѝ го даде, и реши да го напусне — той преглътна и премигна от влагата в очите си.

— Тогава тя предприе това пътуване до Америка, за да посети сестра си и повече да не се върне. Заедно със старата Луиз, нейната вярна прислужница, ние тръгнахме с един кораб. Графът беше извикан от краля и щеше да пристигне по-късно — Пади извади ръка от джоба и избърса очите си. — Прислужницата не понасяше пътуването по вода и през цялото време трябваше да лежи в леглото си. Аз и майка ти бяхме сами — лицето му беше изкривено от болка. — Преди да стигнем Америка, майка ти вече знаеше, че носи моето дете.

Пади погледна Виктория стопли и тъжни очи.

— Но когато графът се присъедини по-късно към нас, тя не му каза истината. Това би било равносилно на моята смърт. Тя излъга и го убеди, че детето е негово.

— А тя обичаше ли те? — попита Виктория, като думите едва излизаха от устата ѝ.

Красивото лице на Пади помръкна.

— Да — отвърна той. — Каза ми го на кораба. Каза, че винаги ме е обичала.

Виктория така силно почувствува страданието на Пади, сякаш тя самата страдаше. Знаеше какво е да обичаш някого... безнадеждно. С несигурни стъпки се приближи до баща си. Баща?! Тази дума отекна дълбоко в сърцето ѝ. Тя докосна нежно бузата му и си спомни грижите, които той беше полагал за нея.

— За мен ти винаги си бил повече баща, отколкото Ричард Таунсенд — тя го целуна. Нищо не се е променило.

Пади хвана ръката ѝ и здраво я стисна. От очите му бликаха сълзи. Раменете му се тресяха.

— Господи! Колко те обичам, детето ми!

От гърлото на Виктория се изтръгна ридание и тя зарови лице в силните му рамене.

Когато се върнаха в селото, Пади я прегърна и се отправи към своя вигвам. Като гледаше гордата осанка на тялото му и лекото му накуцване, Виктория усети топлина. Говориха така, както никога досега. Тя му разказа за Ястреб и за любовта си към него, преди да узнае лъжата му. Призна му, че винаги бе чувствала Пади по-близък в сравнение с Ричард, без да подозира, че ѝ е баща. Сега тя знаеше, че Пади я обича така истински, както и тя него, и никога не би я изоставил. Разбираше и това, че непреднамерено бе крил истината от нея и че винаги е бил с нея и с жената, която е обичал.

Виктория погледна към вигвама на Летен вятър и си спомни ревността, която бе изпитала при невинните думи на момичето за другите жени, с които Ястреб е бил. Как ли е страдал Пади през всички тези години? И въпреки това е останал в Денуик заради нея.

Като не искаше отново да мисли за мъката, която е преживял баща ѝ, а също и за мъжествеността на съпруга си, тя се огледа наоколо, за да срещне някое познато лице. Не ѝ се искаше да разговаря и с Летен вятър. Не и сега. Естествено не искаше да вижда и Ястреб, не и докато не е достатъчно силен да устои на гнева ѝ.

Брейгън също не се виждаше никъде. Сигурно е при Ястреб с Джейсън Кинкейд. Виктория все пак изпитваше някакво желание да се увери, че съпругът ѝ е добре. Но вместо това тя тръгна към Колиър. Не я беше грижа за Ястреб. Той е лъжец и подлец, а и безскрупулен женкар.

Като се доближи до братовчед си, забеляза, че той е отново в съзнание и разговаря — не, по-точно спори, с О'Райън. Едноокият измърмори нещо и се отдалечи. Запъти се към дома на Зимен цвят, където го очакваше прелестната домакиня със съблазнителната си усмивка.

Само като си представи Ястреб с тази жена, Виктория едва не се пукна от ревност.

О'Райън ускори крачка. След това двамата се скриха в покоите на вигвама.

— Рия! — извика с дрезгав глас Колиър. — Ела тук.

Виктория се втурна към братовчед си, успокоена и доволна от това, че той може да говори и ще я отвлече от мрачните ѝ мисли.

— За бога, Рия! Трябва да ми помогнеш. Вождът мисли, че съм стрелял по сина му нарочно — в погледа на Колиър имаше страх. — Казах му, че съм се целил в мечката, но той не ми вярва — челото му се обля в пот, която се стичаше надолу и се смесваше с кръвта. — Те ще ме убият — той трепереше целият, — каза ми го единият от червенокожите, който говори английски. Каза ми дори кога и как... ще умра — гласът му премина в остър писък. — Утре, при изгрев — слънце, отново ще ме нападнат с тоягите и коловете си, а когато им омръзне това, ще одерат кожата ми — той гледаше с див поглед. — Ако и след това оцелея, ще ме изгорят жив.

Стомахът на Виктория се преобърна и тя притисна с ръка устата си.

— Моля те, Рия! — хленчеше Колиър. — О'Райън се обърна срещу мен. За бога! Ти трябва да ми помогнеш.

Виктория пое дълбоко дъх, за да се успокои, и преглътна.

— Как?

— Освободи ме.

— Сега? — Виктория хвърли поглед към червенокожите, които се въртяха наоколо.

— Довечера. Когато всички заспят. Трябва само да откраднеш един нож.

Виктория се хвана за гърлото. Пулсът ѝ лудо биеше. А какво ще каже Ястреб, ако тя освободи Колиър? Ами Огнено крило? Тя самата би ли могла да го извърши? Не беше сигурна, но разбираше, че се налага.

— Ще се опитам.

На лицето на Колиър се изписа облекчение.

Тъй като се почувствува зле от чутото за мъченията, които очакват братовчед ѝ, тя се обърна бързо и тръгна към вигвама на Летен вятър.

Зашеметен от билките, Ястреб гледаше Джейсън, който беше седнал с кръстосани крака на земята до постелята му. Искаше му се да стане и да прегърне приятеля си, но не можеше. За първи път изпита

яд към лековитите билки на шамана, направили го така безсилен. Знаеше, че раните в главата и рамото му не са толкова опасни. Но старият лечител не му разрешаваше да става през целия ден. Затова бе направил така, че да е сигурен, че Ястреб ще се подчини. По дяволите!

— Боли ли те, Ястреб? Искаш ли да те оставим да си почиваш?
— попита тихо Джейсън, като хвърли поглед към Брейгън Александър.

Ястреб се опита да поклати глава, но трепна от болка.

— Не, братко мой. Искам да стана и да видя съпругата си. Трябва да ѝ обясня.

Джейсън се усмихна.

— Явно шаманът още помни упоритостта ти като дете. Дал ти е достатъчно макови листа да те държат мирен цяла седмица.

Ястреб изсумтя и се огледа.

— Къде е моята нийва?

— Жена ти е в друго жилище — отвърна му Брейгън.

— Много ли е сърдита?

Усмивката на Джейсън стана още по-широка.

— Не се и съмнявам, след това, което чух от Алейна за отвличането ѝ. Ако ставаше въпрос за Саманта, бих се пазил.

Ястреб се подсмихна, като си спомни красивата пламенна Саманта Флеминг Кинкейд.

— Би било умно от твоя страна, братле. Но за щастие моята съпруга не е толкова враждебна, колкото Саманта — той се размърда под завивката. — Поне се надявам да е така.

— Защо го направи, Ястреб? — попита внезапно Брейгън.

Ястреб пое дъх и им разказа всичко за принудителния брак, за отвличането му, за годините в солните рудници и за това, как бе повярвал във вината на Виктория. Но преди да успее да свърши, в помещението влезе Падингтън Макданиълс.

— Къде е съпругата ми? — запита го Ястреб.

— В един от вигвамите.

— Прати я при мен — Ястреб прикова в него замъгления си поглед.

Очите на Макданиълс го гледаха меко.

— Знам, че искаш да изясниш нещата, момчето ми, но по-добре е да ѝ дадеш още малко време — усмихна му се съчувствено той. — Тя все още е разгневена от лъжата ти.

— Лъжа? — учуди се Брейгън.

Пади сви рамене.

— Е, не точно лъжа — поправи се той. — Когато Негово височество отвлякъл Виктория, просто забравил да ѝ каже, че е съпругът ѝ. Тя помислила, че някой дивак я е пленил — Пади погледна Ястреб в очите. — Не ѝ е било лесно да се влюби в човек, когато в същото време знае, че е женена за друг. Това е истински удар за моралните ѝ разбирания.

Брейгън хвърли заплашителен поглед към Ястреб, но не каза нищо.

Джейсън настръхна.

— По дяволите, Макданиълс! Не знаеш ли какво е преживял Ястреб? Ако аз бях предаден от жена и изпратен в робство в солните мини на Алжир, бих я убил в момента, в който я видя.

При тези думи Ястреб прикри усмивката си. Той добре си спомняше как Джейсън поне два пъти бе на косъм от смъртта заради една жена, която накрая стана негова съпруга. За първи път, като си представи прекрасната Саманта, Ястреб не изпита болка. За нея той винаги щеше да има място в сърцето си, но тя бе жена на Джейсън, а и не беше като Виктория.

— Какво говориш? — изрече с писклив глас Макданиълс. — Рия не би могла да стори това.

— Разбрах това преди известно време — Ястреб го погледна и откри в изражението му нещо ново и различно. Някакво спокойствие и увереност.

— Тогава кой...

— Не знам — прекъсна го Ястреб. — Но ще откроя!

— Мога ли да напусна селото? — надигна се Брейгън.

— Да.

— Бързаш ли? — свъси вежди Джейсън.

— Не, но трябва да довърша някои работи. Така че, ако нямате нищо против, бих желал да тръгна, преди да се е стъмнило.

— Аз също тръгвам — добави Макданиълс, — но да потърся нещо за ядене.

Ястреб кимна с глава и протегна ръка към Джейсън.

— Пази се. Благодаря ти, че спаси живота ми. Ти си приятел на шони и винаги си добре дошъл.

— Не ми вярвай толкова, Ястреб — погледна го сериозно Брейгън. — Направих го заради Виктория.

— Знам — отвърна Ястреб, като гледаше как двамата мъже се отдалечават. Александър беше странен човек. Познаваше толкова добре хората от племето и езика им. — Знаеш ли нещо за него? — обърна се Ястреб към Джейсън.

— Виждал съм го няколко пъти в Ричмонд и Йорктаун. Но всъщност не сме познати. Чувал съм, че бил женен за индианка от шони. Но скоро научих, че е починала — Джейсън стана и се протегна. — Като споменах за смърт, знаеш ли, че и теб мислех за умрял. Но след като открих писмата от майка ти, разбрах, че си жив. В противен случай тя не би ти писала. Запазих ги всичките, за да ти ги дам, когато те видя отново.

— Не ги искам.

— Има нещо, което не знаеш. Тя ми каза...

— Не говори за майка ми!

— Господи! Колко си твърдоглав — Джейсън замълча и въздъхна дълбоко. — Както кажеш, Ястреб — после се обърна към вратата. — Мога ли с нещо да ти бъда полезен?

Ястреб впери поглед в приятеля си. Знаеше, че Джейсън е ядосан, но това нямаше значение. Дори и с кръвния си брат не искаше да говори за майка си.

Като се успокои след малко, той се замисли върху отзивчивостта на Джейсън. Хрумна му идея, която го накара да се усмихне.

— Да, приятелю. Можеш да направиш нещо за мен. Първо, ти притежаваш нещо, което бих искал да купя...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Ноцта погълна в тишината си селото, а Алейна и Огнено крило все още не бяха се върнали. Виктория започна да се съмнява дали изобщо ще ги види повече.

Чувствуваше се неудобно на твърдата земя, покрита само с някаква кожа. Подръпна завивката си и се обърна на една страна, с лице към двете спящи в другия край жени. Опитваше се да не мисли за топлината и сигурността, които ѝ предлагаха прегръдките на Ястреб, тъй като това усещане очевидно беше лъжливо. Както и всичко друго, свързано с Ястреб.

Като чу дълбокото и равномерно дишане на жените, тя се сети за Колиър. Побиха я тръпки. Беше време.

Тихо отметна одеялото и се изправи. Съжаляваше, че не бе приела предложената ѝ от Гукащ гълъб кожена дреха. И тя самата не знаеше защо не искаше да се раздели с окъсаната копринена риза.

Като не искаше повече да разсъждава върху това, тя пропълзя тихо до ъгъла на помещението, където Гукащ гълъб си държеше кошниците и царевичната шума. До тях имаше няколко ножа.

Взе един и предпазливо тръгна към вратата. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне, пот се стичаше по горната ѝ устна. Ако я заловят, Огнено крило сигурно ще стори с нея това, което и с Колиър. А и Ястреб вероятно ще го подкрепи.

С трепереща ръка тя дръпна покривалото на входа и надникна навън. Тъй като, както казваше Летен вятър, шони не бяха заплашвани от врагове в тази област, те бяха оставили като охрана само няколко воители на върха на хълма. Виктория въздъхна облекчено, щом видя в средата на лагера само жаравата на догарящия огън.

Като се измъкна от вигвама, тя се огледа още веднъж и тръгна дебнешком към Колиър.

Когато застана пред него, изпита състрадание. Гледката беше покъртителна. Ръцете му бяха разперени встрани и завързани за два

кола, гърдите му — окървавени, а голото му, покрито с боя тяло беше в отоци и подутини.

Тя се приближи напред и сложи ръка на устата му.

— Колиър, събуди се.

Той размърда глава и отвори очи. В погледа му имаше див блясък, но щом видя кой стои пред него, се успокои.

— Слава богу! — изрече той, щом тя дръпна ръката си.

Виктория сложи пръст на устните си и му направи знак да мълчи. После вдигна ножа към въжето, с което беше завързана дясната му китка. Докато успее да го пререже, сякаш мина цяла вечност.

Колиър раздвижи ръката си, след което грабна бързо ножа и започна да реже каишите около лявата китка и краката си. За миг той се отпусна. Ръцете му бяха на коленете, а главата му — клюмнала.

После, като пое дълбоко дъх, се изправи и хвана ръката ѝ.

— Хайде! Да се махаме оттук!

Виктория се вцепени. Тя не смяташе да тръгва с него. Погледна към вигвама на съпруга си. Да изостави Ястреб? Само мисълта, че няма да го види повече, я накара да почувствува празнота. Тя наистина беше разгневена от постъпката му, но не можеше да го напусне.

— Не! Тръгвай без мен.

— Какво говориш, Рия? — стисна я здраво братовчед ѝ. — Не е възможно да желаяш да останеш при този дивак.

— Той не е дивак — но защо Колиър реагираше така? Тя се опита да освободи ръката си. — Може да съм много разгневена от това, че ме е измамил, но няма да го напусна.

Погледът на Колиър беше безумен. Преди Виктория да успее да направи нещо, той стисна с ръка устата ѝ, дръпна я към себе си и опря ножа в гърдите ѝ.

— По дяволите! Дори и да не искаш, ти си моя! — извика той с дрезгав шепот. — И винаги си била моя. В никакъв случай не бих позволил кождер като този да те отнеме от мен.

Виктория замръзна от страх. Колиър говореше като луд.

Той заби ножа по-дълбоко и я прониза. Тя стърчи от болка лице, след което усети топлата струя кръв по гърдите си. Страх и ужас я накараха да се отбранява истерично.

— Не се противи, Рия, или ще трябва да те убия — просъска той свирепо.

Без да обръща внимание на заплахата му, тя блъсна ръката му, с която държеше ножа, и започна безразсъдно да се дърпа.

Като ругаеше злостно, той запусти не само устата, но и ноздрите ѝ.

Тя забиваше нокти в ръцете му и се мъчеше да се освободи. В гърдите ѝ пареше болка. Едва дишаше. Ушите ѝ забучаха и всичко се завъртя пред погледа ѝ. Накрая тялото ѝ се подчини. После всичко потъна в мрак и тишина...

Зората се процеждаше през отвора на вигвама. Ястреб отвори очи и разбра, че не светлината, а гласът на баща му го беше събудил.

Той седна и премита, сякаш да избистри съзнанието си. Озърна се и видя, че е сам.

Изправи се с усилие и се олюля.

По дяволите тези макови листа! Хвана се за подпорното дърво. После с колебливи стъпки стигна до входа и погледна навън. Селото кипеше. Воините грабежа оръжията си, а жените прегръщаха децата си.

Ястреб смръщи чело. Всички изглеждаха изплашени. Огледа лагера и видя баща си. Лицето на Огнено крило имаше дяволско изражение. Дори Ястреб изпита страх.

Излезе навън и се промъкна, клатушкайки се, до разгневения мъж.

— Татко? Какво става?

Огнено крило се обърна и изтръпна. В първия момент изглеждаше загрижен, но после чертите му се напрегнаха. Като вдигна глава, той отвърна:

— Светлокосият е избягал — жилите на врата му изпъкнаха. — И жена ти е тръгнала с него.

Само за миг целият свят се завъртя лудо пред очите на Ястреб. Не! Тя не можеше да постъпи така с него. Не можеше да го остави.

Но все пак го е направила.

С последни сили той се опита да преодолее болката в душата си. Пое дъх и изправи рамене, безчувствен към студа и тежестта в гърдите си. Като не разчиташе на гласа си, той само кимна с глава, обърна гръб на вожда и отмина.

Докато се движеше към вигвама, в главата му нахлуха безброй мъчителни мисли. Той видя Виктория гола и изнемощяла до коня му. Спомни си как, изплашена от мечето, се беше сгушила в него там, край

реката. Почувствува отново болката и ужаса в очите ѝ, когато му разказваше за детството си. Не можеше да забрави и начина, по който му се беше отдала и загубила съзнание.

А страхът ѝ от водата и доверието ѝ към него, когато я учеше да плува? В главата му още звучаха нежните ѝ думи за любов. И сега виждаше дървото, което тя размахваше, рискувайки своя живот, за да спаси него от мечката.

Ястреб се спря. Не! Тя не би го напуснала! Можеше да бъде гневна, да крещи, да ругае и да се нахвърли срещу него, но никога не би го напуснала.

Тялото му потръпна от страх. Ако действително е така, както смяташе, то тогава тя е отвлечена насила. Той се обърна и видя баща си да говори с приятеля на Виктория, с Пади и с Алейна.

В този момент Ястреб беше твърде обезпокоен за Виктория, за да може да разсъждава върху присъствието на майка му тук.

— Когато ги заловихте, едноокият моряк беше ли с тях? — втурна се към баща си Ястреб.

Огнено крило кимна с глава.

— Да. При Зимен цвят е сега — после, като че ли в отговор на следващия му въпрос, той добави. — Не е избягал.

Ястреб се обърна.

— Синко? — Макданиълс сложи ръка на рамото му. — Остави я. Тя няма да бъде щастлива тук, сред горите. Ела при нея в Англия.

— Не — каза през зъби Ястреб, — тя не е тръгнала по свое желание.

— Не е така, момчето ми — погледът на Пади стана по-топъл. — Рия е откраднала един от ножовете на Летен вятър и е помогнала на Паркс да избяга. Тръгнала е, защото е искала. Не я карай да се връща. И двамата ще съжаляват.

Наранен от думите му, Ястреб дълго стоя с втренчен в Пади поглед. И все пак не можеше да му повярва. Виктория може да е помогнала на братовчед си да избяга, но не би изоставила Ястреб. Беше напълно уверен в това.

— Грешиш, бели човече — каза той и тръгна към вигвама на Зимен цвят. Там той намери само О'Райън, свит в единия ъгъл.

— Къде са те? — приближи се Ястреб до него. О'Райън се огледа тревожно.

— Откъде да знам. Кълна се — не съм ги виждал. Онзи негодник ме молеше да му помогна, но аз отказах — той облиза устните си и погледна неспокойно някъде зад гърба на Ястреб. — Казах на Паркс, че си заслужава това, което получи от Огнено крило. Кучият му син ми плати двеста лири, за да те убия. Но аз не го сторих. Аз не съм убиец. Жив си благодарение на мен — сгуши се още по-навътре и продължи. — След като те бях завел на онзи кораб и разбрах кой си, аз се опитах да обясня на капитана, но той не искаше да ме чуе. Да те продадем на търговците на роби, беше идея на Паркс.

Човекът не казваше истината докрай — Ястреб разбираше по очите му.

— А Виктория?

— Какво? Тя не знае нищо. Колиър не искаше тя да знае.

Ястреб въздъхна облекчено и се обърна. На входа стояха баща му, Джейсън и Макданиълс. Лицето на Огнено крило беше ужасено. Той несъмнено бе чул признанието на моряка. А това означаваше, че Дули О'Райън ще претърпи своето наказание.

— Идвам с теб — предложи Пади, когато Ястреб мина край него.

— Не! — Ястреб се обърна към баща си и срещна погледа му. — Аз ще върна съпругата си.

Лицето на Огнено крило не издаваше мислите му, но Ястреб долови в него несигурност.

Джейсън сложи ръка на рамото на приятеля си и каза с решително изражение.

— Аз идвам.

— Не.

Очите на Кинкейд заблестяха и той сниши глас.

— Не ми отказвай, братле. Когато аз се нуждаех от теб, ти беше с мен.

В този момент Ястреб видя онзи Джейсън Кинкейд, когато така добре познаваше. Уверения и необикновено хладнокръвен Джейсън. Но Ястреб не искаше да рискува живота на приятеля си. Като изправи рамене, той каза меко, но непреклонно:

— Тръгвам сам.

Преди да отвори очи, Виктория долови мирис на влажна земя. Заслепи я слънчева светлина, процеждаща се през отвора на една

пещера. Пещера?! Тя се изправи и се огледа. Намираше се в пещера. С Колиър.

Братовчед ѝ вдигна поглед и се усмихна.

— Е, Рия, най-последно се събуди. Време беше. Ужасно е скучно да стоиш тук и да няма с кого да си говориш.

Той хвърли настрана дървото, което дялкаше, и стана. Очевидно не го интересуваше това, че е все още гол и изцапан с черна боя.

— Направил съм ти закуска.

Отиде до един камък в дъното на пещерата и донесе парче сурово месо.

— Това е змия. Убих я тази сутрин, когато я видях да пълзи в един ъгъл.

На Виктория ѝ се повдигна. Тя дръпна парчето плат, с което бяха вързани ръцете ѝ, и разбра, че това е част от копринената ѝ риза. Кога ли е направил това? Тя смътно си спомни, че бе дошла в съзнание, когато той я влачеше през гората. Тогава тя се бе опитала да се отскубне, но той не я пусна, докато не стигнаха до някаква скала. Беше обезумяла само при вида на пещерата, в която той възнамеряваше да я вкара. По лицето на Виктория пулсираше болка. Беше от удара му.

— Колиър, защо вършиш това? Моля те, пусни ме!

— Не бъди глупава, Рия. Нищо лошо не правя. Ти ми принадлежиш. Нуждаеш се от някой, който да се грижи за теб — суровият му поглед се плъзна по полуголото и тяло. — Аз съм ти нужен, за да те направя щастлива. Да, аз ще те направя щастлива.

През всичките изминали години тя никога не бе изпитвала такъв страх от братовчед си. Нещо в очите му заплашително и ужасяващо — ѝ подсказваше, че е изгубил разума си.

Същия този поглед тя бе видяла и миналата вечер, когато го бе чула да крещи обезумяло.

Помръкналото му и изкривено лице и големите изпъкнали очи се открояваха на светлината и изпълваха Виктория с ужас.

— Яж си закуската, скъпа. Ти си добро момиче — каза Колиър, като метна в скута ѝ слизесто парче змийско месо.

Втрещена, Виктория го хвърли настрана. Колиър видя как то тупна и я прониза с неодобрителен поглед.

— Не биваше да правиш това. Просто трябваше да ми кажеш, че не си гладна.

Обезпокоена от нестабилното му душевно състояние и опасявайки се да не го разгневи, тя реши да промени темата. За бога, къде ли е сега Ястреб, когато така силно се нуждае от него?

— Къде сме? — попита тя.

— Не знаеш ли? — той направи грациозен жест с ръка. — Разбира се, че не знаеш. Ти спа през цялото време дотук — сви той устни — и аз трябваше да те влача по този планински път. Отвратителна работа! Трябва да помислиш за теглото си, скъпа — той отиде до входа на пещерата и се показа навън. — Доведох те тук, защото това е единственото сигурно място, което знам. Ние с Александър и Макданиълс нощувахме в тази дупка миналата нощ, когато ви следвахме с онзи противен индианец. Не можахме обаче да си починем добре, тъй като този глупак Александър непрекъснато настояваше да тръгваме. Беше толкова разтревожен — Колиър погледна навъсено. — Той, разбира се, въобще не можеше да си представи, че ти се забавляваш с онази отрепка — очите му светнаха. — Кажи ми Рия, беше ли с него? — той се приближи застрашително към нея. — Даде ли му това, което ми принадлежи?

— Колиър, престани. Аз не ти принадлежа. Аз съм омъжена за Ястреб.

— Не — изкрещя той истерично и я погледна с умопомрачения си поглед. — Ти си моя! Сега си на повече от осемнадесет и можем да се оженим, както бях предвидил. Този мръсен дивак никога няма да те притежава — той се хвърли към нея, хвана я за раменете и я разтърси. — Никога! Ще те убия, преди да му разреша да те отнеме от мен — като впи устните си в нейните, той едва не я задуши.

Тя сграбчи с ръка косата му и се дръпна, опитвайки се да го отблъсне.

Той впиваше зъби и я целуваше все по-настървено.

Виктория извърещаше лице, но пръстите му бяха здраво вплетени в кичурите на косата ѝ. Тя простена от болка. „О, господи! Помогни ми!“

Когато тя, без да осъзнае, спря да се съпротивлява, той я пусна.

— Добро момиче! Така можем да се разберем — дръпна я той отново към себе си. — Сега си моя! — дъхът му пареше бузата ѝ. — Ще бъдеш доволна, когато се измъкнем от тази ужасна страна. И ще си изненадана от чудесните любовни игрички, които ще ти покажа —

ухили се той предизвикателно. — Много съм добър в тези неща — и при двата пола.

Виктория изпита отвращение. Молеше се само Ястреб да я открие. Никога за нищо не се беше молила така силно през живота си.

— Ястреб ще тръгне след мен.

— Не! — изкрещя Колиър. — Твоят противен метис няма да дойде. Той знае, че си моя и че ще го убия. Веднъж се опитах. Ще го сторя и втори път — братовчед й завъртя очи и премига смутено. — Да, исках да умре, но той оживя. И всичко заради онзи едноок чакал О'Райън. Той искаше да види Ремингтън в страдание и го продаде на търговците на роби. Мъжът ти би трябвало да е мъртъв, както всички останали в солните мини.

Колиър изсумтя.

— Но не стана. Негово височество херцогът на Силвъркоув е твърде силен и могъщ за такава низка смърт. Той измами смъртта. Измами и мен — Колиър тръсна сплъстената си руса коса. — Той трябваше да умре. Очаквах да видя мъртвото му тяло и знаех, че тогава ти ще се ожениш за мен. Така щях да имам теб и богатството на херцога. Но той ме измами. Моите кредитори бяха готови да ми прережат гърлото. Ей богу, толкова отчаян бях тогава! — усмихна се той по момчешки. — Имах още една възможност и реших да я използвам. Тъй като баща ти беше ме определил като единствен наследник на имението, аз само трябваше да уредя един малък нещастен случай с чичо Ричард.

— Ти си го убил? — Виктория го гледаше с отворена уста.

— Не ме гледай така — сви той нацупено устни. — Той всъщност не беше твой баща. Каза ми това в деня на сватбата ти, в момента, когато те лиши от наследство.

Светът сякаш рухна пред очите на Виктория. Колиър — убиец?

— Тогава го намразих — продължи той. — Но повече мразех себе си заради грешката, която допуснах. Ако не бях аз, чичо Ричард нямаше да разбере истината — той хвана ръцете й и ги сложи на ранените си гърди. — Не предполагах, че ще пострадаш ги. Ако знаех, че ще се случи така, никога не бих му казал за срещите на майка ти с онзи човек в конюшнията.

Виктория имаше чувството, че сънува.

— За какво става въпрос?

Колиър притисна главата ѝ на рамото си и я погали.

— За деня, в който майка ти умря. Отбих се у чичо Ричард, за да го помоля за заем. Тъй като не го видях наоколо, помислих, че е в конюшните, и отидох да го потърся там. Когато влязох, видях майка ти в прегръдките на другия мъж.

— Какво говориш? — Виктория дишаше тежко.

Колиър я целуна по главата.

— Хайде, хайде, скъпа, не плачи. Както и да е, аз се измъкнах незабелязано. И сигурно нищо не бих казал на чичо Ричард, когато намерих да дреме в градината, ако не беше отказал да ми даде пари. Ей, богу, Рия! Трябваше да получа отнякъде тези пари — подсмихна се той. — И така — аз го изнудих. Казах му, че срещу 50 лири ще му дам информация, която ще промени живота му — братовчед ѝ измърмори нещо с възмущение и продължи: — Когато му разказах, той побесня. Трябваше ми почти час, за да го успокоя. Накрая успях и той ми даде парите. Много по-късно, едва на твоята сватба, аз узнах какво се е случило в онзи ден, след като съм си тръгнал.

Виктория потръпна от някакво неприятно и страховито предчувствие. Въпреки всичко тя трябваше да узнае истината.

— Какво се бе случило?

— Чичо Ричард се приближил до конюшната, като нарочно вдигал шум, за да го чуят. Като влязъл вътре, се престорил в добро настроение и предложил на майка ти разходка с файтона. Когато стигнали скалата, издигаща се над езерото, той поискал да му разкаже всичко за любовника си. Тя открила тайната си за дългогодишната си любов към Пади. Казала му, че ти си негово дете, и поискала развод. В този момент баща ти изпаднал в безумен гняв. Удрял я, ритал я и я пребил до смърт...

Гърлото на Виктория беше пресъхнало и всичко около нея се завъртя.

— Когато Ричард дошъл на себе си и разбрал какво е направил, хвърлил тялото на майка ти в езерото. След това скочил във водата, гмурнал се и извадил трупа на брега. Искал всички да повярват, че е нещастен случай и че се е опитвал да я спаси. В ролята на отчаян, той се втурнал към Денуик. Но когато видял Пади на ливадата до конюшната, нещо в него се преобърнало. Опитал се и него да убие —

Колиър я притисна силно. — Оттогава кучият му син обърна гнева си срещу теб. Мразя го за това. Радвам се, че е мъртъв.

Виктория нямаше сила, дори да вдигне главата си. Беше напълно сломена. Майка ѝ беше убита от съпруга си Ричард Таунсенд. А истинският ѝ баща бе Пади. Това бяха неща, които тя не можеше да приеме така изведнъж. Беше твърде развълнувана, а главата ѝ се въртеше от мисли. Всички хора, на които е вярвала и е обичала, я бяха мамили. Дори и Ястреб. Внезапно тежка, черна мъгла я обгърна и тя с радост потъна в прегръдката ѝ.

Колиър я остави на земята и се вгледа в нежното ѝ лице. Господи, обичаше я! И винаги беше я обичал. Той се усмихна. Никой не можеше да му я отнеме. Те ще живеят и... ще умрат... заедно.

Той я погали и целуна. Скоро всичко щеше да бъде наред. Щом обладае тялото ѝ, тя едва ли ще пожелае друг мъж. По устните му пробягна усмивка. Щеше да ѝ покаже неща, които нейният индианец дори не бе сънувал.

На Виктория ѝ се струваше, че се извисява сред хълмовете от гъста тъмнина... Тя отвори очи и се опита да съсредоточи погледа си върху това, което я обкръжаваше. Пещерата! О, господи! Това не е било сън. Тя се изправи и се олюля.

— Спокойно, скъпа! Ти си добро момиче — потупа я братовчед ѝ по рамото.

Тя се сви и се отдръпна.

— О, Рия! Нямаш причина да се страхуваш от мен. Нищо лошо няма да ти сторя.

Цялото ѝ същество беше пронизано от страх. Колиър я гледаше с безумен и безжизнен поглед!

— Моля те, остави ме да си вървя — каза Виктория, като се опита да прикрие отчаянието в гласа си. — Ако наистина ме обичаш, пусни ме.

— Ей, богу! Твоите молби ме възбуждат — той смъкна ръката си надолу към гърдите ѝ. — Знаеш ли какво е хленченето ти за мен?

Виктория потръпна.

Колиър грабна ръката ѝ и я сложи до сърцето си.

— Чуй!

Като разбра, че ръцете ѝ са развързани, тя се опита да се отскубне, но той здраво я държеше.

— Колиър, престани! — този път гласът ѝ звучеше по-твърдо.

Той се изсмя обезумяло и вдигна ръката и до устните си. Целуна я и гневно захапа пръстите ѝ. Тя извика и се дръпна.

— Остави ме!

— Не! — простена той и коленичи пред нея. — Ти не искаш това, нали? Ти ме обичаш. Знам, че ме обичаш. Ние ще се оженим. Господи, Рия! Мечтаех за това още когато беше дете.

— Колиър, трябва да ме изслушаш! — Виктория се опита да го убеди. — Не мога да се оженя за теб. Аз вече имам съпруг и го обичам много.

— Не! Ти не си негова! Моя си! Моя! Чуваш ли ме? — той се хвърли към нея, повали я на земята и притисна ръцете ѝ над главата. — Ти си моята съпруга — целуна я грубо и стенийки, стовари тялото си върху нейното.

Устните му се насочиха към врата ѝ.

— Ще бъдем добре заедно, скъпа. Ще видиш — той заби зъбите си в плътта ѝ.

Болката я заслепи. Виктория се гърчеше и крещеше.

Като отметна глава назад, той се изсмя и разтвори краката ѝ. После неистово разкъса ризата ѝ.

Ръцете ѝ бяха свободни и тя удряше силно по лицето и гърдите му.

Той се смееше в умопомрачение.

— Никога не съм предполагал, че ще бъде толкова хубаво! В теб има много повече живот, отколкото очаквах.

— Не! — извика Виктория, като блъскаше ръцете му.

Изведнъж някой издърпа Колиър отзад. Виктория вдигна поглед и видя как силният юмрук на Ястреб се стовари по лицето на братовчед ѝ. Колиър извика и се сгърчи на земята. Облекчението заля Виктория като пролетен дъжд.

— Ставай, Паркс! — заповяда му Ястреб с убийствен глас. — Сега ще видим дали ще ти хареса докосването до смъртта.

Очите на обезумелия Колиър се разшириха и заблестяха. В този миг Виктория разбра, че той напълно бе загубил разсъдъка си.

— Никога няма да е твоя! — стана той, олюлявайки се. — Първо ще я убия.

Ястреб пребледня.

Колиър се усмихна и вдигна в ръката си ножа, който Виктория беше откраднала.

Ястреб дори не трепна. С невероятна бързина той сграбчи ръката на Колиър, изви я на една страна и го принуди да пусне оръжието.

Колиър изкрещя и се изкикоти.

— Страхуваш ли се от мен, индианецо? Опасяваш се, че мога да я накарам да ме пожелае? — той погледна Виктория и се ухили. — Да, мога. Ти знаеш това. Мога да ти доставя удоволствие, каквото той никога не би могъл. Ще ти покажа — протегна към нея ръце.

Виктория усети гадене и се отдръпна. Яростен вик се изтръгна от Ястреб, миг преди да забие юмруците си в корема на Колиър. Колиър изскимтя и се присви.

— И все пак аз мога да ѝ доставя удоволствие — хихикаше той, като едва дишаше.

— Ти си луд.

— Луд? — изкиска се безумно Колиър. — Само защото искам да ѝ покажа върховните радости от секса? Това не е лудост — протегна ръце към небето и продължи. — Това е дар. Великолепен дар — той сведе поглед към Ястреб. — Дар от мен за Виктория.

Ястреб беше готов да го убие. Той грабна Виктория за ръка и я дръпна настрана.

— Хайде! Да го оставим на мечките — той погледна свирепо Колиър и я повлече към входа на пещерата.

— Неее... — изкрещя лудо Колиър. — Тя е моя — с блестящ безумен поглед той се нахвърли срещу Ястреб.

Индианецът успя да отблъсне Виктория точно когато Колиър се стовари отгоре му.

— Ястреб! — изкрещя Виктория в момента, когато двамата мъже стигнаха до ръба на скалата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Когато Виктория дойде в съзнание, разбра, че се намира в дома на Летен вятър. До нея стоеше свекърва ѝ.

— Добре ли си, скъпа?

Виктория беше твърде немощна, за да успее да събере мислите си.

— Как съм попаднала тук? — попита тя, като огледа еленовата кожа, на която беше легнала.

Алейна дръпна завивката към раменете ѝ.

— Джейсън те открил, когато си бродила безцелно в подножието на планината — тя отметна косите от челото на Виктория. — Когато те доведе в селото, ти беше замаяна и неясно споменаваше името на Ястреб.

Виктория затвори очи и се опита да си спомни какво е правила в планината. Изведнъж спомените ѝ бликнаха като вулкан. Надигна се, олюлявайки се, и извика:

— Къде е Ястреб?

Лицето на Алейна пребледня.

— Не знам, Виктория. Още не са го открили.

— О, Алейна! — Виктория избухна в неудържим плач. — Той е мъртъв! Ястреб и Колиър бяха на ръба на скалата. Те и двамата са мъртви.

— Не. Не можем да кажем това — гласът ѝ се промени. — Поне за моя син...

Лъч на надежда сгря Виктория и тя се вкопчи в ръката на по-възрастната жена, като че ли в спасително въже.

— Какво искаш да кажеш?

— Намерили са само тялото на братовчед ти, но не и на Адам. Трупът на Колиър е бил между скалите, под пещерата, недалече от мястото, където Джейсън те е видял — Алейна дишаше тежко. — Сега Огнено крило и другите търсят Адам.

Виктория притвори клепачи. Болката в гърдите ѝ беше непоносима. Ястреб сигурно е мъртъв. Беше само въпрос на време да открият пребитото му тяло. Сърцето ѝ изгаряше от болка, която само собствената ѝ смърт можеше да успокои. Тя се отпусна на кожата и се сви на кълбо.

Джейсън вдигна поглед към жаркото слънце, после отпи от манерката и я подаде на Пади. Обърса с ръкав челото си и се обърна към Огнено крило.

— Няма и следа от него.

Вождът погледна към воините, които се бяха разпрострели по скалистите планински склонове, и поклати глава.

— Боже мой! — извика Пади. — Ако от тази скала падне човек, не е възможно да стане и да тръгне. Момчето трябва да е тук.

Джейсън се замисли върху думите на Мақданиълс. „По дяволите! Ястреб не е мъртъв!“

— Ще го намерим — той се вгледа в напрегнатите черти на Огнено крило. — И то жив.

— Кого ще намерите? — дрезгав и немощен глас се чу зад гърба им.

Очите на Мақданиълс щяха да изскочат от учудване. Когато Джейсън се обърна, едва не припадна.

— Ястреб!

Индианецът стоеше пред тях, блед като смъртта. Главата и рамото му бяха превързани с парчета копринен плат.

— Господи! — Джейсън грабна приятеля си и силно го прегърна. После сърдито се отдръпна и попита: — Къде, по дяволите, беше? Едва не обезумяхме от безпокойство — той сви юмрук. — Никога повече не ме измъчвай така. Чуваш ли? Никога! — очите на Джейсън бяха пълни със сълзи. Той отново взе Ястреб в прегръдката си.

Огнено крило се покашля и сложи ръка на рамото на Ястреб.

— Ранен ли си, синко?

Ястреб се отдръпна от Джейсън и стисна ръката на баща си.

— Ще оживея.

Ръцете на вожда трепереха, а в погледа му блестеше светлина. Тревогата, изписана по лицето му, бе избледняла, а устата му се

разтвори бавно в усмивка. И тогава, пред очите на всички, Огнено крило горещо прегърна сина си.

Виктория продължаваше да лежи свита на кожата. В душата ѝ беше празно. Ястреб бе мъртъв. Нямаше съмнение в това. Тя го бе видяла как умира в ръцете ѝ.

За миг дъхът ѝ секна. В съзнанието ѝ изплува мимолетен спомен. Като се изправи и седна, тя напрегна мислите си. Изведнъж всичко се проясни в главата ѝ. След като мъжете бяха скочили от скалата, тя лудо се бе втурнала надолу по склона и бе открила Ястреб, проснат до обезобразеното тяло на Колиър.

Тогава Ястреб беше в безсъзнание. От рамото му и раната на слепоочието бликаше кръв. Виктория смътно си спомни как в ужаса си бе успяла да го превърже с парчета плат от ризата си. А когато обви с ръце главата му, той отвори очи и усмивка огря лицето му. Господи! Какво облекчение изпита тя. Той беше жив! Двамата заедно, олюлявайки се, изминаха почти половин миля надолу по планинския склон, докато стигнаха до малка рекичка.

Само като си припомни това, което се бе случило, сърцето ѝ силно заби и пот обля челото ѝ. Ястреб беше изнемощял от дългото и мъчително придвижване. Лицето му беше смъртно бледо. След като поиска от нея прошка, той затвори във вечен сън очи.

При този спомен Виктория сложи ръка на устата си и раздирана от мъка, се сви отново на кожата.

— О, за бога! Не! — сърцераздирателно ридание се изтръгна от гърлото ѝ. Не бе изпитвала такава болка досега. Тя страдаше за Ястреб. Плачеше за себе си и за самотните години, които я очакваха; за онези прекрасни деца, които тя и Ястреб никога нямаше да имат. Скръбта ѝ беше толкова силна, че бе равносилна почти на смърт.

— Твоите сълзи ме убиват, нийва.

Отначало Виктория си помисли, че това е въображаем глас.

Нийва? Тя се изправи на крака и изви глава.

— Ястреб! О, господи! Мислех, че си мъртъв! — тя се хвърли в обятията му, прегърна го и неудържимо го целуна.

Той обви ръцете си около нея и с не по-малка жар отвърна на чувството ѝ. Докато ръцете му галеха всяко местенце от тялото ѝ, устните му жадно поглъщаха нейните.

Тя потъна в порой от безумна страст. Изпитваше нужда да го притисне силно и да се увери, че наистина съществува. Целуваше лицето и гърдите му и не позволяваше тялото му да се отдели нито на сантиметър от нейното.

Ястреб трепереше. Като пое дълбоко дъх, той прошепна:

— О, нийва, твоята страст ще ме унищожи.

— Болка ли ти причинявам? — отдръпна се за миг Виктория.

— Не, но нямам достатъчно сила да те обичам — усмихна се той нежно.

Като погледна в изморените му сиви очи, изпита срам. Той едва стоеше на краката си. Като разбра това, тя хвана ръцете му и го подкрепи.

— Ела тук. Трябва да легнеш.

Ястреб залитна леко на една страна, но се усмихна:

— Само ако легнеш до мен.

Развълнувана от думите му, тя кимна с глава и го поведе към постелята. После внимателно му помогна да легне и се отпусна до него. Доволна от това, че го чувства до себе си, притисна главата му до гърдите си и погали челото му. Спокойствието, което изпълни душата ѝ, бързо я накара да забрави гнева си, както и мислите за безвъзвратната загуба. Сега той беше при нея, вън от опасност.

На следващата сутрин Виктория лежеше сгушена в прегръдките на съпруга си в дома на Летен вятър. Тя беше така благодарна на двете жени, които им отстъпиха жилището си и нощуваха другаде. Отвори очите си точно когато бизонската кожа на входа се отметна.

— Какво има? — сепна се Ястреб.

Огнено крило влезе направо, без да предупреди.

Срещна първо изумения поглед на Виктория, а после се обърна и спря очите си на Ястреб.

— Майка ти иска да говори с теб.

Виктория видя напрежението в мускулите на Ястреб, когато той се надигна и седна на кожата. Изглеждаше прекрасен в полусънното си състояние. Суровият му глас обаче противоречеше на вида му.

— Ти си ѝ простил, татко, но аз не мога.

Огнено крило изправи рамене и прикова поглед в сина си.

— Трябва да изслушаш майка си.

В очите на Ястреб проблесна непокорство. Но Виктория разбираше, че дълбокото уважение към баща му не би му позволило да не се подчини.

Ястреб стана прав, но не помръдна от мястото си.

Огнено крило сякаш разбра жеста му и се обърна към входа.

— Влез, Пясъчен цвят.

Дъхът на Виктория секна в нетърпеливо очакване. Когато лейди Ремингтън влезе, тя почувствува напрежението ѝ от начина, по който гордо държеше брадичката си.

Алейна тръгна към Ястреб и спря на няколко крачки от него.

— Говори! — подкани я раздражено Огнено крило. — Мен успя да ме убедиш. Сега успокой и сина ни.

Като срещна ледения поглед на Ястреб, лейди Ремингтън наведе глава.

— Искам да ти разкажа защо ви напуснах.

— Това няма значение — стисна зъби Ястреб.

— Има — прошепна Алейна.

— Не...

— Сянка на ястреб! — очите на вожда заблестяха гневно.

Ястреб пое дълбоко дъх и замълча.

Успокоена до известна степен, майка му хвърли поглед към съпруга си, сякаш да му благодари за подкрепата, и тихо заговори:

— Баща ми боготвореше брат ми Стивън, а мен едва понасяше. Няма да разказвам подробно целия си злочест живот. Искам само да кажа, че когато ми се предостави възможност да избягам от Англия и да дойда тук, при приятелката си Лусинда, майката на Джейсън, аз се възползвах от нея. Лусинда ме запозна с баща ти, в когото се влюбих. Ожених се за него според обичаите на шони — като погледна бегло съпруга си, тя продължи. — В продължение на единадесет години не можех да бъда по-щастлива. Обичах селото, хората, Огнено крило и теб. Но един ден получих по трапера Джед писмо от баща си. Ти беше на училище, а Огнено крило бе отишъл на лов. Всичко в писмото звучеше така объркано, че се налагаше да се срещна с баща си. Това трябваше да стане в една малка долина, недалече от мястото, където ти си построил жилището — тя преглътна така, сякаш думите, които изричаше, нараняваха гърлото ѝ. — Баща ми ми каза за смъртта на брат ми и ме обяви като своя наследница в случай, че се върна в

Англия и се омъжа. Аз, разбира се, отказах. Грешката ми беше, че го уведомих за съпруга си и сина си — долната ѝ устна потрепери. — Това го разгневи и той настоя да се върна с него. Когато аз решително отхвърлих решението му, той разпореди на един от войниците, които го придружаваха, да организира хората за нападение над шони и да убият вождата и сина му — Алейна беше съвсем развълнувана. Спокойствието ѝ беше напълно изчезнало. — Не можех да им позволя да убият теб и баща ти. Толкова много ви обичах. Съгласих се да тръгна с тях, но само при едно условие. Пожелах да ми разрешат да изпратя по Джед писмо на Огнено крило. В него написах, че се чувствам нещастна в селото и искам да се върна в Англия — тя през сълзи се усмихна на съпруга си. — Познавах баща ти твърде добре и знаех, че ако просто си тръгна, той ще ме намери, дори ако е необходимо да измине целия път до Европа. Трябваше да ви причиня мъка, за да ви спася. А баща ми никога не получи това, което искаше от мен. Отказах да се омъжа и никога не съм принадлежала на друг мъж. В края на живота си, когато умираше, баща ми извика адвоката си и призна теб, Адам Ремингтън, за свой наследник.

— Защо не си ми разказала това преди? — попита Ястреб със смутен глас.

— Писах ти много писма през тези години и се надявах, че ще прочетеш поне едно от тях. На баща ти не можех да кажа, но исках ти да знаеш. Но ти дори не ги погледна. Единственото послание, което успя да стигне до теб, беше това, в което те молах да дойдеш в Англия след смъртта на баща ми — погледите на Алейна и Огнено крило се срещнаха. — Бях изненадана, когато пристигна, но сега вече знам каква е била целта на пътуването ти. Аз бях доволна, че те виждам отново и че съм близо до теб, дори и да не понасяше да си в една стая с мен.

В един дълъг, сякаш спрял времето момент, Ястреб остана безмълвен, с вперен пред себе си поглед. После се обърна към Виктория. В този миг тя видя в него цялата болка и несигурност на малкото момче. В насълзените ѝ очи имаше неизказана подкрепа.

Тялото на Ястреб бавно се отпусна, сякаш тежък товар се смъкна от раменете му. Когато погледна Алейна, на лицето му беше изписано състрадание. Той бавно и колебливо протегна ръце към нея.

Алейна се отпусна в обятията му разтърсвана от сподавен плач.

За да не види Виктория изражението му, Огнено крило се обърна настрана.

От болка Ястреб затвори очи и зарови лице в косите на майка си.

Виктория се обливаше в сълзи, като гледаше как се разтрисат широките рамене на съпруга ѝ.

— Липсваше ми, майко — каза Ястреб с тих и напрегнат глас.

На следващата сутрин Ястреб беше станал преди Виктория и дори бе успял да се изкъпе. Лъскавата му коса, завързана отзад, беше още мокра. Влажни бяха на места и дрехите му.

Като погледна към нея, очите му заблестяха.

— Добро утро — поздрави Виктория.

— Да, утрото тук вътре е наистина чудесно — отвърна нежно Ястреб.

Тя неловко отметна косата от очите си и се опита да промени темата.

— Сигурно е много рано. Селото е толкова тихо. Лицето на Ястреб стана неспокойно и той погледна към входа.

— Какво има? Нещо не е наред ли?

— Не, няма нищо лошо, нийва. Само малко неприятно...

— Какво е то?

Той коленичи до нея и погали един кичур, разпилян по голото ѝ рамо.

— О'Райън... Тишината означава, че наказанието му е свършило.

Изведнъж тя си спомни виковете и веселия смях, които бе чула отвън. Но бе помислила, че шони празнуват завръщането на Алейна. Беше забравила напълно за едноокия моряк. Значи през цялото време те са се наслаждавали на мъките на О'Райън.

— Какво му направиха?

— Не искаш да знаеш, нали?

Прав беше. Не бе необходимо да ѝ казва. Изражението му говореше достатъчно. Тя се изправи колебливо на крака. Разбираше, че след всичко, което бе причинил на Ястреб, морякът заслужаваше отмъщението на индианците, но въпреки всичко не можеше да се отърси от усещането, свило стомаха ѝ. Виктория облече кожената дреха, която Летен вятър ѝ бе дала. Нещо вътре сякаш я задушаваше.

— Ще отида да се поразходя — отправи се тя към вратата.

— Виктория, чакай! — извика Ястреб настойчиво.

Но беше вече късно. Тя тъкмо бе вдигнала покривалото на входа и видя това, от което той искаше да я предпази.

В средата на селото, с разперени между два кола ръце, стоеше О'Райън, с мъртвешки кълмнала глава. Беше гол до кръста. По гърба му имаше дълбоки кървави рани от ударите на камшика. В краката му лежеше черен кожен колан, който тя бе виждала на кръста му преди.

Виктория закри с ръка устата си и се обърна с гръб. Тя усети как Ястреб я взе в ръцете си и я погали.

— Не исках да виждаш това, нийва. Не искам да смяташ, че шони са жестоки. Те просто искаха да му отмъстят за моите мъчения, не и да го убиват. Не ги вини заради О'Райън. Те не са виновни заради слабостта и малодушието му.

Виктория обви ръце около него и се опита да забрави жестоката гледка. Пръстите ѝ докоснаха белезите по гърба му. Плътта му е била така безмилостно разкъсвана! Тя си представи мъчителното му гърчене под ударите на бича. Това за нея беше нещо изключително болезнено. И за всичко беше виновен О'Райън. Но неговото страдание, сравнено с това на Ястреб, беше свършило по-бързо и леко.

Като пое развълнувано дъх, Виктория се облегна назад.

— Твоят народ не е жесток. Той е справедлив — усмихна се тя смело. — И аз не ги виня.

Ястреб като че ли не беше убеден в това, което чува. Той погали бузата ѝ.

— Ако О'Райън беше изтърпял мъченията, както аз, нийва, щеше да бъде освободен. Въпреки че минах през адски мъки, аз съм все още жив.

— За това аз съм безкрайно благодарна — този път усмивката на Виктория беше искрена. — Все пак искам да се поразходя.

На лицето му се изписа доволна усмивка, а очите му преливаха от любов. Виктория беше благодарна на Алейна за признанието, което бе изпълнило съпруга ѝ с необикновена сила.

Ястреб я прегърна и я поведе към планината, отвъд мястото, където те за първи път съзряха селото... и мечката. Като си спомни какво се беше случило, Виктория изпита за момент страх, но уверената ръка на Ястреб я окуражи. А освен това мечката вече не съществуваше.

Според Алейна, индианците бяха съхранили месото и обработили кожата ѝ. Тази мисъл накара Виктория да крачи по-спокойно.

Когато стигнаха върха, Ястреб седна на тревата и я притегли към себе си. Гледаше вирнатото ѝ носле с поглед, който изразяваше уважение. Когато започна да говори, гласът му звучеше неестествено.

— Аз също трябва да бъда наказан, нийва, тъй като постъпих несправедливо с теб.

Като гледаше сивите му очи, тя усети как лошите ѝ предчувствия се разсейват. Но все пак искаше да чуе какво ще ѝ каже.

— Защо ме отвлече? Искаше да ме убиеш?

Ястреб въздъхна тежко и започна да върти в пръстите си дългите ѝ къдрици.

— Причината да тръгна за Англия беше жена на име Саманта. Изпитвах към нея нещо, което човек не би трябвало да изпитва към съпругата на приятеля си.

— Жената на Джейсън? Сам? Името, което ти произнесе в бълнуването си?

Той кимна с глава.

Виктория усети лека ревност, но се опита да я прикрие.

— Бях вече напуснал Америка — продължи Ястреб, — когато Джейсън научил за съществуването на своята природена сестра. Малко след пристигането ми в Лондон той разбрал, че тя живее в Англия. Тогава потърси помощта ми. Помоли ме да му съдействам да я открие.

— Какво общо има това с мен?

Ястреб се усмихна.

— След като знаех как майка ми постъпи с мен, аз повече не вярвах на белите жени. Съгласих се да се ожения за теб само защото мислех, че си сестра на Джейсън. В противен случай не бих го сторил. Тогава сгреших, но сега тази грешка е повече от желана — той плъзна ръката си по гърба ѝ. — Това обаче не беше единствената ми грешка — гласът му беше дрезгав и с нотка на самообвинение. — В нощта, когато бях отвлечен — нашата брачна нощ — О'Райън ми каза, че си виновна за моето залавяне. И аз му повярвах. В продължение на седем години ме крепеше омразата ми към теб. Когато избягах от робството, реших да потърся отмъщение — Ястреб ѝ се усмихна. — Но след като те плених, разбрах, че нямам сили да ти сторя зло. Не че не исках.

Презирах се за слабостта си, но нищо не можех да сторя. И така, разкъсван от омраза и гняв, аз се влюбих в теб.

Виктория все по-силно изгаряше от любов към този мъж.

— От О'Райън разбрах, че Колиър Паркс е човекът, пожелал моята смърт — той я взе в прегръдка. — Оживях само защото, вместо да ме убие, едноокият моряк ме продаде в робство.

„Господи, колко ли е страдал?!“ Сълзи изпълниха очите й само като си помисли за това, което е преживял, и за презрението, преливало в душата му. Спомни си и за братовчед си. Алчността му беше го довела до отчаяние и беше помрачила разума му.

— Колиър невинаги е бил такъв, Ястреб.

Ястреб я гледаше с топли очи.

— Знам. Ако не беше така, ти не би се погрижила за него.

— Но какво го е променило?

— Войната.

Виктория сви вежди и Ястреб се опита да й обясни.

— Говорих със Зимен цвят. По заповед на баща ми тя беше прибрала О'Райън в леглото си. Трябваше да научи от него всичко и той действително й бе разказал много неща. Морякът и Паркс често са разговаряли на път за тук. Изглежда, преди войната Колиър никога не е имал желание да убива. Просто е плащал на друг да го върши, тъй като не е искал да бъде част от престъплението. Но през войната е бил принуден да убива — много хора. Това повлияло на разума му и той продължил зверствата си не само с врагове. Вършел го най-вече за да печели. Смятал, че всеки убиец е нужен. Единственото, което поддържало разума му, била любовта му към теб. Но когато в пещерата той е разбрал, че ти никога няма да го обичаш, той напълно е загубил разсъдък.

Като си спомни погледа на братовчед си, Виктория потръпна. Молеше се да не вижда повече това. Изведнъж я завладя чувство на вина и тя сложи глава върху рамото на Ястреб.

— Аз съм виновна. Аз го накарах да отиде в кралската войска.

— Не, нийва. Твоят братовчед е бил неуравновесен много преди това. Ако не беше отишъл във войската на краля, лудостта му щеше да се прояви някъде другаде — в кръчмата, по време на спор или при дуел. Тогава също би отнел човешки живот.

По бузата на Виктория се търкулна сълза.

— Съжалявам за това, което той ти причини.

— Не всичко, което направи за мен, беше лошо. Накрая той всъщност спаси живота ми...

Тя сложи ръка на гърдите му щастлива, че сърцето, което обича, продължава да бие. Виктория затвори очи.

— Колко ли си ме мразил?

— Искях — призна той, като я целуна любящо, — но душата ми знаеше, че ти си моята съпруга, макар и все още петнадесетгодишно дете — той потри нослето ѝ. — Отначало мислех да те напусна веднага след сватбата, но разбрах, че не мога. Нощта, в която бях отвлечен, отнасях багажа ти на кораба, с който исках да те отведа в Америка — погледна я топло. — Ако не беше О'Райън, щях да се върна при теб.

Виктория бе изпълнена с обич.

— Ако бях сторил това, щях да имам не само теб, но вероятно и син — усмивката на Ястреб беше искрена и възбуждаща. Той сложи длан на корема ѝ. — А може би моят син е тук...

Вълнение заля Виктория. „Дете! Детето на Ястреб!“ Тя се усмихна с влажните си очи.

— Моля се да е така — тя докосна бузата му. Господи! Колко го обича! — А къде ще живеем? Тук?

Ястреб обърна лицето си към нея и целуна ръката ѝ.

— Не, нийва. Ти няма да си щастлива в гората. Тя прокара пръст по устните му.

— Ще бъда щастлива там, където си ти — изведнъж си спомни нещо. — Ти ми каза нещо на езика на шони, когато бяхме там, край вира. Какво беше то?

— Нихау кунахка, ни китехи! — Ястреб целуна устните ѝ.

— Какво означава това? — въздъхна Виктория.

— Ти си моята съпруга и моята душа. А сега, не променяй темата.

— За какво говорехме? — тя галеше с пръст гърдите му.

— За това, къде ще живеем. Купих от Джейсън плантацията Кристъл Теръс, по-скоро херцогът на Силвъркоув я купи — за миг се замисли. — Не е толкова голяма, колкото имението Силвъркоув, но е на брега на реката, близо до Линч Фери и... не съвсем близо до гората.

Виктория го прегърна.

— О, Ястреб! Не трябваше да правиш това. Аз ще обикна гората. Обещавам, ще я обикна.

— Тогава ще те заведа в моята колиба сред високите борове — усмихна се той. — Но сега ще живеем в къщата в плантацията.

— Звучи прекрасно.

— И ще бъде... когато пристигне конят ти от Англия.

— Бранди? Но как? — пое тя учудено дъх.

— Помолих Джейсън да се погрижи за транспортирането му. Той ще уреди всичко, за да пристигне жребецът в Америка — Ястреб я целуна крадешком. — Уговорих също да се отпуснат средства за селяните от имението в Англия, както и за лекуването на онова момче, Найджъл. То няма да бъде върнато при пияния си баща, а ще получи образование и ще поеме управлението на Силвъркоув.

— Ти си направил всичко това заради мен? — изохка в плач Виктория.

— Да. Но истината е, че аз действително не знаех нищо за селяните, нито бях се срещал с тях — той прокара ръка по гърба ѝ. — Ще се погрижа също приятелят ти Пади да остане и да се грижи за конюшните на Кристъл Теръс. Виктория едва ли би могла да обича друг човек повече от Ястреб.

— Благодаря ти. Сигурна съм, че това ще му хареса. Само че той не ми е приятел, а баща — по бузите и се стичаха сълзи.

— Баща? — Ястреб се усмихна и нежно избърса с пръсти мокрите ѝ страни. — Сега разбирам, че неправилно съм възприемал много неща — той се отдръпна от нея.

— А сега, нийва, какво ще бъде моето наказание?

— Ястреб... — очите ѝ засияха.

— Моето наказание.

Като видя решителността на чертите му, тя въздъхна дълбоко. Той беше прекалено горд. Като знаеше, че трябва да каже нещо, тя помисли и отвърна.

— Първо, трябва да не преставаш да ме обичаш.

Очите му бяха сериозни.

— Това не е наказание. Това е нещо, което все по-дълбоко превзема сърцето ми.

Тя се усмихна през сълзи и продължи с треперещ глас:

— Второ, отсега нататък ще работиш неуморно, за да ме дариш със син.

В погледа му засия огненият пламък на любовта. Той леко и нежно я повали на земята. Устните му усещаха дъха ѝ.

— Или дъщеря.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.